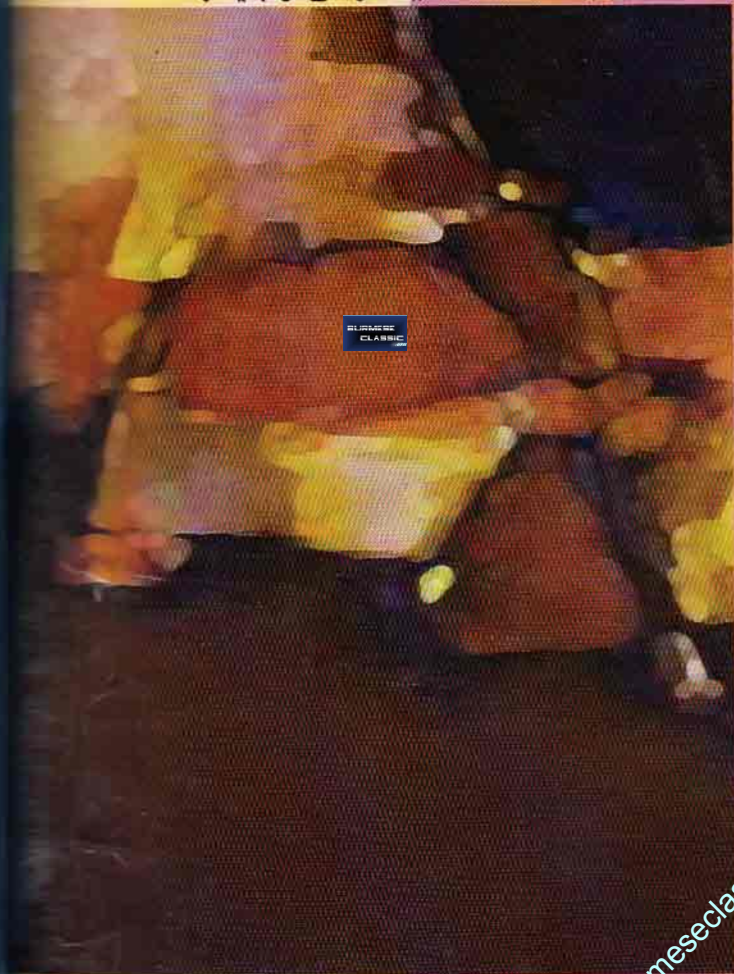

အမျိုး

ချစ်သူရင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသံအတင်ရှိမည်

BURMESE CLASSIC

Digital Art : Ida Kyaw & Kyaw Oo

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၇၀၄၀၉

မျက်နှာစာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၈၀၄၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

(ရဲအောင်စာအုပ်တိုက်)

အမှတ်(၂) ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

အတွင်းမျက်နှာစာပုံနှိပ်

ဦးကျော်ရင် (ရွှေမြသော်ပုံနှိပ်တိုက်) (မြ-၀၅၄၁၇)

အမှတ် (၂၂၅) ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်းတဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာစာပန်းချီ

Idea Kyaw & Wai Yan

ကွန်ပျူတာစာပီ - ခန့်ခန့်ဆင့်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - စိုးမိုးစာပေ

၈၉၅ . ၈၃

သျှိုး

ချစ်သူ့ရင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသင့်အတင့်ရှိမည်

/ သျှိုး ။ - ရန်ကုန်

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၉

၃၀၇ - စာ ၂၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) ချစ်သူ့ရင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသင့်အတင့်ရှိမည်

အခန်း (၁)

“ကိုယ့်စကားကို မင်းနားထောင်ပါလို့ ထပ်တောင်းပန်ပါရစေ
ဦး”

မင်းကပတိ အသံလှိုင်းတွေမှာ နူးညံ့မှုနှင့်တောင်းပန်တိုးလှိုင်း
နှုတ်တွပါနေသည်။ ဒါပေမဲ့ စွေး ဥပက္ခာပြုထားမိပြီ။

စွေးမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေမည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း
အဖွဲ့ လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်မိသည်။ ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဟိုးအရင်တုန်း
အလို လုံ့ဝမတူတော့သော ရောင်စဉ်တွေ ယှက်သန်းနေမှာ သေချာသည်။

“စွေး မင်းခေါင်းမာနေတာ မကောင်းဘူး”

မင်းပကတိ က ပုန်းကွယ်ဖို့ကြိုးစားနေသော စွေးမျက်နှာကို
ခေါ်ဆိုဖို့ ကြိုးစားသည်။ စွေး ခေါင်းကိုခိုပစ်ကာ စာရင်းဖယားဖိုင်တွေ
အာရုံစိုက်သလို လုပ်ပစ်၏။

ဗျူးစာပေ

ပန်းသာသာမျှသာရှည်သော ဆံနွယ်ညိုချီတွေက အမာရွတ်
တွေနှင့်အကျည်းတန်လှသော စွေးမျက်နှာလေးကို ဖုံးကွယ်ပစ်သလို
ရှိသည်။

မင်းပကတိ လက်တစ်ဖက်က စွေး မျက်နှာကိုကွယ်ဝှက်နေ
သော ဆံညိုတွေကို နားရွက်လေးနောက်သို့ စုသိမ်းဖယ်ပစ်၏။

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသော စွေး မျက်နှာလေး မာတင်းနေ
သည်။ မျက်ဝန်းဖူးစူးလေးတွေက စူးလက်လို့၊ နီဖြန်းဖူးအိသည့် နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

သည်မျက်ဝန်း၊ သည်နှုတ်ခမ်းလေးတွေနှင့် ယောက်ျားတွေကို
ဆော့ကစားတတ်သော စွေးကို မင်း သိပ်ကိုမုန်းခဲ့ဖူးသည်။ မာယာ
မျက်ဝန်းနှင့် မာယာနှုတ်ခမ်းတွေဟု တင်စားခဲ့ဖူးသည်။

အခုတော့ စွေးရဲ့နှလုံးသားဖြူဖြူလေးကို မင်း မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။
“ဒီမှာ မင်းပကတိ”

လေသံက မာတင်းပြတ်သွားသည်။ စောစောက ကွယ်ဝှက်
ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသော မျက်နှာပေါ်က ဆံနွယ်တွေကို စွေး ကိုယ်တိုင်
လက်နှစ်ဖက်နှင့် တမင်သပ်တင်သည်။

အညိုရောင် အမာရွတ်တွေနှင့် နဖတ်သော မျက်နှာလေးသည်
အကျည်းတန်နေခဲ့ပြီ။ မင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲခံစားရသည်။

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီ”

“စွေးရယ် မင်းမျက်နှာလေး နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားမယ့် ကိစ္စ
ဆို မင်းငြင်းဆိုနေတာ ကိုယ့်ကို မုန်းတီးနေတာကြောင့်လား”

“အဲဒါ ရှင်ထင်မြင်ပိုင်ခွင့်ပဲ၊ ကျွန်မကိစ္စအတွက် ကျွန်မဘာသာ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလေ”

“ကိုယ် မယုံဘူး၊ မင်းကိုယ့်ကို တမင်အရွဲ့တိုက်နေတာလို့
ထင်တယ်”

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မဲ့ခနဲပြုံးသည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို
ခွဲပဲမော့ကြည့်၏။

“ဘာမှ အရွဲ့တိုက်စရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မ နောက်ဆုံးထပ်ပြော
မယ် ရှင်ပြောတာကို လက်မခံဘူး၊ ကျွန်မ မျက်နှာကို မကုသဘူး၊ ဒါ
ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ကိုယ် နာကျင်ခံစားရအောင်
မင်း အနိုင်ယူနေတာလို့ပဲ ကိုယ်သတ်မှတ်တယ် စွေး”

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ခေါင်းငုံ့ရင်း
စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လှန်လှော့ကြည့်နေ၏။

“ပြောလေ စွေး၊ မင်း ကိုယ့်မျက်နှာကိုရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး ဖြေခမ်း
မင်း အဲဒီလောက် သတ္တိမကြောင်ခဲ့ပါဘူးနော်”

စွေး မခံချင်အောင် တမင်ပြောမှန်းလည်း သိသည်။ ခေါင်းကို ပြန်မော့ပြီး သူ့မျက်နှာကို စွေး စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ချောမောရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာပေါ်က ကြည့်လဲ့သော မျက်ဝန်းတွေ၊ မတိုမရှည် ဆံပင်ကို ညာဘက်ခွဲကာ ဖီးသင်ထား ဝတ်သော မင်းပကတီး၊ ဖြူသည်လည်းမဟုတ်ဘဲ ဝါဝင်းဝင်း အသား အရည်ကြောင့် စိမ်းမြေ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးမှတ်ဆိတ်မွှေး အရာကြောင်းရေး ရေးက ယောက်ျား ပီသခန့်ညားစေသည်။

သွယ်စင်းသော နှာတံက ကျစ်လျစ်၍ ကြည့်ကောင်း၏။ ပန်းနု သွေးစိုလဲ့သော နှုတ်ခမ်းတို့က ဝိရိကာ စွဲဆောင်မှုရှိ၏။

“စွေး”

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ မင်းပကတီး ရှင်ထင်မြင်တာကို ကျွန်မ လုံးဝငြင်းဆိုတယ်၊ ကဲ ရှင် ပြန်ပါတော့”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မင်းအနားမှာပဲရှိနေမှာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်မယ်”

“မင်းက အမြဲတမ်း ကိုယ့်ကိုဆန့်ကျင်အရွဲတိုက်ပြဖို့ ကြံစည် နေတာပဲ စွေးရယ်”

စွေး ခွန်းတုံ့ပြန်စကားမဆိုဘဲနှင့် စားပွဲပေါ်က စာရင်းဇယား မှင်တွဲတွေကို အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းသည်။ အံ့ဆွဲသော့ကို ခတ်သည်။

စားပွဲပေါ်က သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို စွေး ဆွဲကိုင်ယူပြီး ထရပ် တော့မှ မင်း လည်းထိုင်ခုံမှ ထရပ်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ပြန်လိုက်ပို့စရာမလိုဘူးနော်”

“မင်း ရုံးခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ကို မရှိစေချင်ဘူး မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ကိုယ်ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

စွေး လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်ချရင်း သူ့ကို ဘုဆတ်ဆတ်ပြန် ကြည့်နေလိုက်၏။ သူ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ရင်း

“စွေး ကိုယ့်ကိုမင်းမှန်းချင်မှန်း နာချင်နာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို

ကိုယ်တော့ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ကွာ၊ ကုသလို့ ရရက်နဲ့ မင်းဘာလို့ မင်းမျက်နှာ ကို မကုသချင်တာလဲ”

“ရှင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားအတိုင်းပဲပေါ့၊ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်က

အလှတွေက အဆိပ်တွေ မာယာတွေလေ၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ ကျွန်မ ကြောင့် ဒုက္ခမရောက် ဘဝမပျက်စေချင်လို့ပေါ့ အဟင်း”

ရယ်သံကော လေသံကပါ အရွဲတိုက်သံစွက်နေမှန်း မင်း

ဆောင်းကောင်းသိပါသည်။

“ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားကြောင့်တဲ့လား၊ ကိုယ်ထင်ပါတယ်

မင်း ကိုယ့်ကိုနာကျည်းစိတ်နဲ့ မင်း မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကို တမင်ထိန်းသိမ်းထားတာပဲ”

“ဒါပေါ့ မင်းပကတိ နဖူးပေါ်က အမာရွတ်ကိုပြင်တိုင်း မပတ် သဏာကို အမှတ်ရနေတဲ့ ပုဏ္ဏားမိုက်လို့ ရှင်ထင်နိုင်ပါတယ်”

“ဈေး မင်းကို ကိုယ်အရှုံးပေးနေတာပါ”

“တော်ပါတော့ မင်းပကတိ ရှင်သွားပါတော့”

ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲကာ ဈေး ရုံးခန်းပြတင်းတံခါးဆီ လှည့်ထွက် ခဲ့သည်။ ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို သူ မမြင်တွေ့စေချင်ပါ။

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်မှုက အတန်ကြာ ကြီးစိုးနေမှ ဈေး လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ မရှိတော့ပါ။ မွန်းကြပ်နေသော ရင်ထဲက အပူ တွေကို လေပူအဖြစ်မှတ်ထုတ်ရင်း ဈေး ပြတင်းတံခါးဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့ သည်။ လိုက်ကာကြားက အသာလှမ်းကြည့်တော့ ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်ထားသော တားဆီလှမ်းသွားသော သူ့ကိုမြင်နေရသည်။

အပြာနုရောင် စပိုရှပ်လက်တိုနှင့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းပကတိ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေသည်။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့်ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ကြောင့် သူ လမ်းလျှောက်သွားသော စတိုင်က ငေးကြည့်လိုကောင်း၏။

ရပ်ထားသည့် ကားအနားရောက်တော့ မင်းပကတိ မျက်ဝန်း တွေက ရုံးခန်းပြတင်းတံခါးဆီကို လှမ်းကြည့်သည်။ လိုက်ကာကြားက ဈေး မျက်ဝန်းတွေကို မမြင်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် ဈေး အသာနောက်ဆုတ်

ရှောင်မိ၏။

ရုံးခန်းစားပွဲဆီပြန်လျှောက်လာပြီး ထိုင်ခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ စဉ်းစားမိတိုင်း လှိုက်ဖိုခံစားခဲ့ရ၏။ ပန်းဈေးနီနီ ဆိုသော ဈေးရဲ့ဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဆုံဖူး။ ခင်ဖူးသည့် ယောက်ျားတိုင်းက အလိုလိုက်ချစ်ခင်မှုကို ဈေး မတောင်းဆို သဲ အလိုလိုရခဲ့တာချည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဈေး မရခဲ့သည်က အချစ်။ ဈေး နှလုံးသားက ချစ်ခဲ့ သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဈေး မရခဲ့ပါ။

အဲဒီ ယောက်ျားက မင်းပကတိ ပဲလေ။

ဈေး ဘဝမှာ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တာပါလို့ ပြောရင်ကော သူယုံမှာလား။

မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲလေ။ တကယ်ဆို ဈေးဘက်က အများကြီး အလျှော့ပေးဆက်ဆံခဲ့ဖူးပေမယ့် မင်းပကတိ ပေးခဲ့တာ အမှန်းတွေနဲ့ ခြံ့ရွာခါးသီးမှုတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဈေးလိုချင်ခဲ့တာ အချစ်။ ဘဝမှာလည်း ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ် ခြင်အောင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရအောင်ယူတတ်ခဲ့သည်။

မရနိုင်တာက တစ်ခုတည်း။

အခုတော့ သူက လိုက်လျော့စွာပေးနေသည်။ ဒါပေမဲ့ စာနာမှု၊
သနားမှုတွေနှင့် ပြန်ပေးဆပ်သော အရာကို စွေး မလိုချင်ပါ။

စွေး လိုချင်တာ အချစ်ဖြင့်တည်သော နှလုံးသားတစ်ခုရယ်ပါ။

မင်း ရယ်။ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ စွေး နှလုံးသားကို ထပ်မန်ပိတ်

စက်ပါနဲ့။

စွေး တောင်းပန်ပါရစေ။

အခန်း (၂)

အမြဲတမ်း ညနေခြောက်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်နေကျ
ဖြစ်ပေမယ့် သည်နေ့တော့ စွေး စောပြန်ဖြစ်တာမို့ အိမ်ရောက်တော့
ဇီးနာရီထိုးပဲရှိသေးသည်။

“သမီး ဒီနေ့ စောတယ်နော်”

ခြံစောင့်ကြီး ဦးနီမောင်က ခြံတံခါးကိုလာဖွင့်ပေးရင်း နှုတ်ဆက်
အေး၏။

“ဟုတ် ဦးနီ၊ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ စောပြန်ခဲ့တာပါ”

“နေမကောင်းဘူးလား သမီး၊ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေး
ဇူးလား”

“ဟင့်အင်း ရတယ် ဦးနီ၊ အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆေး
ဆောက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

ကားကို ဆင်ဝင်အောက် မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ ကားသံကြားက တည်းက ဒေါ်ကြီးလုံးက ညှော်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဈေးကို လာကြိုနေ၏။

ဈေး လက်ထဲက သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကို ဒေါ်ကြီးလုံး လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ရင်း

“နေ့လည်က ဆရာလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ဒီညနေ ခြောက်နာရီခွဲလောက် သမီးလေးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်တဲ့”

ဈေး စိတ်ထဲမှာ ညစ်ညူးသွားရသည်က အမှန်။ ကိုကြီးမင်းကျော်စွာဆီက ဖုန်းဆက်လာဦးမည်တဲ့။ ညစ်ညူးစိတ်ကို ပင့်သက် ရှိက်ရင်း ဒေါ်ကြီးလုံးကို ဈေး ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သမီး အအေးသောက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း မသောက်တော့ဘူး။ သမီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ဒေါ်လုံး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ”

“အေး အေး ကြီးလုံး တမင်းဝိုင်းပြင်ဆင်ထားလိုက်မယ်နော် သမီး”

ဒေါ်ကြီးလုံးက သားရေအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီးမှ မီးဖိုခန်းဘက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ကြီးလုံးကော ဦးနီပါ ဈေးကို အမြဲတမ်း အရိပ်တကြည့် ဂရုစိုက်ပြုစုကြသည်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဦးမင်းကျော်စွာရဲ့ စိမ့်မှုတွေကြောင့်

ဆိုတာလည်း ဈေး သိပါသည်။

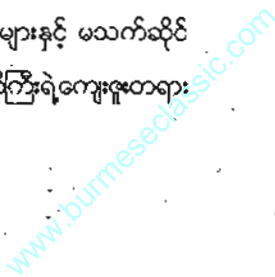
ဈေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အားလုံးကို လိုလေးသေးမရှိ စိမ့်ပေးတတ်သော ကိုကြီးရဲ့စေတနာနှင့် ကျေးဇူးတွေကို ဈေး သိနားလည်နိုင်ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်။ ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေက ဈေးအပေါ်မှာ ပြည့်ဝခဲ့သည်။

ဈေး သည်ဘဝ သည်အခြေအနေရောက်အောင် ကူညီခဲ့သည်ကို ကိုကြီးကိုတော့ လေးစားကြည်ညိုရသော ယောက်ျားတစ်ဦးအဖြစ် ဈေး စိတ်က အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုထက်ပိုမိုသော စိတ်ထား ထားလို့မရတာတော့ နှလုံးသားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဈေးလေးကို ကိုကြီး နားလည်နိုင်ပါတယ်။ မင်းလေးကို ကိုကြီး ကူညီနေခဲ့တာ အားလုံးက စေတနာသီးသန့်စွာနဲ့ ကူညီတာပါ။ ကျန်တဲ့ အရာက အဲဒါတွေနဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ သီးသန့်ခံစားချက်ဆိုတာ မင်းယုံပါ။ ဘယ်ဘဝမှာ မင်းလေးကို အဖြူစင်ဆုံးနှလုံးသားနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ ဆူး”

ကိုကြီး တောင်းဆိုသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်က ဈေးအပေါ် အမြောက်များစွာတည်ရှိနေသော ကျေးဇူးတရားများနှင့် မသက်ဆိုင်ဘဲ ကိုကြီး ဆိုခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးအတွက်တော့ ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတရား

တွေကို ဥပက္ခာပြုထားနိုင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘဝနှင့်ယှဉ်လျှင် အရေးမပါလှသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟုသာ စွေး ယုံကြည်ခဲ့သည်။

စွေး ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

သေချာသည်က ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စွေး စိတ်နှလုံးသားက မယိမ်းယိုင် မလှုပ်ခတ်ခဲ့ပါ။

စွေး ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တွဲတာ၊ ရည်းစားများတာကို လည်း ကိုကြီးသိသည်။ ဒါပေမဲ့ မတားမြစ် မပိတ်ပင်ခဲ့ပါ။ အပြစ်တင် စကားတစ်ခွန်းမဆိုဘဲ ကိုကြီး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

အချိန်တန်လျှင်တော့ စွေး ဘဝအနာဂတ်အတွက် ကိုကြီးကိုပဲ ရွေးချယ်ရလိမ့်မည်ဟု စွေးကိုယ်တိုင် တွေးထားခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအတွေးအားလုံးကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လိုက်သည်က စွေး မယုံကြည်ခဲ့သော ချစ်ခြင်းတရားက ဖြစ်လေသည်။

မင်းပကတိ ဆိုသော ယောက်ျားသည် စွေးဘဝကို ထိုမျှအထိ လှုပ်ခတ်သွားသည်ဟု စွေး ကြိုမသိနိုင်ခဲ့ပါ။

အချစ်သည် ဆန်းကြယ်ပါသည်ဟုဆိုလျှင်

ထိုဆန်းကြယ်သော ချစ်ခြင်းကို ပန်းစွေးနီနီ မရှာဖွေဘဲနဲ့

ထိပ်တိုက်ကြိုဆုံခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ကံကြမ္မာက အချစ်ကို စွေးနှင့်ထိပ်တိုက်ဆုံနိုင်ဖို့အတွက် စွေး ရဲ့နှလုံးသားကို မာကြောစွာတည်ရှိစေခဲ့သည်။ မင်းပကတိနှင့်ဆုံတော့ မာကြောစွာ တည်တံ့ခဲ့သော စွေး နှလုံးသားသည် ဖော့ဖယောင်းလို ပျော်ဝင်လွယ်ခဲ့သည်ကတော့ သေချာခဲ့ပါ၏။

အခန်း (၃)

အတိတ်ဆိုတာ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ဇွေး အတွက်တော့ ခါးသီး မှုတွေနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်က သေချာသည်။

ဇွေး လူမုန်းသိတတ်စအရွယ်မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကွဲကွာ နေပြီဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက်ခဲ့ကြသော ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ နှစ်ဦးပေါင်းစပ်ခဲ့ကြခြင်းတွင် သံယောဇဉ်နှင့်ချစ်ခြင်း မပါခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

ဆွေမဲ့ မျိုးမဲ့ မေမေသည် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးအဒေါ် အပျိုကြီး၏အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

အပျိုကြီး အဒေါ်က ကုန်စုံဆိုင်ကလေးဖွင့်ကာ ဝမ်းရေးကို ရှန်းကန်နေသူဖြစ်သည်။ မေမေက အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဆိုင်ကလေး မှာ ရောင်းချပြီးကူညီပေးသည်။

အပျိုဖော်ဝင်စ မေမေ၏အလှက ယောက်ျားတွေအတွက် ရစ်ဝဲ နှုတ်ခန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကိုအကြောင်းမျိုးစုံပြပြီး ဝင်ထွက်နေ သော ယောက်ျားတွေကို အဒေါ် သဘောမကျနိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ဦးတည်းသော တူမလေး၏ အနာဂတ်သည် အဒေါ် အပျိုကြီးအတွက် ပူပန်သောကဝေစရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

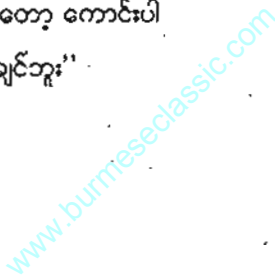
ပညာဂုဏ်၊ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် မရှိပေမယ့် တူမလေးမှာ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ လှပချောမောသော ဂုဏ်လေးတော့ရှိသည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ညီမဖြစ်သူရဲ့ အနာဂတ်အတွက်တော့ စိတ်ချလက်ချရှိခဲ့ချင်၏။

ဒါကြောင့်လည်း တူမဖြစ်သူ၏အိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်ရင်း သိလိုက်ရသည်က

“ပန်းနု သမီးနဲ့လမ်းထဲက မောင်မြတ်ကျော်တို့ အခြေအနေက သိလိုလဲ မနေက ဈေးထဲမှာ မောင်မြတ်ကျော်နဲ့သမီးကို အတူပြန်လာ တွေ့ရတယ်လို့ ဒေါ်လေးကို အသိပေးတဲ့သူတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကိုမြတ်ကျော် သမီးကိုချစ်ခွင့်တောင်း ကြာပါပြီ။ ဟို ဟိုလေ သမီးလည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တယ် လေး”

“အင်း မောင်မြတ်ကျော်က စိတ်ထားလေးတော့ ကောင်းပါ သ် ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့တော့ ဒေါ်လေး သဘောမတူချင်ဘူး”

ချစ်သူနှင့်ပြင်တွင် လှိုင်းအသံအတတ်ပို့မည်

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေးရယ်”

“သမီးအတွက် ရွေးချယ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က သိ
အနာဂတ်အတွက် တကယ်တမ်း အားကိုးရတဲ့သူဖြစ်စေချင်တယ် သမီး
ဒေါ်လေးစကား အဓိပ္ပါယ်များစွာကို ပန်းနု နားလည်နိုင်
သည်။ ကိုမြတ်ကျော်ဆိုသည်က ပြောရလျှင် ပန်းနုနှင့်ဘဝတူဟု ဆို
မည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့သော ကိုမြတ်ကျော်သည်လည်း
ဦးလေးဖြစ်သူအိမ်မှာ ခိုနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဦးလေးဖြစ်သူ
ဆိုက်ကားနင်းသည်။ ဦးလေးမိန်းမက ဈေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်း
ရောင်းသည်။ သားသမီးက လေးယောက် ဘုရခရုလေးတွေဖြစ်၏။

ကိုမြတ်ကျော်က ကျေးဇူးတရားကို ငဲ့ကွက်ကာ အရွယ်
ရောက်တော့ ဦးလေးရဲ့မိသားစုတာဝန်ကို ယူခဲ့ရသည်။ အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်လာသော ဦးလေးဖြစ်သူက အရင်လိုဆိုက်ကားမနင်းနိုင်တော့
ကိုမြတ်ကျော်မှာ တာဝန်ပို့လာ၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော ဦးလေးရဲ့မိသားစု
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမည်က သူ့တာဝန်ဟု လက်ခံသည်။
ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ကိုမြတ်ကျော် အလုပ်လုပ်သည့်
ရိုသားမှုနှင့်အလုပ်ကြိုးစားသော ကိုမြတ်ကျော်ကို ဆိုင်ရှင်က သဘော

သည် ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သမျှကို လှူယုံတော်အဖြစ် လစာနှင့်ခန့်သည်။
ညဘက်မှာတော့ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ဆိုက်ကားကိုနင်းသည်။
မိသားစု ဝမ်းရေးနှင့်ဦးလေးဖြစ်သူ၏ သားသမီးလေးယောက်
ဝန်တွေက ကိုမြတ်ကျော်ရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သမီး အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်၊ မောင်မြတ်ကျော်က
အားကြိုးစားတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့မိသားစုတာဝန်တွေက သူ့ပခုံး
ပေါ်နေတာ၊ သမီးနဲ့အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါပြီတဲ့၊ သူ့ဦးလေးရဲ့မိသားစု
တာဝန်ကို သူ ဥပက္ခာပြုလို့ မရနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီလိုအခြေအနေတွေနဲ့
အိမ်ထောင် ဘယ်လောက်တိုးတက်မှာလဲ၊ တွေးကြည့်ရင် အဆင်မပြေ
အောင် ချာလည်စိတ်ညစ်နေရမယ့် ဘဝကြီးပါကွယ်”

ပန်းနု မငြင်းနိုင်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးအနာဂတ်ကို စဉ်းစားမိရင်
ဦးလေးရဲ့တွက်ပြချက်တွေက မှန်နေသည်။ ကိုမြတ်ကျော် ကိုယ်တိုင်
လည်း ဒါတွေကိုတွေးလိုက်တိုင်း ပင့်သက်တွေ အခါခါရှိက်ပြီး မျက်နှာ
ညိုသွားစမြဲ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းနု နှလုံးသားက ကိုမြတ်ကျော်ကိုပဲ နှောင်တွယ်
မိတတ်တော့ အခက်။ ဒေါ်လေး ပြောပေမယ့် ပန်းနုချစ်သူကို သစ္စာ
ချစ်နေမြဲ။
ဦးနှောက်က သိနေပေမယ့် နှလုံးသားက ခံစားချက်တွေကို

ပန်းနု မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့လေတော့

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းနု ရင်ဆိုင်မယ် ကိုမြတ်၊ ပန်းနုကို ကိုမြတ်
ခေါ်သွားရဲတယ် မဟုတ်လား ဟင်၊ ပန်းနု ကိုမြတ်နောက်ကို လို
ခဲ့မယ်”

ဒေါ်လေးက ပန်းနုရဲ့အနာဂတ်အတွက် ကိုသိန်းဇော်နဲ့
လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်တော့ ပန်းနု ရဲရင့်စွာပဲ ချစ်သူနောက်လိုက်
အသင့်ရှိခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ပန်းနုရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ တကယ်ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ပန်းနု

ကိုမြတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ပန်းနုကို ကိုမြတ် သိပ်ချစ်ပါတယ်
ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်ခုတည်းဆောက်ဖို့အတွက် အချစ်ထက်အရေးကြီးတာတွေ
အများကြီးဆိုတာ ကိုမြတ် လက်ခံလိုက်မိပြီ။

ကိုမြတ်ရဲ့ဘဝထဲကို ပန်းနုကိုဆွဲမခေါ်ရက်ဘူး။ မွန်းကြပ်မှုတွေ
ပဲပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ ပန်းနု ရင်ဆိုင်ရမှာကို တွေးမိတိုင်း ကိုယ်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတယ် ပန်းနု။

ကိုမြတ်ကို မေ့လိုက်ပါတော့။ ပန်းနုရဲ့အဒေါ် စီစဉ်တဲ့အတိုင်း
ကိုသိန်းဇော်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ။ သူက ပန်းနုအတွက် အကောင်းဆုံး
အဖော်ဖြစ်မှာကို ကိုမြတ် ယုံကြည်ပါတယ်။

ပန်းနု ဘဝလှပနိုင်ပါစေ။

ကိုမြတ်

ကိုမြတ်ဆီက စာလေးတစ်စောင်က ပန်းနုကို နှစ်သိမ့်ခဲ့တာ
လား။ ရက်စက်ဥပက္ခာပြုလိုက်တာလား ပန်းနု မဝေခွဲတတ်ခဲ့ပါ။ ဘဝ
အတွက် အချစ်ကိုစတေးခဲ့သည်ဆိုတာတော့ ပန်းနု နားလည်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်လေး သဘောတူကြည်ဖြူသော ကိုသိန်းဇော်ဆိုသည်က
ကိုမြတ်ကျော်နှင့်ယှဉ်လျှင် ပြည့်စုံကွာခြားလှတာတော့ သေချာပါသည်။
တစ်ဦးတည်းသောသာ။ အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် မိခင်ဖြစ်သူက

ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ကြီးပိုင်ဆိုင်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူကုတ်ဟု
ပြောရလောက်အောင် ပြည့်စုံသည်။
ပန်းနုကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တော့ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဒေါ်လေးဆီမှာ
လူကြီး လူကောင်းပီပီ တောင်းဆိုသည်။ ပန်းနု အနာဂတ်အတွက်
ဒေါ်လေး ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ ဘဝတစ်ခုကို နှလုံးသားမပါဘဲ ပန်းနု တည်
ဆောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ်ကျော်မှာ သမီးလေး ပန်းစွေးနီနီကို
မွေးခဲ့သည်။ ပြဿနာက သမီးလေး အသက်တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ
ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပန်းနု မဖျက်ဆီးဘဲ သိမ်းဆည်းထားမိသော ကိုမြတ်ကျော်
ပေးခဲ့သည့် စာလေးတစ်စောင်ကြောင့် ကိုသိန်းဇော်ရဲ့ သံသယတွေပွား
လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

“မင်း ဒါ ဘာသဘောလဲ ပန်းနု၊ ဒီစာကို မင်းဘာလို့ သိမ်း
ထားရတာလဲ”

“ပန်းနု ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုဇော်၊ ကိုမြတ်ကျော်ရဲ့စာလေး
ကို ဒီအတိုင်း အဝတ်အစားထည့်တဲ့ သေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်မိတာ”

“ရည်းစားဟောင်းရဲ့စာကို ဘာမှမဟုတ်ဘဲ သိမ်းထားနိုင်ပါ
မလား ပန်းနု၊ ငါမယုံဘူး၊ မင်းနဲ့မြတ်ကျော် သတင်းတွေကို ငါကြားခဲ့
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါမယုံခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ဒီစာက သက်သေပဲ”

“ကိုဇော် အထင်လွဲနေပြီ၊ အဲဒီစာထဲမှာ သက်သေပဲလေ”

“ဘာသက်သေလဲ၊ အဲဒီကောင်က မင်းကိုစွန့်ပြီး ငါ့လက်ထဲ
ပစ်ထည့်လိုက်လို့ ငါ လက်ခံခဲ့ရတာ သက်သေလားကွ”

“ကိုဇော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တွေပြောနေတာပါ ပန်းနု၊ မင်း ငါ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ
မင်းချစ်လို့လို့ ငါထင်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ ရည်းစားဟောင်းစကားကို မင်း
နားထောင်လိုက်တာကိုး”

သံသယတွေနှင့် ကိုသိန်းဇော်၏ စွပ်စွဲချက်တွေကို သူမ ဘယ်လို

မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါ။

“ငါ နွားတစ်ကောင်လို နဖားကြိုးအထိုးခံခဲ့ရတာလား ပန်းနု၊
ဒီစာလေးက ငါ့ကလေးကော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုဇော်”

“မင်း လုပ်ခဲ့တာကို မင်းသိမှာပေါ့၊ ဟိုကောင် မြတ်ကျော်က
ထီ မိန်းမ မယူဘဲနေနေတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

“တော်တော့ ကိုသိန်းဇော် ရှင်ရဲ့ သံသယတွေကို ကျွန်မ
ဖြေရှင်းတတ်တော့ဘူး၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်မှုမရှိမှတော့ မတတ်နိုင်
ဘူး”

“တောက်”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်က သံသယ
နှင့် နောင်ဖွဲ့နေတတ်သည်လား။ ပန်းနု မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

“အဲဒီ သံသယတစ်ခုနဲ့ပဲ မေမေတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲလုလု
ခဲ့ရတယ်၊ ကိုသိန်းဇော် မိခင် တိမ်းပါးတော့ အခြေအနေတွေက
ပိုလာခဲ့တယ်၊ ပိုပြီးနာကျင်စရာကောင်းတာက သူ့ရဲ့သံသယတွေ
ပိုပြီးပျားလာတာပဲ၊ သမီးဟာ သူ့သွေးသားမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အသိက
ထိုင်ကျည်နေတယ်၊ မေမေသိတာကော မသိတာကော သူ့သတင်း
အပြင်မှာကြားရတယ်၊ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ သူ့ရှုပ်ပွေတာ မေမေ

ဆည်းခံခဲ့ပါတယ်”

မေမေ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဈေး သိတတ်စအရွယ်မှာ ပဲ မေမေက ရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“ကြာရင် မေမေအတွက်ကော သမီးအတွက်ပါ မကောင်းနိုင် တဲ့အခြေအနေတွေကို တွက်ဆပြီး မေမေ သူနဲ့တရားဝင်ကွာရှင်းလိုက် တယ်။ သူ့ဆီက မေမေ ဘာတစ်ခုမှမမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ မတောင်းဆိုခဲ့ဘူး။ သမီးဟာ သူ့ သွေးသားရင်းဖြစ်တဲ့အတွက် သမီးရဲ့ဖခင်နေရာမှာ သူ့အမည်ရှိနေဖို့ပဲ မေမေ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ သမီးရယ်”

ဖေဖေဆီက ပိုင်ဆိုင်မှုဆို ဘာတစ်ခုမှမယူဘဲ မေမေသည် ဈေး ဘဝကို အစစ တာဝန်ကျေခဲ့သည်။

ဈေး ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာတော့ မေမေ တိမ်းပါခဲ့ သည်။ ဘဝကို အထီးကျန်စွာ ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် ဈေးဆီကို ရောက် လာသူက ဖေဖေဘက်က တော်စပ်သော ညီမ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရှင်သန်ဖို့ဆိုတာ မသင့်တော် ပါဘူး။ ဒီတော့ ဒေါ်လေး အိမ်လိုက်ခဲ့ပေါ့။ မင်းကို ဒေါ်လေး တာဝန်ပေးမယ်”

ဖေဖေရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်သူဇာကတော့ ဈေးကို တူမဟူသော

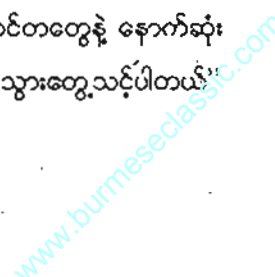
သံယောဇဉ်နှင့်စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ဒေါ်သူဇာတို့မှာက သားသမီး အရင်းအချာမရှိပါ။ ဒေါ်သူဇာ ခင်ပွန်း ဦးထွန်းတင်ကျော် ကလည်း ကြည်ဖြူခဲ့သည်မို့ ဈေး ကံကောင်းခဲ့သည်။

“မင်း ဖေဖေအကြောင်းတော့ မင်း ကြားမှာပေါ့။ သူ နောက် ထပ်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့သူက သူနဲ့အဆင်မပြေဘူး။ ကွဲကြတော့ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ တစ်ဝက်ပေးလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ တံတိယအကြိမ် သူ ထပ်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ အဲဒီ မိန်းမကလည်း သူ့ကိုချစ်တာထက် သူ ပိုင်ဆိုင်ကျန်နေသေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုမက်မောသူပါ။ ပြီးတော့ အရင် ယောက်ျားနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အခုတော့ မင်းအဖေခမေက အိပ်ရာထဲလဲနေပါပြီ”

အန်တီ ဒေါ်သူဇာစကားတွေက ဈေး နှလုံးသားကို မရိုက်ခတ် စေနိုင်တော့ပါ။ ဖေဖေကို နာကျည်းစိတ်နှင့် နှလုံးသားက မာကြောခဲ့တာ ကြောင့်ထင်သည်။

“ဟင့်အင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဈေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ခဲ့တာ ပဲလေ။ အခုချိန်မှာ ဈေးကိုတွေ့တော့ ဘာထူးခြားမှာမို့လဲ”

“ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ ဈေးရဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဟာ အဖေပါပဲကွယ်။ ခုချိန်မှာ သူ့ခမျာလည်း နောင်တတွေနဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ကို ဆေးရုံပေါ်မှာရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။ ဈေး သွားတွေ့သင့်ပါတယ်”

ခေါ်လေးက တိုက်တွန်းနားချတာမို့ စွေး ဖေဖေကို ဆေးရုံပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

“သ သမီး ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

အရိုးပေါ် အရေဖုံးအသွင်နှင့် ဖေဖေကိုကြည့်ကာ စွေး ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ဝိုကြွေးဖို့ မျက်ရည်တို့မရှိခဲ့ပါ။

“သမီး ဖေ ဖေကို စိတ်နာနေမှာ ဖေဖေသိတယ်၊ ဖေဖေ လူခွိုက်ကြီးပါ။ သမီး ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီးရဲ့နှုတ်က ဖေဖေလို့ခေါ်တဲ့အသံကို ဖေဖေ နောက်ဆုံးကြားပါရစေ”

မျက်ရည်စတွေနဲ့ ပိုနီဖျော့နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲက တောင့်တမှုတွေက ဒါအတွက်လား။ ဇနီးနဲ့သမီးကို တစ်သက်လုံး ဥပက္ခာပြုမေ့ထားပြီးမှ ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်မှာ ခေါ်တွေ့တာ အဲဒါကြောင့်လား။

စွေး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။ ဟင့်အင်း ဖေဖေ တစ်ဘဝလုံးမှားခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကိုတော့ ခံယူသွားသင့်ပါသည်။

မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့်တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဖေဖေ စွေးကို ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမလေးက ဖေဖေလက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို စမ်းသည်။ မပိတ်သေးသော မျက်ခွံတွေကို ညင်သာစွာ မှိတ်ပေး

သည်။ သွယ်တန်းထားသော ပိုက်တွေကို ဖြုတ်ဖို့ ဆရာဝန်က အမိန့်ပေးသည်။

သည်တော့မှ စွေး ရင်ထဲက တိုးတိုးလေးပဲ ခေါ်မိသည်။

“ဖေ ဖေ”

ဒီအတွက် မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု စွေး ထင်သည်။

ဒါ ဘဝမှာ ဖေဖေဆိုသော နာမ်စားကို စွေးရင်ထဲမှာ ပထမဆုံးခေါ်ခဲ့မိတာဖြစ်သလို နောက်ဆုံးခေါ်ဝေါ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာသေချာပါသည်။

အခန်း (၄)

ရွေး ဆယ်တန်းအောင်တော့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့် ရခဲ့သည်။ အန်တီ သူဇာက ရွေးဘဝ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

အန်တီ ခင်ပွန်း ဦးထွန်းတင်ကလည်း ရွေးအပေါ် ကောင်းခဲ့ပါ သည်။

“ပန်းရွေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်ပြီဆိုတော့ အဝတ် အစားတွေကအစ လိုပြီပေါ့။ မင်းအန်တီနဲ့ပလာဇာသွားပြီး လိုအပ်တာ စိတ်ကြိုက်ဝယ်လေ၊ လေးလေးထွဋ် ဖိုက်ဆံပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

သားသမီး မထွန်းကားသော လေးလေးထွဋ်က ရွေးကို သမီး ရင်းချာလို ချစ်ခင်ခဲ့တာဟုပဲ ရိုးသားစွာယုံခဲ့သည်။

အန်တီသူဇာ သိတာခကာ မသိတာကော ရွေးအတွက်ဟု

သူ့ကာ ပေးကမ်းတတ်တာ မနည်း။

“ပွေးလေး အတွက် လေးလေးထွဋ် ဝယ်ခဲ့တာလေ မလှဘူး”

“ဟင် လှလိုက်တာ ရွေးအတွက် ဟုတ်လား လေးထွဋ်”

“ဟုတ်တယ် ပလက်တီနမ် အစစ်နော်၊ အဟင်း မင်း အန်တီ

ဘာ့ မသိစေခဲ့ကြားလား ရွေးလေး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးထွဋ်ရဲ့”

“မိန်းမဆိုတာ နှမ္မေ့တတ်တယ်လေကွာ၊ သူမသိစေခဲ့ နောက်

လည်း လေးလေး ဝယ်ပေးဦးမယ် သိလား”

ဖန်စီ အသုံးအဆောင် လှလှပပလေးတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ

လေးလေးထွဋ်က မကြာခဏ ဝယ်ပေးတတ်သည်။

“ရှေ့ ရွေးလေး သုံးဖို့ မုန့်ဖိုး”

“ရတယ် လေးထွဋ် အန်တီဇာပေးထားတာ ရှိပါသေးတယ်”

“ရွေးလေး အန်တီပေးတာ သပ်သပ်၊ လေးထွဋ်ပေးတာ

သပ်ပါကွာ၊ ယူစမ်းပါ၊ ရွေးလေး သုံးချင်တာသုံးပေါ့”

အရာအားလုံးသည် ဖြူစင်သော ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဟု ရွေး

တတ်ခဲ့သည်။ ရွေးဘဝမှာ အန်တီသူဇာတို့ အိမ်မှာနေထိုင်ခွင့်ရတာ

အားပေးမှုဟုလည်း ထင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ စွေး ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ သိခွင့်ရသည့်အချိန်မှတော့ . . .။

ထိုနေ့က အန်တီသူဇာ အိမ်မှာမရှိပါ။ စွေး ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မှာပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဦးထွန်းတင်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းက အပြင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ညှိခန်းတံခါးက ဘဲလ်သံကြားတော့ အန်တီသူဇာ ပြန်ရောက်လာတာဟုပဲ စွေး ထင်ခဲ့မိသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ထွက်ခဲ့တော့မှ လေးထွေးကားပေါ်က ဆင်းလာတာမြင်သည်။

“ဟင် လေးထွန်း ဒီနေ့အလုပ်သွားရမယ်ဆို”

“မသွားဖြစ်တော့လို့ ပြန်လာတာ စွေး အန်တီ ပြန်ရောက်လာ”

“မရောက်သေးဘူး လေးထွန်း ဒေါ်မြနွယ်တို့အိမ် ဝင်ဦးမယ်တော့ ပြောသွားတယ်”

“ဪ အေး အေး”

“လေးထွန်း ထမင်းစားတော့မလား၊ စွေး ခူးပေးရမလားဟင်”

“မဆာသေးပါဘူး စွေးရဲ့”

“ဒါဆို စွေး အခန်းထဲမှာရှိတယ်နော်၊ လေးထွန်း စားထမယ်ဆိုရင် လှမ်းခေါ်လိုက် သိလား”

စွေး ပြောပြီးအခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းစာတွေ ကျက်စရာရှိတာမို့ အိပ်ရာပေါ်လှဲကာ စွေး ကျက်နေလိုက်သည်။

ကျက်ထားသော စာတွေကို မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ စွေး အလွတ်ဆီနေတုန်းမှာပဲ သဲ့သဲ့ကြားသော ခြေသံကြောင့် မျက်ဝန်းလေး ဖွင့်ကြည့်တာ

“ဟင် လေး လေးထွန်း”

စွေး အိမ်ခန်းထဲအထိ ဝင်လာတာမို့ စွေး ထိတ်လန့်သွားမိတာအမှန်၊ လှဲနေရာက ဖျတ်ခနဲ ကုန်းထရင်း လေးထွန်း မျက်နှာကို စွေး ကြည့်မိသည်။ မျက်ဝန်းတွေက စွေး ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖောက်ထွင်းမတတ်ကြည့်နေပုံက ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည်။

အိမ်နေရင်းမို့ ပါးလျှပ်လျှပ် ဘလောက်စ်အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးနှင့် ခူးဖုံးရှေ့ပင်နီ ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် စွေး

အထူးထူးတော့ ဖြစ်သွားရသည်။

“စွေးလေးကို လေးလေး ပြောစရာတွေရှိတယ်”

“လေးထွန်း ဘာပြောမှာလဲ ဟင်၊ ညှိခန်းထဲမှာပြောရအောင်၊ ခိုတို့လေ”

“ဟာ စွေးလေးကလည်း ဒီအခန်းထဲမှာပြောတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ အဟဲ သူ့စာလည်းရှိတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟင် လေးထွဋ် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“လေးလေးက စွေးလေးကို ချစ်ချင်တာ”

“အို”

ခုတင်ပေါ် စွေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်တွေ့က စွေး ခန္ဓာကိုယ် လေးကို သိုင်းဖက်လာသည်။ မထင်မှတ်သော အပြုအမူမို့ စွေး မရုန်း လိုက်နိုင်ပါ။

“လေးထွဋ် မသင့်ပါဘူး လွှတ် လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ချင်ပါဘူး စွေးလေးရယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ဆုံးရှုံးနေ နိုင်ဘူး၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ စွေးလေး ဘာယုံချင်လဲ ဘာဖြစ်ချင်လဲ အကုန်ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း စွေး တောင်းပန်ပါတယ်”

အထိတ်တလန့် ရုန်းကန်တောင်းပန်နေသော စွေးကို ဦးထွဋ် တင် ပိုလို့တင်းတင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲသွင်းသည်။ အပျိုရိုင်းမလေး အလှတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ ငလျင်လှုပ်သလို ခံစားခဲ့ရတာကြာပြီ။

ရွက်သွေးနှင့်နီပြန့်ဆာလောင်နေသော ကျားရိုင်းတစ်ကောင် ကြီးလက်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် စွေး ရုန်းကန်နေခြင်းက လွတ် မြောက်လမ်းငါးစုံမှ မဟုတ်တာ သိလာရသည်။

“လေးထွဋ် လွှတ်ပါဦး၊ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး”

“ဆောရီး ဆောရီး ကလေးရယ်”

တင်းကြပ်စွာ ချုပ်နှောင်ထားသော လက်တွေ့ကို ဦးထွဋ်တင် ခြေလွှတ်ပေးသည်။ စွေး ရှိသမျှ ခွန်အားကိုအသုံးပြုပြီး ဦးထွဋ်တင် ခုင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

မထင်မှတ်သော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ဦးထွဋ်တင် ခုတင်ပေါ် လန် ထဲကျသွားခဲ့သည်။

စွေး ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ အခန်းအပြင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ပန်းစွေးနီနီ”

ကျားရိုင်းတစ်ကောင်၏မာန်ဖိသံမျိုးနှင့် ဦးထွဋ်တင် အော်ဟစ် ထံကို စွေးကြားသည်။ ကြောက်လန့်ချောက်ချားစိတ်ကြောင့် ဘုကိုမှ ခြင်းစားမနေတော့ဘဲ ညဉ့်ခန်းအပြင် ခြံဝင်းထဲသို့ စွေး ခြေဗလာနှင့် ခြေထွက်ခဲ့သည်။

ခြံဝရောက်တော့ ထိုးရပ်လာသည့် တက္ကစီကားလေးကလည်း အသံ၊ တက္ကစီကားပေါ်က ဆင်းလာသော အန်တီသူဇာကို မြင်လိုက်မှ အဖူး မျက်ဝန်းလေးတွေ အကြောက်ပြေသွားရသည်။

“ပန်းစွေး ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

“ဟို ဟို စွေး”

စွေး စကားသံလေးတွေ မဆုံးလိုက်ပါ။ အိမ်ထဲက ဒရောသော
ဖိး အပြေးကလေးထွက်လာသော ဦးထွဋ်တင် မျက်ဝန်းတွေက ရဲရဲလျက်

“သူ့စာ လာဦး။ မင်းကိုပြောစရာရှိတယ်”

အန်တီ ဒေါ်သူ့စာ ဘာမှနားမလည်နိုင်စွာ စွေးကိုတစ်လှည့်
ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

“အန်တီ စွေး စွေးကိုလေ”

“ပန်းစွေးနီနီ မင်းအာမှထပ်မပြောနဲ့ သူ့စာ လာဦး။ မင်းတူမ
အချိုးလုံးဝမပြေဘူး”

“ဘာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ကိုထွဋ်ရယ်”

“ဘာဖြစ်မှလဲ မင်းတူမ ကျောင်းမှာရည်းစားတွေ ထည်လဲ
တွဲနေတဲ့ သတင်း ငါကြားတယ်။ ဒါကို ဆုံးမတော့ ငါ့ကိုဆောင်တွန်းပြီး
ထွက်ပြေးသွားတယ်”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“နင်ဘာမှမပြောနဲ့ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ကျေးဇူးကိုမှ
ထောက်ဘူး။ လာ သူ့စာ မင်းကိုကိုယ် အသေအချာရှင်းပြမယ်”

တူမနှင့်ခင်ပွန်း ယှဉ်လာတော့ အန်တီဒေါ်သူ့စာ ခင်ပွန်းသည်
နောက် ပါသွားခဲ့သည်။

စွေး အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ အတော် ရွံ့စွာ

နှစ်သက်ခွင့်ပြိုင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ရှိမည်

စရာကောင်းသည့် ယောက်ျားတွေပါလား။

မေမေအပေါ်မှာ သူတို့မကောင်းခဲ့ကြသလို စွေးအပေါ်မှာ
ထည်း မကောင်းခဲ့ကြတာတော့ သေချာသည်။

အခုလည်း ဒေါ်လေးကို ဘာမှသာဝါဒ စကားတွေဆိုဦးမည်
သေး။

အခန်း (၅)

“စွေးလေး ဘာမှမပြောနဲ့တော့ အန်တီသိတယ်၊ နားလည်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီ မှားခဲ့တာပဲ၊ ဒီအခြေအနေတွေကို အန်တီ ကြံမြင်သင့်တယ်”

“စွေး စွေး ဘယ်လိုမှမထင်ခဲ့ဘူး၊ အန်တီအာရယ်”

“ဖြစ်ပြီးသမျှကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့ သမီး၊ အန်တီ အခု စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သမီး၊ နာခံပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဒီရိုက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သမီးကိုနေထိုင်ဖို့ တိုက်ခန်း တစ်ခန်း အန်တီ ငှားရမ်းပေးမယ်၊ သမီး အဲဒီမှာနေပြီး ကျောင်းဆက်တက်ပါ၊ သမီး သိထားရမှာက သမီးဘဝအတွက် သမီးကြိုးစားရုန်းကန်တော့”

စွေး ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် မျက်ရည်ဝဲမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာ ဒေါ်လေးကိုပဲ အားကိုးရာဟု ယုံမှတ်ခဲ့သမျှ အခုတော့!

ဒေါ်လေး စွေးဘဝကို ဥပက္ခာပြုလိုက်သည်ဟုပဲ ခံစားမိသည်။

ဆိုညက စွေး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖေဖေကို သတိရကာ မျက်ရည်တွေ ကျခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ အန်တီ ဒေါ်သူဇာ၏အစီအမံ တွေကို စွေး ရွေးချယ်စရာမရှိဘဲ လက်ခံခဲ့ရသည်။

ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း အိမ်ရာတစ်ခု၏ခြောက်လွှာက အခန်း

လေးသည် စွေးဘဝလေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။

လောလောဆယ်တော့ တစ်နှစ်စာချုပ်နှင့်အန်တီအာက ငှားရမ်း

ဆွဲခဲ့သည်။ စွေးအတွက် လစဉ်အသုံးစရိတ် ထောက်ပံ့မည်တဲ့၊ ကျောင်း ငြိမ့် နှစ်နှစ်လိုသေးသော စွေးအတွက် ဒေါ်လေးရဲ့စေတနာနှင့် ကျေးဇူး

တို့ နားလည်ပေးရတော့မည်။

ဒါပေမဲ့ စွေး စိတ်ထဲက ယုံကြည်ထားခဲ့မိတာက တစ်ခုတော့

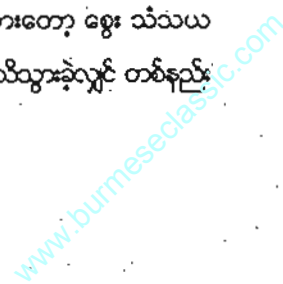
ငြိမ်း အန်တီအာ စွေးကို ဘယ်အချိန်ထိ ကူညီနိုင်မည်လဲ။

ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့တစ်ခုရသည်နှင့် စွေးရဲ့ဘဝလမ်းကို လျှောက်

နှိအသင့်စိစဉ်ထားဟု ဆိုခဲ့သည်။

အန်တီအာ ကတိစကားတည်နိုင်မည်လားတော့ စွေး သံသယ

ဖြစ်၏။ အန်တီ ကူညီနေတာတွေကို ဦးထွင်တင် သိသွားခဲ့လျှင် တစ်နည်း

ချစ်အောင်တော့ နောင်ယုက်ဦးမှာ အမှန်။

အဲဒီအချိန်ကျရင် စွေးအတွက် ခိုကွဲရာဆိုသည်က ဘယ်မှာလဲ။
ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်စရာအတွေးတွေနှင့် စွေး အိပ်မပျော်သော ညပေါင်း
များစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စွေး အဖြေတစ်ခုကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပါသည်။
ဘဝကိုစွေး ဘာကြောင့် အလွယ်တကူ အရှုံးပေးရမှာလဲ။
စွေးအတွက် မေမေ ရုန်းကန်ခဲ့သော အားမာန်တွေကို စွေး
သတိရလာသည်။ မေမေရဲ့ခွန်အားတွေ စွေးရင်ထဲမှာ ပြည့်ဝလာသည်။
မေဖေကြောင့် မေမေဘဝကို အရှုံးမပေး ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။
စွေးကကော ဘာလို့ရင်မဆိုင်ရဲရမှာလဲ။

ဦးထွဋ်တင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကြောင့် တည်ငြိမ်နေသော စွေး
ဘဝက ယိုင်မြဲမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဟင့်အင်း အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်
စေရဘူး။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း စွေး အာရုံထဲမှာ မြင်ယောင်လာမိ
တာ ဦးထွဋ်တင် မျက်နှာကြီးပဲဖြစ်သည်။

ဟင့်အင်း ယောက်ျားတွေကြောင့် စွေးဘဝ ရှုံးနိမ့်ရမတဲ့လား။
နစ်မွန်းရမတဲ့လား။ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါ။

စွေးဘဝကို စွေးကိုယ်တိုင် ရုန်းကန်ပြမည်ဟု ခွန်အားတွေ

အမှန်သည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ နုပျိုသော မိန်းမသားတစ်ယောက်
အညှိုး ရှင်သန်နေထိုင်ရသော ဘဝသည်။

စိန်ခေါ်မှုများစွာနှင့်ဆိုတာကို စွေး လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရမှပဲ သိခဲ့
တော့သည်။

ဒါ ဘဝရဲ့တိုက်ပွဲတွေဟုဆိုလျှင် . . .။

အခန်း (၆)

စွေး ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အန်တီ သူမကဲ့သို့ ထောက်ပံ့မှုတွေ ရှစ်လကျော်အကြာမှာပဲ ပြဿနာက ရင်ဆိုင် ရတော့သည်။

“သူနဲ့ အန်တီ ပြဿနာဖြစ်ကြတယ် သမီး။ အခု သမီးကို ထောက်ပံ့နေတာတွေ သူ့သိသွားတော့ လုံးဝ လက်မခံဘူးလေ”

စွေး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ အန်တီမှာ မျက်ဝန်း တွေထဲ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလာမည့် စကားတွေကို နားစွင့်ထား မိဆဲ။

“သူနဲ့အန်တီ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး သမီး။ သမီးကို အန်တီအာ အကြံပေးချင်တယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင် မယ့် အလုပ်တစ်ခု ရှာဖွေပြီးသမီး ကြိုးစားပါ။ သမီး ပညာရေးအတွက်

တော့ စာပေးစာယူ ပြောင်းပြီးတက်ရင်လည်း သွဲ့တစ်ခုရနိုင်ပါတယ်”

စွေး ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သီးသီး ခံစားနာကျင်မိတာ အန်တီအာ ကိုမဟုတ်။ ဦးထွဋ်တင်ကိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့သောကိစ္စမှာ ဒီလူကြီး အစာမကြေတာ စွေးသိသည်။

ဒါကြောင့် အန်တီအာကို အကြပ်ကိုင် တိုက်ခိုက်ပြောတာပဲပေါ့။ အန်တီအာကို နားလည်စွာ စွေး ပြုံး၏။ ဒါပေမဲ့ စွေး အပြုံးမှာ နာကျင် မိပ်တွေ ယုက်သန်းနေမှာတော့သေချာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီအာ အန်တီအာရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဆွေး မမေ့ပါဘူး။ အန်တီအာကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ စွေး ဘဝကို ဆွေး ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အန်တီအာ စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်။ ရော့ ဒီမှာ သမီး အတွက် လိုအပ်တာသုံးဖို့ ငွေငါးသောင်း”

“အဲဒီငွေတွေက ဦးထွဋ်တင် မသိဘဲ သမီးကိုထောက်ပံ့တာ မဟုတ်လား အန်တီအာ”

အန်တီအာ မဖြေနိုင်။ စွေး ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း စားပွဲပေါ်က ဆွေးတွေကို ဥပက္ခာပြုလိုက်သည်။

“အန်တီအာရဲ့ စေတနာကို သမီးနားလည်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒါပဲ သမီး ဒီငွေတွေကို မယူဘူး အန်တီအာ အန်တီအာ ပြန်ယူသွားပါ”

“မဟုတ်တာ သမီးလိုအပ်တာ သုံးဖို့ အန်တီဇာ ပေးနေတာ”
 “ဟင့်အင်း သမီးအတွက် မလိုတော့ဘူး အန်တီ၊ သမီး
 အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

မာနနှင့်စွေး မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပနေမှာ သေချာသည်
 အန်တီသူဇာ စွေးကို ပင့်သက်ရှိက်ကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်က ငွေကို
 ကောက်ယူသည်။ ပြီးမှ စွေးကို နှုတ်ဆက်သလိုကြည့်ရင်း

“အန်တီ သွားမယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဇာ၊ အန်တီဇာ ကျေးဇူးတွေကို သမီး အမြဲ
 တမ်း အမှတ်တရရှိနေမှာပါ”

စွေး စကားကို အန်တီဇာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။
 စွေး အန်တီဇာကို ငေးကြည့်ရင်း ထိုင်ခုံမှာ စိတ်ပျက်စွာ ကျော့ခိုထိုင်ချ
 လိုက်မိသည်။

အခြေအနေက စွေး စိုးရိမ်စွာမျှော်လင့်ထားမိသည်အတိုင်း
 ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ စွေး အရုံးမပေးစတမ်း ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ
 ဖြစ်သည်။ စွေးအတွက် ဒီတိုက်ခန်းမှာနေထိုင်ခွင့်က နှစ်လလောက်ရှိ
 သေးသည်။

ဒီနှစ်လအတွင်းမှာ စွေးဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဦး
 မည်။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ဆိုသည်ကတော့ စွေးအတွက် မလွယ်ကူ

အတော့သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီထင်၏။

နောက်တစ်ရက်မှာပဲ စွေး ဘဝရပ်တည်ဖို့အတွက် အဖြေတစ်ခု
 ညှိစားကြည့်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စွေးအလုပ်ဝင်မှုဖြစ်မည်။
 ထင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတွေကို စွေး စောင့်ကြည့်သည်။

စွေးနှင့်သင့်တော်မည်ထင်သော အလုပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရင်း
 သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စွေး အလုပ်လျှောက်ဖြစ်
 သည်။

အင်တာဗျူး ဖြေမည့်နေ့က စွေး ကုမ္ပဏီက ချိန်းဆိုသည့်ရက်
 အတိုင်း ရောက်သည်။ ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ ဆိုသူက

အင်တာဗျူးမေးမည်ဆိုပေမယ့် ထိုနေ့က ချိန်းဆိုထားသည့် ကိုးနာရီကျော်
 အင်တာဗျူး အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

“အစ်ဒီက သူ့မိခင်ဆေးရုံတင်ရလို့ ဒီနေ့မလာနိုင်ဘူး။ အခု
 ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သူဌေးကိုယ်တိုင်က ဗျူးလိမ့်မယ်”

ကုမ္ပဏီ သူဌေးပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် အင်တာဗျူးသော အစီအစဉ်
 မှာ စွေးအတွက် မထင်မှတ်သော အခြေအနေတွေ ကြုံလိမ့်မည်ဟု

ထင်မှတ်မထားမိပါ။
 စွေး အလှည့်ရောက်တော့ ရုံးခန်းထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော

ယောက်ျားသုံးယောက်ကိုမြင်သည်။ ညာဘက်ထောင့်ခံမှာ ထိုင်နေသော ရုပ်ပြုနှင့် နက်ကတိုင်အညိုရောင် တပ်ဆင်ထားသော သူက စွေးကို မော့ကြည့်သည်။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ မင်သက်လို နှုတ်ခမ်းတွေ ခပ်ဟဟပွင့်သွားစေ စွေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အံ့သြရိပ်တွေ ထင်ဟပ် နေတာ ဘာကြောင့်မှန်း စွေး မသိခဲ့ပါ။

“ထိုင်ပါ မိန်းကလေး”

အလယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မတ်တပ်ရပ်နေသော စွေးကို အားနာ ဟန်နှင့်ဆိုမှ သူ သတိဝင်လာရင်း စွေးကိုခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်း မင်းနာမည်က ပန်းစွေးနီနီ နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စွေးရဲ့လျှောက်လွှာစာရွက်ကို သူငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။ ဘေးမှ ဖီးသင်ထားသော ဆံပင်တိုတို မျက်ခုံးထူထူတန်းတန်းနှင့် ငုံ့ထားသော သူ့မျက်နှာကို စွေး မြင်တွေ့နေရသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုသော ရုပ်ရည်က သည်လောက် နုပျိုနေလိမ့်မည်ဟု စွေးမထင်မိပါ။ သည်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဘော့စ် ဦးမင်း ကျော်စွာပဲဖြစ်မည်ဟု တထစ်ချသတ်မှတ်လိုက်မိသည်။

“မင်း မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ လက်ရှိမင်းက

ဆယ်သူတွေနဲ့နေထိုင်တာလဲ ပန်းစွေးနီနီ”

“စွေး တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းငှားနေတာပါ ဦး”

“ကိုယ့် နာမည် မင်းကျော်စွာ ပါ”

ဦးမင်းကျော်စွာ ဆိုတာ သူပဲဟု စွေးသိလိုက်ရပြီ။ ကုမ္ပဏီ

ပိုင်ရှင် သူဌေးဟူသော အသိနှင့် စွေး ရိုးသားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် စွေးက တစ်ကောင်ကြွက်လို့ ဆိုရမှာပါ ဘော့စ်”

စွေး အသက်အရွယ်နှင့်တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်သည်ဆို

ဆော့ ဦးမင်းကျော်စွာ မျက်ဝန်းတွေမှာ အံ့သြရိပ်တွေလား။ အထင်သေး

အကဲခတ်အရိပ်လား လွမ်းသွားသည်ထင်မိသည်။

“မင်းပညာရေးက စီးပွားရေး တတိယနှစ်ဆိုတော့ ကျောင်းမှ

မပြီးသေးဘဲ ၊ ဇင်းဒီမှာအလုပ်ဝင်ဖြစ်ရင် မင်းပညာရေးကို ဘယ်လို

ဆက်လုပ်မှာလဲ”

“စွေး ကျောင်းထွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ကျောင်းထွက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စွေး အတွက် ရွေးချယ်စရာ ဒါပဲရှိပါတယ်

ဘော့စ်”

ဦးမင်းကျော်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

အာန်ကြာမှ စွေးရဲ့လျှောက်လွှာစာရွက်ကို ဖိုင်တွဲတစ်ခုထဲထည့်လိုက်ရင်း

“နောက်လုံးရက်ခြောက်နေ့ကျရင် ကုဗ္ဗဏီကိတ်ဝက နို့တစ်တုတ်မှာ အလုပ်ခန့်ထားသူ စာရင်းတင်လိမ့်မယ်၊ မင်း ပြန်လို့ရပါပြီ ပန်းစွေးနီနီ”

စွေးအတွက် ဖြေစရာမေးခွန်းမရှိတော့သလို မေးမြန်းစရာလည်း ဘာမှမရှိခဲ့ပါ။

“စွေးကို ခွင့်ပြုကြပါဦးရှင်”

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး စွေး ထွက်ခဲ့သည်။ အလုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တို့ ကင်းမဲ့ခဲ့ရတာလည်း အမှန်။ ဘော့စ် မေးခွန်းတွေက အလုပ်နှင့်သိပ်သက်ဆိုင်သော စကားတွေမပါသလို စွေးကိုလည်း နှစ်သက်ပုံမရတာ သိနေသလိုရှိသည်။

စွေးမှာက လိုအပ်ချက်တွေအများကြီးဆိုတာ သည်ရောက်ကတည်းက သိခဲ့၏။ အလုပ်လျှောက်သူတိုင်းက ပညာရေးဆိုင်ရာ ဘွဲ့တစ်ခုပိုင်ဆိုင်သည်။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနှင့် သင်တန်းလက်မှတ်တွေပါ အပြည့်အစုံပါသည်။

စွေးနှင့်ယှဉ်လျှင် အဘက်ဘက်က သာလွန်ကြသူချည်းဖြစ်ကြသည်။ ဒါတွေကို တွက်ဆကြည့်ရုံနှင့် စွေး အတော်ပဲ စိတ်ဓာတ်ကျချင်မိသည်။

စွေးလက်ရှိနေထိုင်သော တိုက်ခန်းက နေထိုင်ခွင့်တစ်လခွဲ

သောက်ပဲလိုတော့သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ငွေတစ်သောင်းကျော်ပဲ ရှိသည်။

သည်ကာလအတွင်းမှာ အလုပ်တစ်ခု မရခဲ့လျှင် မွေး ဘာလုပ်မည်မသိတော့ပါ။ အလုပ်ရခဲ့လျှင်တောင် စွေး နေထိုင်ဖို့အတွက်က လက်အခဲတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယခုမှ နောင်တရမိသည်က အန်တီဇာမို့သော ငွေငါးသောင်းကို လက်မခံခဲ့မိတာ မှားပြီဟူ။

အခန်း (၇)

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ အလုပ်ခေါ်ကြော်ငြာတွေကို ရှာဖွေရင်း စွေး ခေါင်းကလေးတောင် မူးနှောက်ရီဝေချင်လာသည်။

သတ်မှတ်အရည်အချင်းတွေက စွေးအတွက် အတော်ကို မလွယ်ကူပါ။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံဆိုတာ ဘာမှမရှိသော စွေးအတွက် ဓာတ်ပုံဖိုး၊ လျှောက်လွှာဖိုးကုန်၊ စားစရိတ်ကုန် လှပမ်းဖြစ်မှာ သေချာသည်။

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် စွေး ဧည့်ခန်းထဲက ကြိမ်ကုလားတိုင်လေး မှာ မှီထိုင်လိုက်မိသည်။ အနာဂတ်က တွေးကြည့်ရုံနှင့် ရင်လေးစရာ ကောင်းသည်။

ဟူး စိတ်မောလိုက်တာ။
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်ထင်မိသည်။ လန့်နိုးတော့ အခန်း

တံခါးခေါက်နေသံကို ကြားနေသည်။

စွေး ထိုင်ခုံက ဆတ်ခနဲထရပ်သည်။ စွေး အခန်းမှာ လူခေါ် ဘဲလ်တပ်မထားတာမို့ တံခါးကိုခေါက်နေတာဖြစ်မည်။ ရောက်လာစရာ ဧည့်သည်မှ မရှိတာ။

အန်တီဇာလည်း မဖြစ်နိုင်။ အခန်းပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးလား ဆို။

“လာပြီ လာပြီ”

နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံထွက်လာတာမို့ စွေး အသံလေး ဆေးကာ တံခါးကိုပြေးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဟင်”

သော့ပိတ်ထားသော သံဘာဂျာတံခါးတစ်ဖက်မှာ ရပ်နေသူက စွေး ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသောသူ။

“ကိုယ့်နာမည် မင်းကျော်စွာပါ မင်း မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဘော့စ်”

မနေ့က စွေး အလုပ်လျှောက်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဘော့စ်ကို ဘာမှမမှတ်မိစရာမရှိပါ။

“မင်းအိပ်နေတာလား ပန်းစွေးနီနီ၊ ကိုယ် အနှောင့်အယှက်

မသေလို့ဖြစ်သွားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“တင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဈေး သတင်းစာဖတ်ရင်း မှေးခနဲ ဖြစ်သွားတာပါ။ ခဏနော ဈေး သော့ဖွင့်ပေးပါမယ်”

သံဘာကုတ်ခါးမှာ ပိတ်ထားသော သော့ကို ဈေး ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

“ဝင်ပါ ဘော့စ် ထိုင်ပါရှင်”

ဦးမင်းကျော်စွာက ဝတ်ထားသော ရှူးဖိနပ်ကိုချွတ်သည်။ ပြီးမှ ဈေးရဲ့ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေသော ကြိမ်ကုလားထိုင် တွေကို ဈေး ရွံတွန့်တွန့်ကြည့်ရင်း

“ဟို ဟို ဈေးအခန်းက ဘာမှထည့်ပါမှမရှိတော့ အားနာပါတယ် ရှင်”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး ပန်းဈေးနီနီ၊ ကိုယ်က မင်းဆီ တမင် သက်သက်လာခဲ့တာပါ။ ကိုယ် မင်းနဲ့စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ ဘော့စ်။ ဟို အအေးသောက်မလားဟင်၊ ဈေး အောက်ထပ် အအေးဆိုင်ကို မှာလို့ရပါတယ်”

“နေ နေ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

ဦးမင်းကျော်စွာ လက်ကာပြရင်း ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။ မျက် ဝန်းတွေက ကာလာဟင်းလင်း အခန်းထဲကို တစ်ချက်တောင် ဝေ့ မကြည့်ဘဲ ဈေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ဈေး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်

ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။ ဈေး လျှောက်ထားသော အလုပ်အတွက် တစ်ခုခု ပြောချင်တာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်နေရာအတွက် ဦးမင်းကျော်စွာလို သူဌေး ပိုင်ရှင်တစ်ဦးက ဈေး အခန်းလေးထိ ရောက်လာစရာမရှိပါ။

“မင်းအကြောင်းသိရတော့ ကိုယ်တွေးမိတာ မင်းမှာ အခက် အခဲ တစ်ခုခုရှိနေပုံပဲ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကိုယ်ကူညီချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ ပန်းဈေးနီနီ”

“ရှင်”

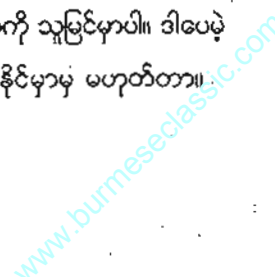
ဈေး မျက်နှာဝန်းလေးတွေ ပိုင်းသွားသည်။ အာရုံထဲမှာ ပြေး မြင်လာမိသည်က ဦးတွင်ကင်၏မျက်နှာကြီး ဈေးကို ကူညီပေးတတ်သော သူစိမ်းယောက်ျားတွေကို ဈေးအလိုလို ထိတ်လန့်နေမိသည်။

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက မင်း ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ် ခေ့ကိစ္စပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဈေး အလုပ်တစ်ခုလုပ်မှဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီအလုပ်ကို မင်းလုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့တစ်ပိုင်းတစ်... ညာရေးကို စွန့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

ဈေး မျက်ဝန်းတွေ ညှိုးလျော်သွားတာကို သူမြင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဈေး အတွက် ရွေးချယ်စရာမရှိတာကို သူ သိနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

“စွေး စွန့်လွှတ်ဖို့ဖြစ်မှာပေါ့။ စွေးအတွက် စွေးစရာလမ်း မရှိပါဘူး ဘော့စ်”

“ကဲ ဒါဆို မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ခုခု ဆွေးနွေးရအောင်”

“ရှင်”

“မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခု ရှာကြည့်ရအောင်ကွာ”

စွေးအတွက်တဲ့။ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတဲ့။ ဦးမင်းကျော်စွာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သံသယတွေ စွေး မျက်ဝန်းထဲမှာ ကွန်းခိုယှက်သန်းသွားတာ သူ မြင်တွေ့သွားခဲ့သည်လား မသိ။

“ကိုယ် အရင်ဆုံးပြောတဲ့စကားတွေကို မင်းနားထောင်ပေးပါ။ ပြီးမှ မင်းစဉ်းစားပါ။ တစ်ခုပဲ မင်း လက်ခံယုံကြည်ထားဖို့လိုတယ်။ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်သိက္ခာတရားကို မင်း ယုံကြည်ဖို့ တစ်ခုပဲ”

သူ့စကားသံက တည်ကြည်သလို သူ့မျက်ဝန်းတွေက ခိုးသားမှုဖြင့် လေးနက်နေသည်ဟု စွေးထင်သည်။

ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသူငယ်မို့ စွေး စိုးရိမ်မိတာတောင် အားတုံ့အားနာဖြစ်ရသည်။ ဦးမင်းကျော်စွာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်အဆင့်အတန်းကို စွေး ဖော်ကားသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

ဒါပေမဲ့ မသက်ဆိုင်ဟု ထင်သည်။ ကျားဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်

ထတ်တဲ့ သတ္တဝါမှမဟုတ်တာ။

“ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း နေတာဆိုတော့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ဆွေးနွေးရအောင်”

စွေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမင်းကျော်စွာ စကားတွေကို နားထောင်ပြီး စွေး အဖြေတစ်ခုတော့ ရှာနိုင်မည် ထင်မိ၏။ သူ ဦးဆောင်ခေါ်သွားခဲ့သော စားသောက်ဆိုင်ကြီးရဲ့ နံနက်စာထမင်းပိုင်းက ပြည့်စုံခမ်းနားသလို သူ့စကားတွေကလည်း စွေးအတွက် အံ့ဩမယ့်နိုင်စရာကောင်းနေသည်။

“မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ။ ကိုယ် ကူညီပေးမယ် ပန်းစွေးနီနီ မိဘမဲ့ ဆွေမျိုးမဲ့ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်းရှန်းကန်နေရတဲ့ မင်းဘဝလေးကို ကိုယ်ကူညီမယ်”

“ဟင့်အင်း စွေး ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီကို စွေး လက်မခံဘူး ဦးမင်းကျော်စွာ”

ဦးမင်းကျော်စွာ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သည်။ ဖြူနေသော မျက်နှာက နီမြန်းသွားတာ သိသာလွန်းသည်။ ပြီးမှ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော စွေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဘောရီး ကိုယ်သိပ်လောသွားတယ်၊ မင်းမှာ ခံစားချက်ရှိရင် ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မင်းကိုမြင်တော့ ကိုယ်အံ့သြသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး”

စွေး မျက်မှောင်ကုပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေမိ၏။ သူက အိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသည်က ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ။

“မင်းတစ်ချက်လောက် ကြည့်စမ်းပါ”

သူကမီးပေးသော ဓာတ်ပုံလေးကို စွေး ကြည့်လိုက်မိသည်။ စွေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက စွေးနှင့်ဆင်တူနေပါလား။

မျက်ဝန်းနုာတ်၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကအစ စွေးမှစွေးနှင့်တူသည်။ ကွာခြားသည်က ဓာတ်ပုံရင်၏ဆံပင်တွေက ခါးလယ်လောက်အထိ ရှည်လျားနက်မှောင်တာပဲဖြစ်၏။

“သူ့နာမည်က ယဉ်လဲ့မေ တဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဆိုပါတော့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က သူ့ဆုံးသွားတယ်၊ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ တစ်ပတ်အလိုမှာ ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာ”

သူ့စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက

ခွဲစိတ်ရင်ခွင်ပြင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ရှိမည်

ခံစားမှုအရိပ်တွေကို စွေး မြင်နေရသည်။ သူ့က လွင့်မေ့သွားသော အတိတ်ငယ်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်သလို ပင့်သက်ရွိုက်ရင်း။

“မင်းကိုမြင်လိုက်တော့ ကိုယ် တကယ်အံ့သြသွားတယ်၊ ယဉ်လဲ့မေ မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် ယဉ်လဲ့မေကို ပြန်ဆိုလိုက်ရသလိုပဲ၊ သားပါတော့ကွာ အဲဒါကြောင့် ပန်းစွေးနီနီဆိုတဲ့ မင်းကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားသွားတာ၊ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ မင်းအလုပ်လုပ်မှာ အခက်အခဲတစ်ခုကြောင့်ဆိုရင် ကိုယ်ကူညီပေးချင်တယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့စေတနာ သန့်သန့်နီနီတာ မင်း နားလည်စေချင်တယ်”

ရိုးသားစွာ ဖွင့်ဟလာသော သူ့စကားကြောင့် စွေး ရင်ထဲက အံ့သယစိတ်တွေတော့ ပြေလျော့သွားရသည်။

“စွေးကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ဦးမင်းကျော်စွာအနေနဲ့ စွေးကို အလုပ်ခန့်အပ်လိုက်ရင် အထိုက်အလျောက် ပြေလည်မှာပါ”

“အဲဒီအလုပ်ရလို့ မင်းပြေလည်မှာမဟုတ်တာဘဲ ပန်းစွေးနီနီ၊ ဦးမင်းဆန္ဒက မင်းကိုကျောင်းဆက်တက်စေချင်တာ၊ မင်းရဲ့ပညာရေး အခန်းတိုင်မှ မင်းဘဝအတွက် လမ်းပိုကောင်းမှာလေ”

“ဒါပေမဲ့ စွေးအတွက် ဒုက္ခတွေက အများကြီးပါ”

“အဲဒါ ပြဿနာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အားလုံးကိုယ်ကူညီပေးမယ် မင်းအသက် ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကိုယ့်အသက်က လေးဆယ့်ခြောက်

နှစ်ချိန် မင်းလိုပဲ ကိုယ်လည်း ဒါဘဲဘဲဝဲ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဦးလေးလူပျိုကြီးက လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ပေးတယ် အခု သူက အမေရိကားရောက်နေပြီ ဟောဒီလုပ်ငန်းတွေကို သူမရှိတော့ ကိုယ်ပဲ ဦးစီးပေးနေရတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဈေးထက်စာရင် ဦးမင်းကျော်စွာ ကံကောင်းတယ်”

“ကံကောင်းတယ် ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖန်တီးပေးလာတဲ့ အခွင့်အရေးအပေါ်မှာ ကိုယ် အကောင်းဆုံးကိုရွေးချယ်လုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေရောက်လာခဲ့တာပါ။ အခု မင်းဘဝအတွက် အခွင့်အရေး တစ်ခု ကိုယ် ကူညီပေးတယ်။ မင်းဘက်က ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်ကြည့်မိလား”

“ဈေး ဈေးမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ညစ်ညူးနေတာ”

“ဘာတွေလဲ အကုန်ဖွင့်ပြော၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် နှစ်ပေးမယ်ဆိုတာ ယုံ မင်း ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းလို အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လို သဘောထားပေးလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ ကလေးရယ်”

နူးညံ့သော သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စာနာစိတ်နှင့်ရိုးသား

အောင်စဉ်တွေ ပြောလို့နေသည်။

ဈေး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ယုံကြည်စွာ ဖွင့်ထုတ်ချင်သည်။ မွန်းကြပ်မှုတွေ ပြေလျော့စေဖို့အတွက် ဈေး အားလုံးကို ရင်ဖွင့်သည်။ ဈေး မေမေအကြောင်း၊ ပြီးတော့ အန်တီဇာနှင့် ဦးထွဋ်တင်အကြောင်း ဈေး ပြောပြသမျှ သူ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

ဈေး စကားလေးတွေ အဆုံးသတ်တော့မှ သူ အပြုံးနွေးနွေးနှင့် နှစ်သိမ့်ကြည့်ရင်း

“အတိတ်ကို ဈေးလေး မေ့လိုက်ပါတော့၊ မင်းနေထိုင်ဖို့ မင်း ဘာသင်စရိတ် အားလုံး လိုလေသေးမရှိအောင် ကိုယ်တာဝန်ယူမယ်”

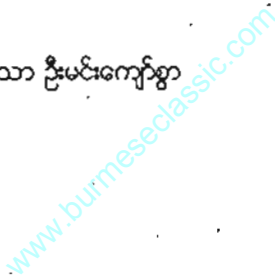
“အဲဒီ ကျေးဇူးတွေအတွက် ဈေး ဘက်က ဘယ်လိုပေးဆပ်ရမလဲ ဟင်”

“ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဈေး စိတ်ထဲက ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင် ဈေး ကျောင်းပြီးရင် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာဝင်လုပ်ပေါ့”

ထိုထက်ပိုမိုသော တောင်းဆိုမှုတွေ ဦးမင်းကျော်စွာဘက်က မပြုခဲ့

ဈေးအတွက် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးခဲ့သော လမ်းပေါ်က ဈေးကလေးဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။

ဈေးထက် အသက်တစ်ဝက်နီးပါး ကြီးရင့်သော ဦးမင်းကျော်စွာ

တို့တော့ စွေး စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်
လိုပဲ သတ်မှတ်ထားခဲ့မိသည်။

စွေး ဘဝအနာဂတ်ကိုလှပအောင် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သော
မင်းကျော်စွာသည် စွေး အထင်မကြီးသော၊ မုန်းတီးသော ယောက်ျား
များစွာထဲမှ ခြွင်းချက်တစ်ခုအဖြစ်ရှိခဲ့သည်။

အခန်း (၈)

စွေးနေထိုင်သော အခန်းထက်ပိုမိုသေသပ်ပြီး ခန့်ထည်သော
ခန်းတစ်ခန်းကို ဦးမင်းကျော်စွာက ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ ပြည့်စုံနေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကြောင့်
စာအံ့တင်လေးဖြစ်နေတော့

“ဒီအခန်းကို ကိုယ်ဝယ်ထားတာ၊ ကိုယ်စိတ်ညစ်ညူးတဲ့အခါ
အိုင်အောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေကအစ ဝယ်ထားတာပါ။ စွေး
အားမနာနဲ့ အားလုံးကို စွေး သုံးနိုင်တယ်”

စွေးအတွက် ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးထားခြင်း
အား နားလည်မိသည်။

“စွေးလေး သာပညာရေးကို တစ်စိတ်မတ်မတ်ကြိုးစားပါ။ စွေး
အားလုံးအတွက် မနက်တိုင်းလာချက်ပြုတ်ပေးဖို့ ထမင်းချက်

အထက်တန်းကလည်း ကိုကြီး စီစဉ်ပေးထားတယ်။ အဝတ်အစားတွေလည်း အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးက လျှော်ဖွတ်ပေးလိမ့်မယ်။ လိုအပ်တဲ့ အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝအတွက်ကောပေါ့။

ဈေးအပေါ် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိကောင်းနေတာလဲဟု သံသယစိတ်တို့ ဝင်လာတိုင်း ဦးမင်းကျော်စွာ၏ ဖြူစင်သောမျက်ဝန်းတွေကြောင့် ယုံကြည်သွားခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မြတ်နိုးချစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးနှင့်ရပ်ချင်းဆင်တူ နေခဲ့တာပဲ ဈေးအတွက် ကံကောင်းသွားခဲ့ခြင်းလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဈေးအတွက် ဦးမင်းကျော်စွာဆိုတာ ကျေနပ်တရားများစွာဖြင့် လေးစားကြည်ညိုခဲ့ရသူ တစ်ဦးတော့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဈေး ကြိုက်မလားတော့ မသိဘူး။ ကိုကြီး ဈေးနဲ့သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝယ်ခဲ့တယ်”

တန်ဖိုးကြီးသော ရောင်ခုံအသွေးစုံ ဒီဇိုင်းစုံ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သူဝယ်လာတတ်သည်။ အလှကုန်ပစ္စည်းတွေကအစ လိုသလောက် သေးမရှိ ဝယ်ယူပေးတတ်သည်။

ဈေး ငြင်းဆိုခဲ့လျှင်လည်း

“ဈေး ကိုကြီးစေတနာကို နားလည်ပေးပါ။ ကိုကြီးစေတနာအတွက် မင်းကိုဘာမှ တုပ်နှောင့်မှုမရှိပါဘူး။ အဖြူစင်ဆုံးဆိုတာ မင်းနားလည်ပေးထားပါ။ ကိုကြီး မင်းကိုပြောခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ။ မင်းဟာ ကိုကြီး

နဲ့သွေးသားရင်းချာ ညီမငယ်လေးလို တူ တူမလေးလိုပဲ ကိုကြီးစိတ်က သတ်မှတ်နှောင်တွယ်ခဲ့မိတာပါကွာ”

မျက်ဝန်းပြာပြာတွေ ဝေမှိုင်းညိုသွားလျက် ကိုကြီးဆိုတော့ ဈေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကြီးရဲ့စေတနာတွေအတွက် ဈေးဘက်က အကြွင်းမဲ့ နားလည်ယုံကြည်ပေးခဲ့တော့သည်။

“ဈေး ကျောင်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ကိုကြီး ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးရမလား”

“ဟာ ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီး။ ဈေး အတွက်အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ အဲဒီလောက်ထိ ဈေး မလိုအပ်ဘူး။ တောင်ပန်ပါ သေး”

ဈေး အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုတော့ ကိုကြီး ဘာမှဆက်မပြောဘူးပါ။ ကိုကြီးရဲ့စေတနာနှင့်ကူညီမှုတွေမှာ ဈေးဘက်က အခွင့်အရေး အပြည့်ယူတာမျိုး မရှိချင်ခဲ့ပါ။

ဈေး လိုအပ်သမျှ ထုတ်ယူသုံးစွဲဖို့ ခွင့်ပြုထားသော ဘဏ်စာအိတ်လည်း ဈေး စနစ်တကျပဲ လိုသလောက် သုံးစွဲသည်။ စိတ်တိုင်းကျ ဆင်ရာစိုင်းပြီး သုံးစွဲတာမျိုးတော့ ဈေး မလုပ်ခဲ့ပါ။

ကျောင်မှာ ဈေးရဲ့အလှ၊ ဈေးရဲ့သတင်းမွှေးတာကြောင့် ချဉ်း

အိမ်ထောင်ရေး ယောကျ်ားတွေကို စွေး ပါးနပ်စွာပဲ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
ခဲ့သည်။ ယောကျ်ားတွေကို စွေး မုန်းပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ နာကျည်းသော စကားလုံးတွေနှင့်
မဆက်ဆံ မပြောမူခဲ့ပါ။ သူတို့ရဲ့နုလုံးသားတွေကိုတော့ စွေး ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရသွားစေချင်သည်။

စွေး အလှမှာ ယစ်မှူးလာသူတိုင်းကို စွေးလှပစွာပဲ ကိုင်တွယ်
တုံ့ပြန်တတ်ခဲ့သည်။

ဖွေး အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်မှု ကြိုးစားလာသူတိုင်းကို စွေး ပါးနပ်စွာ
ပဲ အနိုင်ယူပြခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းမကျ ရည်းစားမကျ ယောကျ်ားလေးတွေနှင့် တတ်
တွဲနေတတ်သော စွေးကို အားလုံးက ရည်းစားများသည်ဟု ဆိုကြသည်။
စွေး အပြုံးမပျက် ဟားတိုက်ရယ်ပစ်လိုက်ချင်ရဲ့။

“စွေး သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ”

“ယူ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ တို့ ယူကို ဘာရက်စက်လို့လဲ”

“စွေးနဲ့တို့ ရင်းနှီးနေတာ ခြောက်လကျော်ပြီ၊ အခုချိန်ထိ
မတင်မကျနဲ့ အချိန်ဆွဲထားတာ စွေး ရက်စက်တာပေါ့”

“ဆောရီးပဲ ရဲရင့်၊ တို့ ယူကို ရက်စက်တယ်ထင်ရင် ယူနဲ့တို့
မိတ်ဆွေအဖြစ်က ရပ်စဲနိုင်တယ်နော်၊ တို့ ယူကိုဘာမှချုပ်နှောင်မထား

နှစ်ယူရင်ခွင့်ပြိုင်တွင် လှိုင်းအသံအတင်ရှိမည်

ဘူး”

“ဟာကွာ အဲလိုကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ ရင်ထဲထိသွားတယ်”

“ယူကိုပြောပြီးပြီလေ၊ တို့အချစ်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးဘူး

သို့”

“ဒါကြောင့်လည်း စွေး နှုတ်က အခြေစကားတစ်ခွန်းကို တို့
ဆာင့်နေခဲ့တာ ခြောက်လ၊ ရက်တွေ နာရီတွေနဲ့ တွက်ကြည့်အများကြီး
ပဲနော်”

“အဟင်း ဒါဆို ယူထက်သာတဲ့ သူတွေ အပုံကြီးပဲ၊ နှစ်စက
ညည်းက တို့ကို ချစ်ခွင့်ပန်နေတဲ့ သိပ္ပံတန်းက ကိုအောင်မျိုး၊ ပြီးတော့
ထင်က ချစ်ဦးမောင်၊ သင်္ချာတန်းက ဝေဖြိုး၊ အင်္ဂလိပ်စာက မင်း
အောင်မောင်ဦး၊ ပြောရရင် အားလုံးက ယူထက်စီနီယာကျတယ်”

ရဲရင့် မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။ ပန်းစွေးနီနီ မျက်ဝန်းလှလှ
တွေထဲမှ ကရုဏာတရားကို သူ့ရှာဖွေကြည့်ပေမယ့် မတွေ့။

သူ့ဘဝမှာ ရည်းစားတွေအများကြီး ထားဖူးသည်။ ချောသော
သော ယဉ်သော မာနကြီးသော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို ဆုံဖူး
ခဲ့သည်။

ပန်းစွေးနီနီကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတာ အမှန်။

မြင်သူငေးလောက်အောင် လှသည်။ မာနလည်း မကြီးပါ။

အခင်အမင်အဖေကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူပါပဲ။

ချစ်စကားဖွင့်ပြောတော့လည်း အရယ် အပြုံးမပျက် နားထောင်သည်။ အခင်အမင်မပျက် ဆက်ဆံသည်။ အချစ်ကို စိတ်ဝင်စားလာတဲ့ နေကျရင် သူ့ကိုစဉ်းစားပေးမည်တဲ့။

အပျော့ဆွဲလေးနှင့် သူ့မော့ခွဲရသည်။ ကြာတော့ စွေးရဲ့အနားမှာ နစ်မော့ပါသွားခွဲရသူက သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ မရတာကိုမှ လိုချင်မိသောစိတ်က စွေးကို ချစ်ချင်ချင်းပဲ လက်ထပ်ပါဆိုရင်တောင် သူ ခေါင်းညိတ်မိမှာ မလွဲ။

“တို့ပြောတာ ယူကြားပါတယ်နော်၊ ယူကို ရက်စက်တယ်ထင်ရင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ ပြဿနာမရှိဘူးနော်”

“စွေးရယ် ပြောရက်လိုက်တာ၊ တို့ စွေးအနားက ဘယ်မှမခွာနိုင်တာ သိရက်နဲ့”

“အဟင်း အဲဒါ ယူဘာသာရှာတဲ့ ရောဂါနော်၊ တို့ ယူကိုဘာမှ နှောင်ဖွဲ့မထားဘူး။ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ခုချိန်ထိ သူ့ငယ်ချင်း တစ်ယောက်ထက်ပိုလို့ မရသေးဘူး”

“တစ်ချိန်တော့ ပိုလာနိုင်မယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“အနာဂတ်ကို တို့ကြိုမြင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တွက်ဆခန့်မှန်းတတ်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့တက်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရှင်သန်နေတာကို ကျေနပ်တယ်”

“အဲဒါ ယူရွေးချယ်တဲ့ ကိစ္စလေ၊ ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စွေးအဲဒါ့ မိန်းမက ရက်စက်တယ်ဆိုပြီး အသည်းကွဲသိချင်းတွေညည်းမပြုဘူး၊ အဟင်း ဟင်း”

“ဟာကွာ စွေးကလည်း တို့က အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ရဲရင့် ရင်ကော့ပြီး ပြောတာကို ကြည့်ရင်း စွေး နှုတ်ခမ်းလေး နှုတ်ကာ ပြုံးမိသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ စွေးရဲ့ တို့ကို မယုံဘူးလား”

“ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံဘူး ဒါပေမဲ့ သူတို့ အတင်းစကား ကိုလည်း စွေး ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ယတိပြတ်စကားနှင့် မျက်နှာလှလှလေးတည်ကာ စွေး ပြောသည်။ ရဲရင့် တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်ရသည်။

တကယ် မလွယ်တဲ့ ပန်းစွေးနီနီပါလား။

ကြာရင်တော့ သူ့ပဲခက်ရတော့မယ် ထင်ရဲ့။

“ဟုတ်တယ် ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ကို စွေး မယုံကြည်ပါဘူး”

“အင်း၊ စွေးလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စွေး ဖေဖေရဲ့ ခံစားချက်ကြီးက
ထက်ရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်”

ကိုကြီးက စွေးအတိတ်ကို သိထားသူမို့ ပြောသည်။ စွေး
အတိတ်ခြင်းဖြင့်ပဲ ခွန်းတုံ့မပြန်မိပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း မေမေနှင့်ပတ်သက်
သည့် ဒဏ်ရာတွေက စွေး ရင်မှာ အမြစ်တွယ်ခဲ့မိတာ အမှန်။

မေမေအပေါ် တစ်ဖက်သတ် ပွင့်စွဲချက်တွေနဲ့ ဥပက္ခာပြုခဲ့တဲ့
အခါ ပြီးတော့ သွေးရင်းချာဖြစ်တဲ့ စွေးကိုတောင် ရက်စက်စွာပစ်ထား
သည်။ ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ဖေဖေ စွေးကို သတိရခဲ့တာလေ။

“စွေးကို တစ်ခုမေးချင်လို့ စွေး ဖေဖေကို ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံး
ချိန်မှာ ဖေဖေလို့ စွေး မခေါ်ချင်ခဲ့တာလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ စွေး မခေါ်ချင်ဘူး။ မေမေနဲ့စွေးအပေါ်မှာ ဥပက္ခာ
ပြုရက်စက်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို စွေး ဘာကြောင့်ခေါ်ရမှာလဲ”

ကိုကြီး ဘာမှမပြောကော့ပါ။ ကားမောင်းနေရာမှ စွေးကို
အောက်လှည့်ကြည့်ကာ နားလည်စွာခေါင်းညိတ်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ သိပ်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုလို့ ကိုကြီး
အမြင်ထင်တယ် စွေး။ အင်းလေ ဒါတွေကို တစ်ချိန်ကျရင် စွေး ခံစားသိ
မိပါ”

အခန်း (၉)

“စွေးမှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိနေပြီလားကွ”

တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းကိုရောက်လာပြီး စွေးကို ကြိုတတ်သည့်
ကိုကြီးက စွေးကို မေးတတ်သည်။

စွေး နှုတ်က အဖြေစကားကို နားစိုက်နေသော ကိုကြီးကို
စွေး တမင်ပဲ ညာပြောမိသည်။

“အင်း ရှိတာပေါ့၊ ရှိတာမှ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး
ရည်းစားမကျ သူငယ်ချင်းမကျတွေ အများကြီးပဲ”

“အင်း ကိုကြီး ထင်ပါတယ်၊ စွေးလေးက သိပ်လှတော့
ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ်ဆိုတာ ”

“အဟင်း ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို စွေး မယုံဘူး ကိုကြီးရဲ့
“ဘာရယ် စွေး”

ကိုကြီးရဲ့စကားအဓိပ္ပါယ်ကို စွေး နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကြီး
စွေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“အခု စွေး ချစ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်တောင် မဆုံစေ
သေးဘူးလားကွ”

စွေး နှုတ်ခမ်းက လှောင်ရိပ်စွက်သော အပြုံးလေးသမ်းသွား
ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်း စွေး ပြောပြီးပြီလေ၊ အချစ်ကို စွေး မယုံဘူး
စွေး သူတို့ကို ချစ်လို့မရသေးဘူး”

“ဒါနဲ့တောင် စွေးလေးက ဘာလို့ရည်းစားတွေ အဖြစ်တွဲ
ထားလဲ”

“အဟင်း အဲဒါ ယောက်ျားတွေကို စွေး လေ့လာကြည့်နေထ
ပါ၊ အတော်ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ် ကိုကြီးရဲ့ အဟင်း ဟင်း

“ယောက်ျားတွေကို စွေး မကစားသင့်ဘူး၊ စွေး တစ်ခုခုဖြစ်
ကို ကိုကြီး စိုးရိမ်လို့ ပြောတာနော်”

“အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုကြီး၊ စွေးက သူတို့နဲ့ ခင်း
မင်မင်နေတယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းတယ်၊ အဲဒါထက်ပိုပြီး ရ
ဆီက သူတို့ဘာမှ မရနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ တချို့လည်း စောစီး
နှုတ်ဆက်ကုန်တယ်၊ အဟင်း တချို့ကျတော့လည်း မျှော်လင့်ချက်ထေ

တစ်ခုနဲ့ လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသလို ကပ်နေကြတာလေ အဟင်း
ဟင်း”

စွေး ကြည့်ကြည့်နူးနူးလေး ရယ်မောနေတာကို နောက်ကြည့်မှန်
ထဲက ကိုကြီး တကြည့်ကြည့်လုပ်ရင်း ပြုံးနေသည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုကြီး စိတ်ကို စွေး ဖမ်းရခက်
အောင် ကိုကြီးက တည်ငြိမ်လွန်းသည်။ ကိုကြီး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
သံယောဇဉ်အံ့နှောင်ဖွဲ့မှုတွေကို တွေ့နေတတ်ပေမယ့်

စွေး တွေးထင်ထားသလို မဟုတ်ပြန်။ သွေးမတော် သားမစပ်
စွေးကို ကူညီနေခဲ့သော ကိုကြီး စွေးကို နောင်တွယ်နေတာ ငယ်ချစ်ဦး
နှင့်ဆင်တူနေတာကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးဆက်ဆံမှုတွေက အစ်ကိုကြီးက ညီမငယ်လေး
အပေါ် ဆက်ဆံသလို နွေးထွေးနူးညံ့လွန်းသည်။

ခုပဲကြည့်လေ၊ စွေး ရည်းစားများတာ ရှုပ်တာတွေကို ကိုကြီး
ပြောဆိုနေပုံက သဝန်တို့မှုတွေ လုံးဝမပါတာ သေချာသည်။

အစ်ကိုကြီးက ညီမငယ်ကို ဆုံးမအကြံပေးနေသလိုမျိုး သိမ်မွေ့
ညင်သာလွန်းသည်။

စွေးဘဝမှာ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးနေသော ခံယူချက်ကြီး
တို့ ပြောင်းလဲပေးလိုက်တာ ကိုကြီးကြောင့်ဟုပဲ ဆိုရမည်။

အောက်ကြည့်မှာ ကိုကြီးလို ယုံကြည်ကိုးစားစရာ ယောက်ျား
 ဘဝကြီး ချီနေသေးသည်ပဲ။

ဈေး ရင်ထဲမှာ ကိုကြီးသည် လေးစားကြည့်ညှိစရာ ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ဆိုတာကလွဲလျှင် ထိုထက်မပိုတာတော့ သေချာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဈေး တွေးကြည့် စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ ဖေဖေ
 သာ ကိုကြီးလို စာနာတတ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

ကိုကြီးကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းပါသည်။

ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီး၊ မုန်းတီးနေခဲ့သော ဈေး နှင့်မှ
 ကိုကြီးကို ဆုံတွေ့ပေးခဲ့သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် ဈေး ရင်ထဲက ဒဏ်ရာအတ္တစွဲကြီးက သေသည်
 ထိတိုင် စွဲမြဲပါသွားမည်လားမသိ။

အခန်း (၁၀)

ဈေး ကျောင်းပြီးတော့ ကိုကြီးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ချက်ချင်းအလုပ်ဝင်
 ကိုကြီး ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။

“ဈေး ငယ်ပါသေးတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရမယ့် အချိန်တွေ အများ
 ကျန်ပါသေးတယ်၊ ဈေးကို ကိုကြီးက ကွန်ပျူတာသင်တန်း ဝတ်စေ
 တာ”

“ဈေးကတော့ ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ချင်ပါပြီ၊ ကိုကြီး
 ကိုကြီးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ချင်တယ်”

“ကိုကြီး စကားကို နားထောင်ပါကွာ၊ ဈေး တတ်သင့်တဲ့
 တွေ အရင်သင်လိုက်စမ်းပါဦး”

ကိုကြီးက ဈေး နားလည်အောင် ပြောပြနိုင်သည်။ ဈေး လက်ခံ
 သွားသည်။ ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ ဘာသာစကား သင်တန်းတွေနှင့်

အခြားလိုအပ်မည့်သင်တန်း မှန်သမျှ စွေး တက်ခဲ့ရသည်။

သည်နောက်ပိုင်းမှ စွေး ကိုကြီးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ခွင့်ရ
သည်။ ကိုကြီးက စွေးကို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စများကို လက်တွေ့သိနား
လည်အောင် ရှင်းပြသည်။ သင်ကြားပေးသည်။

စွေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား လေ့လာကြိုးစား
သည်။ ကိုကြီး၏ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စွေး သိနားလည်လာ
ပြီးသည့်အချိန်မှာပဲ ကိုကြီးထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကို စွေး ကြား
ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့က ကိုကြီး စွေးကို ညနေစာ ကျွေးလိုသည်ဆိုကာ
ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

“စွေးကို ကိုကြီး အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ ပြောချင်လို့ ခေါ်လာ
တာ”

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုကြီး လုပ်ငန်းပိုင်းကိစ္စလား”

“အင်း အဲဒါလည်းပါတယ်၊ တခြား အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလည်း
ပါတယ်၊ ကိုကြီး အရင်ဆုံး အသိပေးချင်တာက အခု ကိုကြီး အရေး
ကားကို သွားရမယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာအတွက်လဲဟင် ကိုကြီး”

“အမေရိကားမှာ ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဦးလေးတစ်ယောက်

တယ်လို့ စွေးကို ပြောပြဖူးတာ မှတ်မိသလား။ ကိုကြီးရဲ့ ဦးလေး လူပျို
ကြီးလေး ကိုကြီး ဒီဘဝရောက်အောင် သူ ကူညီကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
ခဲ့တာ။ ကိုကြီးရဲ့ အဖေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်”

စွေး ခေါင်းညိတ်နားထောင်နေမိဆဲ။ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ကိုကြီးဘဝကို
မွေးစားစောင့်ရှောက်ပြီး ကူညီခဲ့သူ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးရဲ့ သွေးရင်းချာ
ဦးလေးအကြောင်း စွေးနှင့်ဆုံကတည်းက ကိုကြီးပြောဖူးသည်။

“အခု သူ ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူး။ ဟိုမှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်း
တွေကို ကိုကြီး သွားဦးစီးပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟင် ဒါဆို ဒီက လုပ်ငန်းတွေအတွက်ကော”

“ကိုကြီးရဲ့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကိစ္စတွေကို စွေး လက်ထဲ
ဆွဲပေးခဲ့မှာလေ”

“ဟင် စွေး လက်ထဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီကုမ္ပဏီကို စွေး ဆက်ပြီး လည်ပတ်ဦးဆောင်နိုင်
မယ်လို့ ကိုကြီး အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်”

စွေး ရွံ့တွန့်တွန့်တော့ဖြစ်ရသည်။ သည်မျှ အောင်မြင်မှုကြီးမား
သော ကုမ္ပဏီကြီးကို စွေး ဦးဆောင်ရမည်ဆိုသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ
အေးလေးပင်ပင်ကြီးတော့ ဖြစ်ရသည်။

“စွေး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စမ်းပါ။ စွေးဘာလို့ တာဝန်မယူ

www.burmeseclassic.com

နိဂုံး

“ဟို ဈေး တာဝန်ယူရမှာက သိပ်ကြီးမားနေသလားလို့”

“ဈေးမှာ အရည်အချင်းရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီမှာ လူယုံ
တော်တွေရှိပါတယ်။ သူတို့က ဈေးကို အများကြီး ကူညီပေးကြမှာပေါ့။
ကဲ အဲဒါထားဦး ဒီထက်အရေးကြီးတာ တစ်ခု ဈေးကို ကိုယ်ပြောပါရစေ”

“ဟင် ဈေးကို ဘာတာဝန်ကြီး ထပ်ပေးဦးမလို့လဲ ဟင်”

ဈေး အထိတ်တလန့်လေးမေးတော့ ကိုကြီး နွေးနွေးလေး
ပြုံးကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြသည်။

“တာဝန်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဈေး အလေးအနက်
စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ကိုကြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အဖြေတစ်ခု ရှိနေစေချင်
လို့”

“အဖြေ ကိုကြီး ဆိုလိုတာ ဘာလဲဟင်”

မျက်နှာဝန်းလေးပိုင်းကာ ဈေး နားမလည်နိုင်စွာ မေးသည်။
နမူတ်ပြုံး ဝင်းဖန်နေသော မျက်နှာလေးကို သူ မြတ်မြတ်နိုး
နိုးလေး စိုက်ကြည့်သည်။ တကယ်ကို အပြစ်ကင်းစင် ရိုးသားသော
မျက်နှာလေး။ တစ်ချိန်က ချစ်သူ ယဉ်လဲ့မေနှင့်ရုပ်ချင်းဆင်တူပေမယ့်
မတူညီတာတွေကို အများကြီး သူသိနေပါသည်။

ယဉ်လဲ့မေက သိပ်ရိုးအသည်။ ဈေးဆိုသည့် ကောင်မလေးက

ဘော့ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသည်။

ယဉ်လဲ့မေက သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ယုံကြည်ကိုးစားစွာ
ချစ်ပြီး မြတ်နိုးစရာကောင်းသည်။ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်သူ။

ပန်းဈေးနိနီကတော့ အချစ်ကို မယုံကြည်သော မိန်းကလေး။
သောကျားလေးတွေကို ရယ်စရာလို သဘောထားသည်။ နာကျည်းချက်
နှင့်ပန်းတီးရွံရှာသူ။ သူ့အပေါ်မှာတော့ ခြွင်းချက်အဖြစ်နှင့် ဈေး ယုံကြည်
ကိုးစားတာတော့ သူ ယုံပါသည်။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားနှင့်ချစ်နိုင်မည်လားဆိုတာတော့

“ဈေး ကိုကြီး ပြန်လာရင် မင်းကိုလက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဈေး၊ မင်းကို ကိုကြီး ချစ်တယ်။ ယဉ်လဲ့မေကို
ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုကြီး နှလုံးသားက သေဆုံးခဲ့ပြီထင်မှတ်ထားတာ မင်းချစ်ပြန်ဆုံ
သော့မှ တဖန်ပြန်နိုးထရှင်သန်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး ဈေးကို ဘာနဲ့မှ
ချစ်နှောင်မထားချင်ဘူး။ မင်းကို ကိုကြီး ကူညီခဲ့တာတွေက စေတနာ
အထိသက်သက်နဲ့ပဲနော်။ အခု ကိုကြီး တောင်းဆိုတာ နှလုံးသားကိစ္စ
အင်အားပါ။ ဘာ ကျေးဇူးတရားမှ မပါဘဲ ဈေး နှလုံးသားက ဆုံးဖြတ်
တတ်ပါ။”

ဈေး ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်ဟိုက်ကလေး ဖြစ်ရ၏။ ကိုကြီး

နှုတ်က ဒီစကားကိုကြားရမည်ဟု ကြိုတွေးထားခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ထို အတွေးစိတ်တွေ ပျောက်ကွယ်မိသည်အထိ ကိုကြီးက တည်ငြိမ်လွန်းခဲ့ သည်။

“အချစ်ကို စွေးရဲ့နှလုံးသားနုနုလေးက မခံစားတတ်သေး ဘူးလို့ ကိုကြီး နားလည်ပါတယ်။ အခု စွေး အနားမှာ ကိုကြီးမရှိတော့ ဘူးဆိုတော့ စွေး ခံစားတတ်လာမယ် ထင်တယ်”

“စွေး ဘာမှမပြောတတ်ဘူး ကိုကြီး”

“ခုချိန်မှာ စွေး အဖြေကို ကိုကြီး မတောင်းဆိုပါဘူး။ ကိုကြီး ပြန်လာတဲ့အခါပဲ သိချင်တာ။ အဲဒီအခါကျရင် စွေးလည်း ရင်ကျက် လောက်ပါပြီ။ အချစ်ကိုလည်း ခံစားတတ်လာမှာပါ”

အချိန်ကာလတစ်ခုကို ရည်ရွယ်ပြီး ကိုကြီး ဆိုနေခဲ့တာလား။ စွေး မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ငြင်းဆိုချင်ပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်နေမိဆဲ။

အချစ်ဆိုတာ စွေး ရင်ထဲမှာ မရှိတာ အမှန်။ ဒါပေမဲ့

ကိုကြီးကိုတော့ စွေး ကြည့်ညိုသည်။

တစ်ဘဝလုံးအတွက် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာတော့ စွေး တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဘူးသော ကိစ္စကြီး။

“စွေးလေး စဉ်းစားရခက်နေသလား။ ထားလိုက်တော့ အချိန် တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကဲ ဟင်းလျာတွေရောက်လာပြီ၊ ပူတုန့်

ထလိုက်ကြရအောင်နော်”

များပြားလှသော ဟင်းလျာတွေကို ကိုကြီးက စွေးပန်းကန်ထဲ

ကိုယ်တိုင်ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့

စွေး မစားသောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကြီးလည်း စွေးလိုပဲ နှစ်နှစ်

နှစ်ခြိုက် မစားနိုင်ရှာပါ။

“ကိုကြီး ပြန်လာတဲ့အခါ အဖြေတစ်ရရှိနေပါ ကလေ။ ဘယ်လို

ဖြေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးသိပါရစေ”

ခုချိန်မှာ စွေးစိတ်တွေ ညစ်ညူးနေတာ အမှန်။ ကိုကြီး

ပြောလို အချိန်က အဖြေတစ်ခု ထုတ်ပေးခဲ့ရင်တော့ ။

အခန်း (၁၁)

တကယ်တမ်းကျတော့ အားသုံးသည် အဆင်ပြေစွာပဲ လည်ပတ်သွားခဲ့သည်။

ကိုကြီးထွက်သွားသည့် နောက်ပိုင်းမှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများကို စွေး နိုင်နိုင်နင်းနင်းနှင့် တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုကြီး၏ 'မင်းကမ္ဘာ' ကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်ပြီး စွေးဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး တိုးတက်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကိုကြီးကလည်း စွေးအတွက် အဆင်ပြေအောင် အစီအစဉ်များ ချမှတ်ပေးသွားခဲ့သည်။

စွေး နေထိုင်ဖို့အတွက် သီးသန့်အိမ်တစ်လုံးကို စွေးအမည်နှင့် ကိုကြီး ဝယ်ပေးသွားခဲ့သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲမှ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးတစ်လုံးနှင့် စွေးအလုပ်သွားအလုပ်ပြန် အဆင်ပြေအောင် ကားတစ်စီးပါ စီစဉ်ပေးသည်။

ထမင်းချက် ဒေါ်ကြီးလုံးနှင့် ခြံစောင်ကြီး ဦးနီမောင်ကိုပါ ကြီးက စိတ်ချလက်ချရှိအောင် ထားရစ်ပေးခဲ့သည်။ စွေးအတွက် အိမ်အသစ်ကို ကိုကြီးက အသေအချာ စီမံပေးသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

နစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက် ဖုန်းဆက်တတ်သော ကိုကြီးဆီမှ တောင်းစကားတွေမှာလည်း စွေးကို သတိတရရှိကြောင်းနှင့် ပူပန်စိတ်ထားတွေ စွက်နေတာကို စွေးသိပါသည်။

“စွေးလေး နေကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်မပြေ လိုအပ်တာရှိလား ကိုကြီးဆီ ဖုန်းဆက်နော်”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် စွေး၊ ကိုယ် ဒီမှာ အလုပ်တွေ မလုပ်တော့တော့ စွေးလေးကော အလုပ်တွေနဲ့ရည်း နစ်မနေနဲ့ဦး၊ ကိုသဲအောင် ခြံစောင်တို့နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးလုပ်ပေါ့”

စွေးအတွက် အကြံပေးတတ်တာ၊ ပူပန်စိုးရိမ်တတ်တာများက မြင့် ကိုကြီးက ကျန်တာတွေ ဘာမှမမြေ့။ သူတောင်းဆိုခဲ့သော စွေးကို သူ့ဘက်က ဘာမှစကားမစတင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ပြုထားသည်။

စွေး အချစ်ကို တဆာဆာ တောင်းခံနေခဲ့သော ယောက်ျားနှင့် ကိုကြီးလုံးဝ မတူခဲ့တာအမှန်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စွေး ကိုကြီးအကြောင်းကိုတွေးရင်း စွေးအတွက်ကို ပုံဖော်ကြည့်မိတတ်သည်။

ကိုကြီးက စွေးထက် အသက်ထက်ဝက်နီးပါးကြီးသည်။ ထိုအခါ တစ်ခုမှလွဲလျှင် ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှမရှိပါ။ သံယောဇဉ်၊ ချစ်ခြင်းမာတော်ကြင်နာခြင်းအားလုံးတွင် ကိုကြီးသည် ပြည့်စုံနေခဲ့သည်။

ဒါ ငြင်းနိုင်သောကိစ္စမဟုတ်။ ကိုကြီးသာ မကူညီခဲ့လျှင် စွေးအတွက် ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေကြောင့် စွေးဘဝ ဒီအခြေအနေရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ စွေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုထားသော ကိုကြီးနဲ့လုံးသား။

ကိုကြီးရဲ့ချစ်ခြင်းကို စွေး အပြစ်မြင်စရာတစ်ချက်မှ မရှိပါ။ အားကိုးထိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ စွေး ဘဝအတွက် လှူငြိမ်းချမ်းမှာတော့ အကြွင်းမဲ့သေချာသည်။

အရာရာ ချင့်ချိန်ထွက်ကြည့်ရုံနှင့် ကိုကြီးကို စွေး ဘဝအတွက် ရွေးချယ်သင့်သည်ဆိုတာ ထင်ရှားပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးတောင်းဆိုသလို ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ နှလုံးသားမှာ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်လား။ ကိုကြီးကို စွေး ယုံကြည်စိတ်ချရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားက အချစ်ကို မခံစားဘူးသေးတာပဲ ဝန်ခံချင်သည်။

အချိန်က အဖြေပေးလိမ့်မည်တဲ့။ ကိုကြီးဆိုလိုတာ ဘာလဲ။ စွေး မသိနိုင်ပါ။ အနားမှာ ကိုကြီး မရှိတော့လည်း စွေးအတွက် ဘာမှ ခံစားရတာမျိုးမရှိပါ။ ကိုကြီး လွှဲအပ်ထားခဲ့သော တာဝန်တွေကို စွေး နှိုင်းနင်းစွာတာဝန်ယူပေးမည်။

ကိုကြီးဆီက ဖုန်းလာလျှင် နားထောင်မည်။ ထိုထက်ပိုမိုတာ မရှိခဲ့။

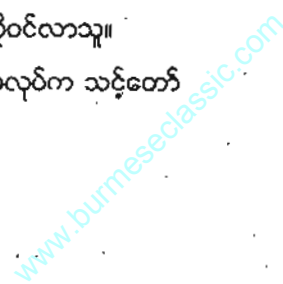
ကျောင်းသူဘဝတုန်းက အချစ်ကို ကစားခဲ့ဖူးသလိုပဲ ခုချိန်မှာလည်း စွေး အချစ်ကို ပေါ့ပါးစွာပဲ ကစားနေမိသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ကျောင်းတုန်းက ပြန်ဆုံရသော ဆည်းစားမကျ သူငယ်ချင်းမကျ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ တချို့နှင့် ဆွဲပြန်ဆုံတော့ သူတို့တွေက စွေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တောင် ဝင်နေကြသည်။

“ကိုယ် အရမ်းကံကောင်းတာပဲ၊ စွေးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရတာ သိပ်ကျေနပ်တယ်”

စိုးမြတ်သူ ဆိုသော ယောက်ျားက စွေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်လာရက်ရင်းဆုံတော့ ဆိုသည်။ စီးပွားရေး ဒီပလိုမာဘွဲ့ကြီးပိုင်ဆိုင်သူ မိတာအလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ဘဲ စွေး ကုမ္ပဏီကိုဝင်လာသူ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အရည်အချင်းနှင့် သူ့အလုပ်က သင့်တော်

ထားခဲ့ ဈေး လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ဈေးအတွက် ဆိုးကျိုးမှဖြစ်မလာနိုင်တာပဲလေ။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး အားလုံးနှင့် ဈေးသင့်တင့်ဖော်ရွေအောင် ပေါင်းသင်းသည်။ ဘာမှာနစိတ်မှလည်း ထားစရာမလို။ ‘မင်းကမ္ဘာ’ ဆိုတာ ဈေး ပိုင်ဆိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။

ကိုကြီး မရှိခိုက်မှာ ခေတ္တ ခဏ တာဝန်ယူပေးထားရတာပဲ။ တကယ်ဆို ပန်းဈေးနီနီ ဆိုတာလည်း ဒီကုမ္ပဏီရဲ့သားမန်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး လိုပဲ ခံယူထားမိ၏။

ဈေးဘဝကို အလုပ်တွေထဲမှာ နစ်ပေးထားသည်။ အလုပ်နားရက် ပိတ်ရက်လေးမှာတော့ ဈေး စိတ်ပေါ့ပါးစွာနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပဲနေသည်။

“ဈေး ဒီတနင်္ဂနွေ ဘယ်သွားစရာရှိလဲဟင်”

“ဘာမှမရှိပါဘူး ရှော့ပင်န်ထွက်မလား စဉ်းစားနေတာ”

“ဒါဆို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

စိုးမြတ်သူက တောင်းဆိုလာတော့ ဈေး ခေါင်းကလေးပဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ပျင်းစရာ။

“အိုကေ ဈေးလည်း အဖော်မရှိလို့ အတော်ပဲ မြတ်သူ လိုက်ပို့ပေးပေါ့”

ဒီလို အခွင့်အရေးလေးတစ်ခုရတာကိုပဲ ထိသိန်းထောင်စုကြီး ခေါက်သလို မြတ်သူ ပျော်သွားတာ ရယ်စရာကောင်းသည်။

ဈေး အတွက်တော့ ထူးဆန်းလှတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။

အားလပ်ရက် ကုမ္ပဏီကိစ္စ နားရက်လေးတစ်ရက်လောက်မှာ ခွေးစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေချင်၊ သွားချင်၊ စားချင်သည်။ အဓိကက ခွေးစိတ်ထဲက ဖြစ်ချင်တာကိုလုပ်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တာတွေ ဘာမှ ခွေးစိတ်ထဲမှာမရှိ၊ ဘဝသည် ပုံမှန်အတိုင်း ထည်ပတ်ရှင်သန်နေခဲ့သည်။

ထိုအရာ အားလုံးကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သူက မင်းပကတိ ဆိုသော ယောက်ျားပဲဖြစ်သည်။

ထိုက်မိသည်က ကိုကြီးက သူ့တူကို စွေးနှင့်ပတ်သက်သမျှ အားလုံးကို ပြောပြထားသည် ထင်သည်။

“သူက စွေးကို ဘာအကြောင်း ကိစ္စအတွက် လာတွေ့မှာ ဟေ့တင်၊ စွေး ကြိုသိထားသင့်တယ်ထင်လို့ မေးတာပါ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုကြီး ပြောထားလို့ စွေး အကြောင်းကို သူသိထားတယ်၊ ကိုကြီးရဲ့လုပ်ငန်းကြီးကို စွေးလို မိန်းမလေးတစ်ယောက် တာဝန်ယူ နိုင်နင်းအောင် အုပ်ချုပ်ပေးထားတာ သူ အံ့သြနေတယ်၊ စွေးကိုလည်း မြင်ဖူးချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ ကိုကြီး၊ စွေး သူ့ကို တွေ့လိုက်ပါမယ်”

“သူ့နာမည်ကိုလည်း စွေး မှတ်ထားလိုက်ဦးနော်၊ ကိုကြီးတူအောင်က မင်းပကတိ တဲ့”

မင်းပကတိ တဲ့။ စွေး နှုတ်က တီးတိုးလေးရေရွတ်မိသည်။

ကိုကြီး ဦးမင်းကျော်စွာရဲ့ တူဝမ်းကွဲ မင်းပကတိ။

ကိုကြီးရဲ့တူဆိုတော့ စွေးနှင့်အသက်တော့ ကွာလှမည် မထင်ပါ။ အထပ်ထပ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးရဲ့တူဆိုတော့ စွေး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသင့်သည်ဟု စိတ်ကသတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။

ကိုကြီးဆီက ဖုန်းဝင်လာပြီးသည့် တစ်ပတ်ကျော်လောက်မှာ စွေး ရဲ့ရုံးခန်းထဲအထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပေါက်ချလာသော သူနှင့်

အခန်း (၁၂)

“ကိုယ့်ရဲ့ တူဝမ်းကွဲတစ်ယောက် စွေးနဲ့လာတွေ့လိမ့်မယ် သူက အပေရိုကားမှာ ကျောင်းတက်နေတာလေ၊ အခု မြန်မာပြည်ကို အပြီး ပြန်လာနေမှာ”

စွေး တအံ့တဩလေးတော့ ဖြစ်ရသည်။ ကိုကြီးရဲ့ တူဝမ်းကွဲ တဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကြီး တစ်ခါမှ မပြောပြဘူးခဲ့ပါ။

“ကိုကြီးရဲ့ တူဝမ်းကွဲ ဟုတ်လား၊ စွေး ခုမှသိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး မပြောပြဖြစ်တာ၊ သူ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာမယ်မထင်လို့ မပြောခဲ့တာ၊ အခု သူက မြန်မာပြည်မှာ အပြီး နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့လေ၊ မြန်မာပြည်ရောက်ရင် သူ ကိုကြီး ရဲ့အိမ်မှာ နေလိမ့်မယ်၊ စွေးကိုလည်း သူလာတွေ့လိမ့်မယ်”

ဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသော ကိုကြီးစကားသံကြောင့် စွေး သိ

ဈေး ဆိုခဲ့ရပါသည်။

“မမ ဈေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့ ညဉ့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ကုမ္ပဏီ လချုပ်စာရင်းတွေ စစ်ဆေးနေတုန်း အတွင်းရေးမှူး
မလေး မိငြိမ်းရောက်လာတော့ ဈေး ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“အထဲကို လွှတ်လိုက် မိငြိမ်း”

ပြီးပြတ်လုလု စာရင်းတွေကို ဈေးပြန်ပြီး အာရုံစိုက်စားနေတာ
သူ ဝင်လာတာကို ချက်ချင်းမသိပါ။

“ပန်းဈေးနီနီ”

မာတင်းတင်း ခေါ်သံကြောင့် ဈေး မော့ကြည့်တော့
တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော မျက်နှာနှင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ရှုပ်နု
လက်တိုအင်္ကျီကို ဘောင်းဘီနက်နှင့်တွဲဘက်ဝတ်ဆင်ထားသည်ပို့
မွတ်သော အသားအရည်က ထင်းရှင်းနေသည်။

လှိုင်းတွန့်တွေလို ဆံပင်တွေက ဂုတ်ထောက်လုလု ရှည်လှ
သည်။ အညှို့ရောင် ဆံနွယ်တွေက နဂို အရောင်အသွေးတော့ မဟုတ်
နိုင်ပါ။ ဆေးဆိုးထားသည်ထင်သည်။

အစက်အပျောက်ကင်းစင် နဖတ်ဝင်းမွတ်နေသော အသား
အရည်ကတော့ ယောက်ျားမဆန်ချင်လောက်အောင် လှပချောမွေ့လှ
သည်။ ထင်းထင်းရှင်းရှင်း သွယ်တန်းသော မျက်ခုံး၊ နှာတံစင်းစင်း

နှစ်သူ့ရှင်ခွင်ပြင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ရှိပေ

ပီလဲနီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းအနီးတစ်ဝိုက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း မုတ်ဆိတ်
ကျင့်စွယ်တွေကြောင့်သာ ယောက်ျားပီသလွန်းနေတာ ဖြစ်သည်။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် သူ့အသွင်က ကောင်းဘွဲ့ရပ်ရပ်
ထဲက မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူနေသည်။

“ဒီမှာ ကိုယ့်ကို မင်းရှေ့မှောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်ခိုင်းလောက်
ဆုံးအထိ မင်း ယဉ်ကျေးမှုမဲ့နေမယ်လို့ ကိုယ် မထင်ထားခဲ့ဘူး”

သူ့နှုတ်က အလိုမကျစွာ ဆိုမှပဲ ဈေး ထိုင်ခိုင်းဖို့ သတိရတော့

“ဆောရီး ဈေး သတိလွတ်သွားလို့ပါ ထိုင်ပါ”

သူက နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းလေးတွန့်ကျွေးရုံမျှ ပြုံးသည်။ ပြုံးမှ

“ကိုယ့်နာမည် မင်းပကတိပါ”

ဈေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ ထရပ်မိသည်။ မင်းပကတိ
ဆိုသော နာမည်ကိုကြားမှ ကိုကြီး ဖုန်းဆက်ခဲ့သောကိစ္စကို သတိရ၏။

ဈေး မေ့နေခဲ့တာ အမှန်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဈေးက ပန်းဈေးနီနီပါ”

ကသောကမျော ပြန်မိတ်ဆက်ရင်း ဈေး လက်ကမ်းပေးတော့
သူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“စွေးလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ထိုင်ပါဦးရှင်”

စွေး ခေါင်းကလေး မော့ကြည့်ရလောက်အောင် မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာတောင် စွေးထက် ခေါင်း တစ်လုံးလောက်မြင့်နေသေးသည်။ အရပ်အမောင်းကော ခန့်ညားတည်ကြည်မှုမှာပါ ကိုကြီးနှင့် တူလွန်းသည်။

စွေး စားပွဲပေါ်က စာရင်းဖိုင်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတာကို သူတစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ဆော့ရီးနော် လချုပ်စာရင်းတွေ အရေးကြီးနေလို့ စွေး ထိုင်လာတာကို မေ့သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ကိုယ်ဒီကို ရောက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ စွေး လုံးဝ မသိဘူး”

“တမင်မသိအောင် တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အကြောင်းတွေ လေ့လာစုံစမ်းနေတာ၊ မင်းက ကိုယ်ထင်ထားတာ ထက်တောင် ဦးစွာရဲ့ အလုပ်တွေကို နိုင်နင်းပါတယ်”

စွေး မျက်မှောင်ကုန်သွားရသည်။ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာ သို့ဝက်ပြီး စွေးအကြောင်းစုံစမ်းသည်ဆိုတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာညွှန် ရွယ်ချက်လဲ။

“စွေးကို ကိုကြီးက ယုံကြည်စွာနဲ့ လွှဲခဲ့တာပဲလေ၊ ဒီအတွက် ဘာကံက အစွမ်းရှိသလောက်တော့ လုပ်ပြရမှာပေါ့”

“ကိုကြီး ဟုတ်လား၊ ကိုကြီးဆိုတာ ဦးစွာကို မင်းခေါ်ဝေါ်တဲ့ စာပေးလား”

သူ့အမေးစကားကြောင့် စွေး မျက်နှာလေးနီမြန်းသွားရတာ အမှန်။ သူ့အကြည့်တွေက စွေး မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ အကဲခတ် ခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးမင်းကျော်စွာကို စွေး ဒီလိုပဲခေါ်တာ၊ ဦးမင်း ကျော်စွာက ရှင်ကိုမပြောပြဘူးလား”

“ဦးစွာနဲ့ကိုယ် သိပ်မဆုံဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်က ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုယ် နှော့တာလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူဆိုတော့ တွေ့ချိန်က နည်းနည်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက် တမင်လို့ဝက်ထားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“လျှို့ဝှက်တယ် ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကိုယ်မသိဘူး၊ အဲဒါ ဦးစွာပဲ အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

စကားလုံးတွေကော စကားပြောပုံကပါ ရင့်သီးသည်ဟု စွေး ခံသည်။ စွေး ရင်ထဲက မာနနှင့်မခံချင်စိတ်က ရုန်းကြွလာတာမို့

“ဒီမှာ စွေး ဘက်ကတော့ ဘာလျှို့ဝှက်စရာမှာမှမရှိဘူး၊ ရှင် ဆိုတာဆို အကုန်ပြောပြနိုင်တယ်”

“နိုး ကိုယ်တာမှမသိချင်ဘူး။ သူဟမ်းဂါးအကြောင်းလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကဲ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်၊ မင်းရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ အနှောအယှက်ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်မှ ကိုယ်တို့ ဆုံကြတာပေါ့”

မကားအဆုံးမှာ သူထရပ်သည်။ ပြီးတော့ စွေးကို သူတစ်ချက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ရုံးခန်းတံခါးက ထွက်ခွာသွားသည်အထိ တစ်ချက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသော သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်က စွေးသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဘယ်လိုလူလဲ။ ရင်သီးလှချည်လာ။ အနောက်နိုင်ငံမှာ အကြာလာလို့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ မရှိတော့တာလား။

စိတ်က တင်းခနဲဖြစ်ကာ စွေး ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ ပြတင်းတံခါးက နောက်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ကားစတင်လေးမှာ ရပ်ထားသော Mark II ကားနက်ကြီးဆီ လျှောက်သွားသော သူ့ကိုမြင်နေရသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ တက်မည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သူပြန်လှည့်လျှောက်သွားသော ဦးတည်ရာကို စွေး လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော အပြုအမူဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းကို မနိုင်တန်ိုင် ထမ်းပိုးဖို့ ကြိုးစားနေသော အလုပ်သမား

အဖွဲ့ကို သူ သွားရောက်ကူညီနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကုန်ပစ္စည်းအိတ်ကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖေးမကူ မကာ အလုပ်

သမားလေး ပခုံးထက် ကူညီပင့်တင်ပေးနေသည်။

ပြီးမှ သူ့ကားဆီ ပြန်လျှောက်သွားကာ ကားတံခါးဖွင့်တက်သည်။ သူ့ကားနက်ကြီး ကုမ္ပဏီရုံးဝင်းထဲက မောင်းထွက်သွားသည်အထိ

အဖွဲ့ ငေးငေးလေးရပ်ကြည့်နေမိသည်။

မင်းပကတိ တဲ့။

ကိုကြီးရဲ့တူဝမ်းကွဲတော်သည်။ အမေရိကားမှာ နေထိုင်ပြီးမှ

ပြန်လာသူ။ ထိုထက်ပို၍ စွေးဘာမှ မသိပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွေး စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ကိုကြီး ဆီကို

အဖွဲ့ စွေး သိသင့်တာတွေ မေးကြည့်ဦးမှဟု တွေးမိသည်။

စွေး တစ်သက်မှာ ဘယ်ယောက်ျားအကြောင်းကိုမှ ခေါင်းရှုပ်

မရှိဘဲ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးပါ။

ရှင်ကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့၊ မင်းပကတိရယ်။

အခန်း (၁၃)

“စွေး ထံမှ ပထမဆုံး ဆက်သွယ်သည့် ဖုန်းမို့ ကိုကြီး အံ့ကြ
နေသံကို ဖုန်းထဲမှကြားနေရသည်။

“စွေး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ မရှိပါဘူး ကိုကြီး မနေ့က မင်းပကတိ ရောက်လာတယ်”

“ဟုတ်လား ဒီကောင်မနေ့ကမှ လာသလား၊ သူ့ရောက်နေတာ
ကြာပြီပေါ့”

“သူ့ကိစ္စလေးတွေ ရှိလို့တဲ့ အဲဒါတွေ ထားပါ။ စွေး ယိချင်တာ
မင်းပကတိအကြောင်းပါ။”

“ပကတိ အကြောင်း ဟုတ်လား”

ကိုကြီး တအံ့တဩ မေးသည်။ စွေး အာရုံထဲမှာ ကိုကြီး
မျက်နှာကို ပြေးမြင်ယောင်ရင်း ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိ၏။

“ဟုတ်တယ် သူ့ကြည့်ရတာ စွေးနဲ့ကိုကြီးအကြောင်း ဘာမှ
သိပုံမရဘူး။ ကိုကြီး ဘာတွေပြောပြထားသလဲ”

“ဟင့်အင်း တွေ့တွေထူးထူး ဘာပြောစရာလိုသလဲ၊ စွေး က
ဘာပြောစေချင်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှမပြောစေချင်ပါဘူး ကိုကြီး ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး
ကတော့ သူ့အကြောင်း စွေးကို ပြောပြထားသင့်တယ်ထင်တယ်၊ ကိုကြီး
နဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်ဆိုတော့ စွေး သိထားချင်လို့”

“ဟုတ်ပြီ စွေး သိချင်ရင် ကိုကြီး ပြောပြမယ်၊ ပကတိက
ကိုယ်လုပ် မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ ကိုကြီး
နဲ့ အတူနေခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ဦးလေးက သူ့နဲ့ကိုကြီးကို အမွေစား အမွေခံ
အဖြစ် မွေးစားခဲ့တာလေ၊ သူ့အနာဂတ်အတွက် အမေရိကားမှာ ကျောင်း
ဆက်နိုင်အောင် ကိုကြီး စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ ဦးလေးကလည်း ခွင့်ပြုပြီး ခေါ်ထား
ခဲ့တယ်၊ သူ့အမေရိကားမှာ ဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာ ပညာရပ်နဲ့ ကျောင်း
ပြီးခဲ့တာလေ၊ သူက အမေရိကားမှာ အကြာကြီးနေပေမယ့် မြန်မာပြည်
ပြန်ချင်တယ်ဆိုတော့ ဦးလေးကခွင့်ပြုတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ မြန်မာပြည်
ပြန်လာတာ”

ကိုကြီး စကားတွေကို စွေး တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေလိုက်
သည်။ မင်းပကတိက ပညာတတ်လှပသောတစ်ယောက်ပဲပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သို့

ချစ်သူနှင့်ပြင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ပို့မည်

◇ ၉၇

ပြန်လွှာတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။

“သူ့မြန်မာပြည်မှာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုတည် ထောင်လိမ့်မယ်၊ လိုတာအားလုံး ကိုကြီးနဲ့ဦးလေး ပံ့ပိုးပေးထားတယ်၊ ဈေး ဒီထက်ဘာသိချင်သေးသလဲ”

“ဘာမှမလိုတော့ဘူး ကိုကြီး၊ ရပါပြီ၊ ဈေး သိသင့်သလောက် သိထားချင်လို့ပါ”

“ဈေး”

“ပြောပါ ကိုကြီး”

“ကိုကြီး ဒီမှာ ဦးလေးရဲ့ကျန်းမာရေး အမြေ့အနေကြောင့် ထပ်ပြီး နေရဦးမယ်သဘောရှိတယ်၊ ဈေး ကိုလည်း သတိရတယ်၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရရင် ဈေးကို မမြင်မတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာရောက်မှ ဈေး ကို ကိုကြီးဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိလာတယ်”

ကိုကြီး ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ထုတ်နေပြန်သည်။ ဈေး စိတ်ညစ် ညူးပေမယ့် စာနာမိတာ အမှန်။

“ကိုကြီး ဈေးကို နေ့တိုင်းသတိရတယ်၊ ကိုကြီး ပြန်လာရင် ဈေးဆီက အဖြေတစ်ခုတော့ သိချင်တယ် ဈေးရယ်”

“ဈေး ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ကိုကြီး”

“ကြိုးစားမယ်တဲ့လား ဈေးရယ်၊ ကိုကြီးက ဈေး နှလုံးသားထဲက

ခံစားချက်ကိုပဲ သိချင်တာပါ။ ကိုကြီးက ဈေး သတိမရဘူးလား၊ ကိုကြီး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဈေးရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ မရှိဘူးလား”

ဈေး ဘယ်လိုဖြေရာမှာလဲ။ မုသာဝါဒကံကိုလည်း မလွန်ကျူးချင်

“ကိုကြီးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကိုလည်း မပျက်စီးစေချင်ပါ။

“ဈေး မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေတာ

ကိုကြီးရဲ့ တကယ်ကို ဘာမှမတွေးနိုင်တာ”

“အင်း ကိုကြီး ဈေးကို ပင်ပန်းအောင် ခိုင်းထားသလိုဖြစ်

အပြီ ထင်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း ဈေး အလုပ်မှာပျော်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ အလုပ်တွေကိုချည်း နစ်မနေနဲ့ဦး၊ ကိုကြီးကို

ညည်း သတိရပါဦးကွာ၊ ကဲ ဒါပဲနော် ကိုကြီး အရေးကြီးဇာတ်ရုံလို

အလုပ်လိုက်တော့မယ် ဈေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ဈေး ဘက်ကပဲ ဖုန်းလေးကိုချလိုက်ပါသည်။ ကိုကြီး စကားသံ

ကား ဟိုးအရင်ကထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေတာ အချစ်ကြောင့်လား။

ဈေးကို နေ့စဉ်သတိရသည်တဲ့။ ဈေးကတော့ ကိုကြီးကို မေ့မေ့

အောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အခုတောင် ဖုန်းဆက်မိတာ မင်းပကတိ

အောင်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရွေးကို မင်းပကတိ ဆက်ဆံပုံတွေ ကြည့်ပုံတွေကို ရွေး စိတ်ထဲ
မှာ သိပ်မကျေနပ်ချင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပကတိနှင့်တော့ ပြန်ဆုံချင်သေးသည်။ သည်
တစ်ခါတော့ ရွေးကို သူဒီလို ဆက်ဆံတာမျိုး ရွေး လက်ခံမှာမဟုတ်။
ရှင့်ရင်ထဲက စိတ်ကူးတွေက ဘာတွေလဲ။
ရွေး သိပ်သိချင်တယ် မင်းပကတိ။

အခန်း (၁၄)

သူ ရောက်လာမည်လားဟု ရွေး မျှော်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်
တော်သည်အထိ ပေါ်မလာပါ။

ကိုကို ပြောသလို သူ့ရဲ့ဆောက်လုပ်နေကုမ္ပဏီအတွက် အခြေ
ခိုင်နေတာလားဟု တွေးမိသည်။

တစ်ပတ်ကျော် အကြာမှာတော့ သူ့ထံက ဖုန်းဝင်လာသည်။
အံ့သြမိတာက ကုမ္ပဏီက ဖုန်းမဟုတ်ဘဲ ရွေးရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းလေး
ဝင်လာတာဖြစ်သည်။

မင်းပကတိကို လျှောက်တွက်လို့မရ။ ရွေး မပေးဘဲနှင့် သည်ဖုန်း
စစ်ကို သူဘယ်လိုရခဲ့သည် မသိပါ။

“ပန်းရွေးနီနီ မင်းနဲ့ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ချင်တယ်။
အိမ်ပေါ်လို့ရမလား”

“ဘာအတွက်လဲ မင်းပကတိ”
 “မင်းနဲ့ဆွေးနွေးစရာကိစ္စတွေ ကိုယ့်မှာရှိနေတယ်”
 “ဆွေးနွေးစရာ ဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ဆွေးနွေးစရာကိစ္စ ရှိလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ပန်းစွေးနီနီ၊ မင်းက ဦးစွာရဲ့ ကုမ္ပဏီကို လုပ်ကိုင်ကူညီပေးနေတဲ့သူလေ။ အခု ကိုယ်ဆွေးနွေးချင်တာ အဲဒီလုပ်ငန်းကိစ္စပါ။”

မင်းပကတိ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို စွေး နားမလည်နိုင်။ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ သိချင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ စွေးတို့ ဘယ်ရက်ဆိုကြမလဲ၊ ဘယ်မှာဆိုကြ မှာလဲဆိုတာ ရှင်ပြောပါ”

မင်းပကတိ ရှေးချယ်ပေးသော ရက်ကို စွေး လက်ခံခေါင်းညှိပေးသည်။ ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့အမည်ကို ရေရှောက်တော့လည်း စွေး လက်ခံလိုက်သည်။

သူ ဖုန်းချသွားတော့မှ စွေး ခေါင်းထဲမှာ အတွေးလှိုင်းထွက်ဆင်းလာရသည်။

မင်းပကတိ ဘာတွေပြောလာဦးမှာလဲ။
 သည်တစ်ခါတော့ စွေး ဘက်ကသူ့ရဲ့တင်စီးမှုတွေကို

“မှာမဟုတ်ဆိုတာ သိစေချင်သည်။”

သူတစ်ပါးအကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုသော မင်းပကတိ

ဆိုတဲ့ ယောက်ျား အခု စွေးနှင့်ဆုံချင်တာ ဘာသဘောလဲ။

မင်းပကတိ ဇာတ်လမ်းတွေတွင်နေတာလား။

စွေး သဲ့သဲ့လေးပြီးမိသည်။ စွေး တွေးဖူးဆုံဖူးသော ယောက်ျား

တွေနှင့် သူ မတူတာတော့ သေချာသည်။

ရင်ခုန်စရာကောင်းအောင် ခန့်ညားတည်ကြည်သော မင်း

ပကတိကို စတော့တော့ စွေး ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စွေးကို ဘယ်ယောက်ျားမှ မာမာတင်းတင်း မဆက်ဆံ မပြော

ဘူးပေမယ့် သူကတော့ ပြောဆိုသွားသည်။

စွေး ဘက်ကလည်း သူနှင့်ထပ်ဆုံနိုင်ခွင့်ကို မျှော်လင့်စောင့်

နေခဲ့တာပါပဲ။

ဒုတိယအကြိမ် စွေးတို့ပြန်ဆုံကြရအောင်လေ။

Jimmy Choo (ကျင်မီချူး) ရှူးဖီနပ်နှင့် Guy Laroche (ဂျိမ်းလာ
အိုချီ) ကုတ်အင်္ကျီအနက်စင်း၊ စတိုင်ဘောင်းဘီကလည်း အနက်စင်း၊
ဆတ်ဆင်ထားသော မင်းပကတီ အသွင်က စမတ်ကျသည်။

အခုထိ မရိတ်သင်ဘဲ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေကြောင့်
နုတ်နာက ရင်ရော်မသွားဘဲ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

Ferrari (ဖရာရီ) ရေမွှေးရနံ့ သင်းယုံယုံကို စွေး မရှူရှိုက်ရ
ဘဲ သင်းသင်းလေးရနေသည်။

ဟိုတယ်၏ သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲ ရောက်တော့ သူက
ခန္ဓာကို ဖိနူးကမ်းပေးရင်း

“မင်း စိတ်ကြိုက်မှာပါ ပန်းစွေးနီနီ”

စွေး ငြင်းမလိုကြိုပြီးမှ ဥရောပအစားအစာတစ်မျိုး မှာလိုက်
သည်။ ပကတိက အရှေ့တိုင်းအစားအစာကိုပဲ ထပ်မှာသည်။

“ကိုယ်တို့မစားသောက်ခင် ဆွေးနွေးကြရအောင်”

“ပြောပါ မင်းပကတီ၊ ရှင်ဘာကိုဆွေးနွေးချင်တာလဲ၊ စွေး
ချင်လို့လာခဲ့တာ”

“မင်းကမ္ဘာ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မင်းနဲ့

အတူ မင်းကမ္ဘာမှာ ကိုယ်အလုပ်ဝင်မယ်”

စွေး မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုကြီး ပြောပြသော

အခန်း (၁၅)

စွေး တမင်နောက်ကျအောင် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားပါကင်
မှာ ကားလေးထိုးမရပ်ခင်ကတည်းက သူ့ရဲ့ Mark II ကားကြီးကို စွေး
လှမ်းမြင်နေခဲ့သည်။

စွေး ကားလေးကို သူ့ကားနှင့်ယှဉ်ရပ်ကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းတော့
သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာရင်း

“မင်း ဆယ်မိနစ်တောင် နောက်ကျနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု အရေးပေါ်ဝင်လာလို့”

စွေး တမင် မတောင်းပန်ဘဲ ပြောရှင်းချက်ပေးသည်။ သူ့မျက်နှာ
က အလိုမကျစွာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားပေမယ့် ဘာမှထပ်မဆိုပါ။

“ကိုယ်တို့အတွက် သီးသန့်ခန်းယူထားတယ်”

သူကဆိုရင်း ရှေ့က ဦးဆောင်လှမ်းသည်။

ထိခွေတွေထဲမှာ သည်အကြောင်း မပါ။ ပြီးတော့ မင်းကမ္ဘာ ကုမ္ပဏီက သွင်းကုန်ဆုတ်ကုန်လုပ်ငန်းတွေ။ မင်းပကတိ တတ်ထားသော ဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာပညာရပ်နှင့် မသက်ဆိုင်။

“လတ်တလော ကိုယ်အခြေချရင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း က အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ ပြောရရင် ကိုယ် စိတ်မပါသေးဘူး ဒါကြောင့် မင်းကမ္ဘာမှာပဲ ကိုယ်အချိန်ဖြုန်းရလိမ့်မယ်”

“ရှင် အချိန်ဖြုန်းချင်တာ သက်သက်အတွက်လား”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ် တောင်းဆိုတာ မင်း ဖြေရမှာ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကြီး ဈေးကို ဘာမှမပြောဖူးဘူး”

“ဦးစွာ သိရောမလို့တူးထင်တယ်။ သိသင့်တယ်ထင်ရင်လည်း မင်း ဖုန်းဆက်ပြောလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမင်းသိထားရမှာ မင်းကမ္ဘာ အပါအဝင် ဦးစွာပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး ကိုယ်နဲ့တစ်ဝက်သက်ဆိုင်တယ် ဆိုတာပဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး မင်းပကတိ။ ကျွန်မက ကိုကြီး အကူအညီတောင်းလို့ ထိန်းသိမ်းပေးနေတာ။ ရှင် တာဝန်လွှဲ ပြောင်းယူချင်တယ်ဆို ရတယ်။ ကျွန်မ နှုတ်ထွက်လိုက်ရုံပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ်နဲ့အတူ ဦးဆောင်ရဦးမှာမို့။ မင်းသတ္တိ

“ကြင်သွားတာလား”

“သတ္တိကြောင်းတယ်။ ကျွန်မက ဘာကိုသတ္တိကြောင်းရမှာလဲ”

“ကိုယ် ရောက်လာမှ မင်း နောက်ဆုတ်ပြေးသွားလို့ မေးတာ

သူ့စကားက ဈေးကို စိန်ခေါ်သလိုလို ရိသဲသဲပြုံးရင်းဆိုသည်။

“မုက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူးလက်လက် တောက်ပသွားရင်း”

“ဈေးဆိုတဲ့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်ဘူး”

“ကိုယ်ယုံပါတယ်။ မင်းရဲ့အရည်အချင်းတွေကို ဦးစွာ အရမ်း

ဘာကျသွားတာ မင်း သိပ်တော်လို့ပေါ့”

“ခုချိန်က ကျွန်မကို ဝေဖန်တာတွေ ချီးကျူးတာတွေထက်

အဆိုးဆုံးမယ့် ကိစ္စက ပိုအရေးကြီးပါတယ် မင်းပကတိ”

“အိုကေ ဒါဆို မင်းလက်ခံ မခံ ကိုယ်သိချင်တယ်”

“ကျွန်မ လက်ခံတယ်။ ရှင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲလေ။ မင်းကမ္ဘာက

အိုကိုကြီးတို့ ပိုင်ဆိုင်မှုပဲ။ ကျွန်မက ဝန်ထမ်းအလုပ်သမား သက်သက်

ပကတိ ယုံယုံပြုံးသည်။ အအေးဘူးကို မျှင်းမျှင်းမော့သောက်

အိုကေ အချိုးမပြေ။

“ရှင် ဆွေးနွေးစရာကိစ္စပြီးရင် ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“နေဦးလေ၊ မင်းမှာထားတာတွေ စားသွားပါဦး ကိုယ်
ဆွေးနွေးပွဲ သဘောတူညီမှု အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ဘာမှမစားချင်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ချိန်းထားတာရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ယတိပြတ် စကားဆိုပြီး ဈေး လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ သူ တိတ်ဆိတ်
စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဈေး အံကိုတင်းတင်းလေးကြိတ်လိုက်မိသည်။ မင်းပကတိ
ခြေလှမ်းတွေကို ဈေး ဘာကြောင့်ကြိုမတွက်ခဲ့မိတာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်ခေါ်လာတာမျိုးကို ဈေးဘက်က အနှုံး
နောက်ဆုတ်မည် ထင်သလားမသိ။

ပန်းဈေးနီနီ ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ ရှင် သိစေရမ
မင်းပကတိ။

အခန်း (၁၆)

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ မင်းပကတိ”

ဖုန်းထဲက အရင်ဆုံးကြားရသည်က ဦးစွာ အဲသံမှာ စိတ်ရှုပ်
ညစ်ညူးမှုတွေ ရောစွက်နေမှန်း သူသိသည်။

“မင်း ဘာလုပ်လို့လဲ ဦးစွာ မင်း လုပ်သင့်တာကိုလုပ်နေတာ
လေ”

“မင်းလုပ်ရမှာ မင်းပညာရပ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး
ထိတ်စရာ တည်ထောင်ပြီးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားရမှာ၊ အခု မင်းက
ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်စိမ့်မယ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဦးစွာ၊ ပန်းဈေးနီနီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဦးစွာ
လွှဲယှက်ကြည့်စွာ လွှဲထားသလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမရဲ့အကြံအစည်တွေ
ဘာလဲ၊ ကျွန်တော် သိချင်လို့ စိစဉ်နေတာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းသံသယတွေ များနေပြီ၊ စွေးက ဦးစွာကို ကူညီနေတာ”

“ဦးစွာလည်း သူ့ဘဝကို ကယ်တင်ကူညီခဲ့တာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် ပကတိ၊ သူ့ကိုဦးစွာ ဘာကြောင့် သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝလေးကို ကူညီခဲ့တာလည်း မင်းသိမှာပါ”

“အန်တီ ယဉ်လဲ့မနေတူတာတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ တခြားစီပါ ဦးစွာ”

“နေပါဦး မင်း စွေးအကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်ထိ သိထား လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သိသင့်သလောက် သိထားတယ်၊ ဦးစွာ မပြောတဲ့ အရာတွေကအစ သိထားတယ်၊ ပန်းစွေးနီနီဆိုတဲ့သူက ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတာကအစ ကျွန်တော် စုံစမ်းထားပြီးပြီ”

“မင်းသိထားတာတွေကို ဦးစွာလည်း သိထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ပြဿနာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ စွေးရဲ့ ခံစားချက် စွေးရဲ့ဘဝကို မင်း ဦးစွာလောက် မသိပါဘူး”

ဦးစွာ လေသံတွေ နားထောင်ကြည့်ရုံနှင့် ဦးစွာ ပန်းစွေးနီနီကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာ ပကတိ ခန့်မှန်းမိနေသည်။

“ဦးစွာ ဒီမိန်းမကို ချစ်နေတာလား”

တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားသည်။ ဖုန်းချလိုက်တာ မဟုတ် နန်း ပကတိ သိသည်။

“ဦးစွာ မပြောပေမယ့် ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ပကတိ၊ ဦးစွာ သူ့ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းထား သယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးစွာ သူ့ကိုကူညီခဲ့တာတွေကြောင့် ရယူပိုင်ဆိုင်လိုက်ရ ဘာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဦးစွာ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူ့နားလည်ပါသည်။ ဦးစွာ ဆုံးသားက နုသစ်စွာ ပြန်ရှင်သန်လာခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ပြောရရင် ပန်းစွေးနီနီ လှတာ သေချာသည်။ အန်တီမထက်တောင် နုလှပသည်။

“ဦးစွာက ပန်းစွေးနီနီကို ဖြူစင်စွာ လက်ထပ်ချင်တာဆိုတာ သည်း ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဦးစွာကို သူက ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိချင်တယ်၊ အခု ကျွန်တော် လုပ်နေတာ ဦးစွာအတွက်လို့ ယုံပေးစမ်းပါ”

“မင်း ဘာတွေလုပ်မှာလဲ ပကတိရာ”

“ပန်းစွေးနီနီက ဦးစွာကို တကယ်ချစ်ပြီး လက်ထပ်တာ ဟုတ် ဟုတ် သိချင်တယ်၊ သူက ဦးစွာကို အခြားအရာတွေကြောင့်လား၊ သိချင်တယ်ဗျာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဦးစွာရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကြောင့်လား”

“ဟာ လုံးဝမဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းမှားနေပြီ၊ သူ ဦးစွာကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ မပြောသေးဘူး၊ ဦးစွာ ပြန်လာမှ သူ့အဖြေကိုသိရမှာ”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အကဲခတ်ပေးတာ ဦးစွာအတွက် မကောင်းတာ ဖြစ်မလာပါဘူး၊ စိတ်ချ ကျွန်တော် ကတိ ပေးတယ်၊ သူသာ ဦးစွာကို တကယ်မေတ္တာရှိယိုး မှန်ရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူတယ် ဦးစွာ”

တစ်ဖက်က ဦးစွာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒါကိုပဲ သူ့အခွင့်ကောင်းယူကာ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဦးစွာ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဦးစွာတို့ ဘာဘာကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဒီမှာ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု အခြေ ကျအောင် စီစဉ်နေတယ်၊ ဦးစွာရဲ့ ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် သီးသန့် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ဦးစွာ စိတ်အေးအေးနေပါ”

“ပကတိ စွေးကို မင်း အဲဒီလို သံသယတွေဝင်နေတာ မဟုတ် သေးဘူး၊ စွေး နှလုံးသားလေးက ဖြူစင်တာ ဦးစွာသိပါတယ်”

“ဦးစွာ သိသလို ကျွန်တော်လည်း သိခွင့်ရှိတာပေါ့၊ တစ်ချိန်ကျ ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့အဒေါ်တော်စပ်လာမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် လေ့လာပါရ စေ၊ ဦးစွာဘက်က သေချာတယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုပေးပါ၊ စိတ်ချ ဘာပြဿနာ မှ မရှိစေရဘူး ဒါပဲနော်”

စကားအဆုံးမှာ မင်းပကတိ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စကား မပြန်ကို မစောင့်ဘဲ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တာကို ဦးစွာ စိတ်ဆိုးသွားမှာ ညည်း သိသည်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။ သူ လုပ်သင့်တာတော့ ဆက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။ ဖုန်းအနားက ခွာခဲ့ကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်လှဲ နေရာလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။

ဖျတ်ခနဲ အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်က ပန်းစွေးနီနီရဲ့ပုံရိပ် ဖြစ်သည်။

နယူးချောမွေ့သော ပန်းစွေးနီနီသည် သူ့ထက်တောင် တစ်နှစ် နှစ်ခန့် ငယ်ရွယ်မည်ထင်သည်။ ဦးစွာနှင့် အသက်ထက်ဝက်မျှ ကွာခြား နေသည်။

အမေရိကားမှာတုန်းက ဦးစွာက သူ့တပည့်မလေးတစ်ယောက် နဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလှုံ့ထားသည်ဆိုတော့ သူ သံသယမဝင်ခဲ့ပါ။

မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့ ဇေယျာဦးက ပြောပြလာသည်။

“မင်း တကယ်မသိဘူးလား ပကတိ၊ အဲဒါ မင်းရဲ့ဦးစွာ ကူညီ တဲ့ မိန်းကလေးကွ”

အမေရိကားမှာ ကျောင်းတက်ရင်း ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့သော

အသွယ်က သူ့ထံရင် မြန်မာပြည်ကို နှစ်နှစ်ကျော်စောပြီး ပြန်ရောက်
နေသလို အားလုံးသိသည်။

ပန်းစွေးနီနီနှင့် ဦးစွာတို့ ဇာတ်လမ်းတွေကို သူသိခဲ့ရ၏။

“ဒါဆို ဦးစွာက ပညာရေး စားဝတ်နေထိုင်ရေးကအစ အားထု
တာဝန်ယူခဲ့တာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ် ဦးစွာဘက်က ရိုးသားတဲ့ စေတနာဆိုတာ
ငါယုံကြည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးကို သိပ်သဘောမကျရင်
ဘူးကွာ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက နာမည်ကျော်တဲ့ ငါ့ညီတွေ ပြောပြတဲ့
သိရတာ ပြောရရင် ဒီကောင်တွေတောင် ကြိုးစားဖူးကြတယ်”

ဦးစွာအတွက် သူ တကယ်ပဲ စိုးရိမ်မိသည်။ ဦးစွာ ဆိုတာထက်
သူ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်လာသူ၊ ဦးစွာ အိမ်ထောင်ပြု
တော့မည်ဆိုတော့ သူ့အသက် ဆယ်နှစ်သာသာပဲ ရှိသေးသည်။

အန်တီ ယဉ်လဲ့မေက လှပချောမွေ့သည်။ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ပြီး
ဦးစွာကိုချစ်သလို သူ့ကိုလည်း ချစ်ခင်အလိုလိုက်သည်။

ကံကြမ္မာက မထင်မှတ်ဘဲ ရက်စက်ခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲနီးမှ ဝင်လာသော ကြမ္မာဆိုကြောင့် အန်တီ ယဉ်လဲ့မေ
တစ်ယောက် လောကကြီးထဲက စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဦးစွာ အသည်းတွေကွဲတာ ခံစားခဲ့ရတာတွေ သူ မမေ့မသေ

စားနိုင် မအိပ်နိုင်နှင့် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အသည်းကွဲဝေဒနာကို အရက်နှင့်ကုစားဖို့ ဦးစွာ ကြိုးစားသည်။

အဘက ဦးစွာကို ဆုံးမခဲ့သည်။

“မင်းကျော်စွာ မင်းကိုငါ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာ မိန်းမတစ်

ယောက်ကြောင့် ဘဝပျက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွာ ငါလည်း မကြာခင် အဝေးကို
သွားရမယ်၊ ဟောဒီက မင်းပကတိလေးအတွက် မင်းကိုငါ ဘယ်လို
သိကြည့်ရမှာလဲ”

“အန် အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အေး ခံစားရတာလည်း ငါ နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ

အသိအမှတ်ရှိရာ အချိန်ကာလတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတူလေး
အတိ အနာဂတ်ရှိတယ်၊ မင်း အသိနဲ့ဆင်ခြင်တာကိုပဲ အန်ကယ်
ခွင့်လွှတ်တယ်”

ဦးလေးစကားကို ဦးစွာ နာခံခဲ့ပါသည်။ ဦးလေး အမေရိကား

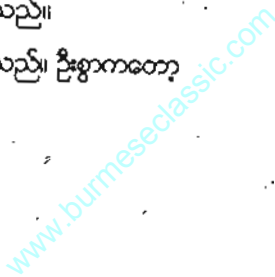
အောက်သွားတော့ သူ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝပဲ ရှိသေးသည်။

ဦးစွာက သူ့ကိုမခင်တစ်ဦးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ သူ

ထိရနေဆဲရှိသည်။ အန်တီ ယဉ်လဲ့မေ အတွက် ခံစားနာကျင်ခဲ့ရပေမယ့်

သူ့အတွက် ဦးစွာဘဝကို ဆက်ရှင်သန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်ပိုင်း သူ အမေရိကားရောက်ခဲ့သည်။ ဦးစွာကတော့

မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ ဖုန်းဆက်တိုင်း ဦးစွာကို မေးခဲ့မိသော စကားက

“ဦးစွာ ဒီအတိုင်း နေတော့မှာလား၊ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

“တော်ပါပြီ ပကတိရယ်”

“တော်ပြီ မလုပ်နဲ့ ဦးစွာ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ပြည်စုံနေတာပဲ ဗျာ၊ ဘာပူပန်စရာလို့လို့လဲ၊ ဆေးပေးမီးယူ တစ်ယောက်လောက်တော့ ရှာသင့်တယ် ဦးစွာ”

“မလိုအပ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း အိမ်ထောင်ကျတော့ ငါလိုက်နေမှာပေါ့ကွာ၊ မင်း ငါ့ကိုတစ်ယောက် ပြန်စောင့်ရှောက်ပေါ့ကွာ”

အမြဲတမ်း သည်စကားနှင့်ပဲ ငြင်းဆိုတတ်ခဲ့သည့် ဦးစွာ သည်မိန်းမနှင့်ကျမှ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလဲဟု သူသိလိုက်ပါသည်။

ပန်းရွေးနီနီဆိုတာ ယဉ်လွဲမေဆိုသော ချစ်သူကို ပြန်သတိရစေအောင် စွမ်းနေသည်ကိုး။

ဦးစွာကတော့ ယုံကြည်ကိုးစားစွာ သူမကို အားလုံးလွှဲအပ်ထားသည်အထိ ဖြစ်နေတာတော့ သူ စိတ်မကျေနပ်ချင်ပါ။

အရွယ်ချင်းက ကွာခြားလွန်းသည်။

ဦးစွာရဲ့ပြည်စုံချမ်းသာမှုတွေက မက်မောစရာဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ပန်းရွေးနီနီဆိုသော သူမကလည်း ယောက်ျားလေး

မရှုပ်မရှင်း ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ကစားတတ်သူ။

ဒါတွေကို တွက်ဆပြီး သူ ဦးစွာအတွက် စိုးရိမ်လာမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းရွေးနီနီကိုတော့ သူ အကဲခတ် လေ့လာချင်

သူမက ဦးစွာအပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတပ်ထားခဲ့သူ

တော့

ဦးစွာ အတွက် သူ ဘီလူးကြိမ်း ကြိမ်းသင့်ကြိမ်းရမည်။

ပန်းရွေးနီနီ နှင့်နှစ်ကြိမ်ဆုံတွေ့ပြီးချိန်မှာတော့ သူ အကဲခတ်

ပြန်က ပန်းရွေးနီနီက အန်တီ ယဉ်လွဲမေလို တောပန်းလေးတစ်ပွင့်

တစ်ပါး

လှသည်။ ဇွေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အဆိပ်သင့်သော ဆူးတွေရှိသည်

အဆိပ်ပန်းတစ်ပွင့်။

အခန်း (၁၇)

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ၊ စွေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲဟင်”

ကုမ္ပဏီကို မင်းပကတိ စတင် ရောက်ရှိလာသောနေ့က စိုးမြတ်သူ ဝန်တိုသံနှင့် စွေးကိုမေးလာသည်။

“သူ့နာမည်က မင်းပကတိ၊ ဒီမင်းကမ္ဘာ ကုမ္ပဏီက သူ့ သူ့ဦးလေး ဦးမင်းကျော်စွာ အတူပိုင်ဆိုင်တာ၊ အခု ဒီကုမ္ပဏီကို ခံစိမ့်အုပ်ချုပ်တော့မှာပေါ့”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မြတ်သူ”

“ဒီလူ မရှိသေးတာ အမှန်ပဲ စွေး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က သူ စွေးအကြောင်းတွေ တို့ကိုလာမေးတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဪ အကြောင်းတွေ သိချင်လိုတဲ့ စွေးနဲ့တို့က ကျောင်း နောက်လို သူသိတယ်တဲ့”

စွေး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ စိုးမြတ်သူကို မင်းပကတိ အမေးမြန်း စုံစမ်းသည်တဲ့။

“ပြောစမ်းပါဦး မြတ်သူ၊ သိပ်အရေးကြီးသွားပြီ၊ သူက တို့ အကြောင်းတွေ စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ ဘာတွေမေးတာလဲ”

“ဟို အဲ ဟို”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ မြတ်သူရယ်၊ တို့ရဲ့အရင်းနှီးမှုက မြတ်သူပဲ ရှိတာလေ”

စွေး မူနွဲ့နွဲ့လေး ပြောတော့ မြတ်သူ ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

“ကျောင်းမှာတုန်းက စွေးအကြောင်းတွေ အကုန်လျှောက်တာပါ၊ စွေးမှာ ရည်းစားရှိသလား၊ ဘာညာကအစပေါ့”

“အဟင်း ယူ မပြောပြလိုက်ဘူးလား မြတ်သူ”

စွေးက မြတ်သူ နှုတ်က ရဲလာအောင် ထောက်ပေးလိုက်တော့ မြတ်သူ နှုတ်က ရဲရဲရင့်ရင့် ပွင့်ထွက်လာသည်။

“စွေးလိုလှတဲ့ မိန်းကလေးမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးတာလို့ ပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်တဲ့သူဆိုတာတော့ မရှိသေး”

ဘူးလို့”

“အဟင်း ဟင်း ဒါပေါ့ ယူ ဒီလိုပဲ ပြောလင့်တယ်”

“သူကလည်းပြောတယ်၊ သူ့အကြောင်းတွေ ကျွန်တော် စုံစမ်းထားတာနဲ့ ခင်ဗျားပြောတာ အတူတူပဲတဲ့”

“ဪ သူက စွေး အကြောင်းတွေတောင် စုံစမ်းထားပြီပြီကို”

“နေပါဦး စွေးနဲ့သူက ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးနော်”

မြတ်သူ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးသည်။ စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှပစွာ ကွေးညွတ်ပြီးရင်း

“ဟင့်အင်း တို့ဘက်က မပတ်သက်ပါဘူး၊ သူ့ဘက်က အကြောင်း စိတ်ဝင်တစား စုံစမ်းနေတာလဲတော့ တို့ မသိဘူး”

“စွေးရယ် တို့ကိုတော့ ပစ်မသွားပါနဲ့ကွာ”

“တော်စမ်းပါ မြတ်သူရယ်၊ ပန်းစွေးနီနီရဲ့ဘဝမှာ ဘာ

ယောက်ျားမှ မပိုင်စိုးနိုင်ဘူး။ ယူနဲ့တို့ ဘာစာတ်လမ်းရှိနေလို့လဲ၊ ပြောပြီးပြီလေ၊ တို့ စဉ်းစားတဲ့အခါ ယူကိုထိပ်ဆုံးမှာ စဉ်းစားပေးမယ်

မြတ်သူ မျက်နှာဝင်းလက်သွားသည်။ စွေး ရယ်ချင်စိတ်

ပျံ့နှံ့ရင်း အကြည့်လွှဲမိမိနိုက်

“ဟင်”

ရုံးခန်းတံခါးဝက လှမ်းကြည့်နေသော မင်းပကတီရဲ့မျက်

နှံ့ထူဝင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသံအတင်ရှိမည်

တို့ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သည်နေ့ကျမှ သူ့မျက်နှာပေါ်က မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေကို နှင်းလင်းလာတာမို့ မင်းပကတီ မျက်နှာချောချောက ပိုလို့ နဖတ်ရှင်းသန့် သွားသလို ရှိသည်။

မျက်ဝန်းတွေကတော့ စွေးနှင့်မြတ်သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှာ စူးစူး ချဲချဲ ရှိနေသည်။

“မြတ်သူ စွေး ခိုက်ဆာတယ်၊ အပြင်မှာ တစ်စုခုသွားစားရ အောင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟင် တကယ်လား၊ အိုကေ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

မြတ်သူ မှိုရသွားသော မျက်နှာနှင့် စွေးအနားမှာ အရိပ်လို ဖြစ်လာသည်။

“အင်း နေကလည်း ပူလိုက်တာ”

စွေး နှုတ်က မကျေမနပ်လေး ညည်းညူတော့ မြတ်သူ လက်ထဲ မှာ အသင့်ပါလာသော ထီးကိုဖွင့်ရင်း

“မပူပါနဲ့ စွေးရယ်၊ စွေး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် နေခြည်တစ်ပေါက်

အတူအောင် တို့ မိုးကာပေးမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ ယူလည်း အတူဆောင်းလေ”

မြတ်သူနှင့် နှစ်ဦးပူးကပ်ပြီး အတူလျှောက်ထွက်သွားခဲ့တာကို

သူ ရပ်ကြည့်နေမှာ ရွေးယုံသည်။

ရွေး အကြောင်းတွေကို ရှင်စုံစမ်းနေသတဲ့လား မင်းပကတိ။

ရှင် ရည့်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။

ပန်းရွေးနီနီဆိုတဲ့ မိန်းမဆီကို ချဉ်းကပ်လာခဲ့တဲ့ ရှင်ရဲ့ခြေလှမ်း

တွေကို ရွေး သိချင်တယ်။

ရှင်သိချင်တဲ့ ကျွန်မအကြောင်းတွေကို ရှင် ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူး

နိုင်အောင် ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်ပြမယ်။

ကဲ ရှင် ဘာပြောမလဲ မင်းပကတိ။

အခန်း (၁၈)

သည်လုပ်ငန်းတွေက သူ့နှင့်သူ့စိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်။ ပြီးတော့သူ စိတ်ဝင်စားသော အလုပ်မဟုတ်တာမို့ ပိုဆိုးသည်။

ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အရေးကြီးသော အပိုင်းကိုတော့ လူယုံတော်တွေနှင့် သူ အသေချာစုံစမ်းသိတော့ အဖြေက သိလာသည်။

“လုပ်ငန်းအခြေအနေက အကောင်းဆုံးမှာ ရှိပါတယ် မောင်အတိ၊ ဦးမင်းကျော်စွာ ချန်ထားရစ်ခဲ့တုန်းကထက်တောင် တိုးတက်မှုက သိသိသာသာ ပိုမိုလာတာ ဟောဒီ စာရင်းဇယားတွေအရ သိရှိနိုင်တယ်”

လချုပ်စာရင်းတွေ၊ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေ ချုပ်ကာ ဦးသဲအောင်က ရှင်းပြသည်။ သူ နည်းနည်းတော့ အံ့သြမိသည်။

လုပ်ငန်းပိုင်းတိုးတက်အောင်မြင်မှုက ဦးစွာ လက်ထက်ကာလ
တောင် တိုးတက်လာတာ ကိန်းဂဏန်းတွေက သက်သေတည်နေသည်။

“ဒီ စာရင်းတွေကိုကော ဘယ်သူက ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်ထား
တာလဲ ဦးသဲ”

“ဘဏ္ဍာထိန်း ဦးကောင်းသာဆိုမှာ အားလုံး စာရင်းယောကျာ
တကွ ပန်းစွေးနီနီက အပ်နှံထားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မင်းပကတိ၊ ဦးမင်းကျော်စွာ ပြန်လာ
အတိအကျ အပ်နှံလို့ရအောင် ကျုပ်တို့အသေအချာစီမံထားတယ်။
လုပ်ငန်းထဲမှာ လည်ပတ်နေတဲ့ ငွေစာရင်း၊ ပြီးတော့ လစဉ် အမြတ်ငွေ
အသားတင် လက်ထဲမှာရှိငွေကအစ အားလုံးကို ကျုပ်ထိန်းသိမ်း
ထားပါတယ်”

“လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲဆုံးဖြတ်မှုမှာတော့ ပန်းစွေးနီ
က တကယ်တော်ပါတယ်။ သူက စီမံရေးအပိုင်းပဲတာဝန်ယူထား
ကျန်တာတွေကို ကျုပ်တို့ဒါရိုက်တာအဖွဲ့တွေ လက်ထဲသူက အပ်ထား
ပါ”

ပန်းစွေးနီနီ၏ ရိုးသားမှုနှင့်စနစ်တကျ အကွက်ကျကျ ရှိမှု
ကိုတော့ သူ မျိုးကျူးရသည်။ တကယ်ဆို ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခု
ဦးစွာက ယုံကြည်စွာ အပ်နှံခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမက ရှင်းလင်းပြတ်သားအောင် စီမံထားတာ
အထင်အရှား။

ဦးစွာ ပြောခဲ့သော ပန်းစွေးနီနီရဲ့ ရိုးသားမှုကိုတော့ သူ လက်ခံ
သည်။ ဒါပေမဲ့ နားမလည်နိုင်သည်က ဘာကြောင့် ပန်းစွေးနီနီ
ယောက်ျားလေးတွေနှင့် လက်ပွန်းတန်း ရှိနေတာလဲဆိုသော အချက်ဖြစ်
သည်။

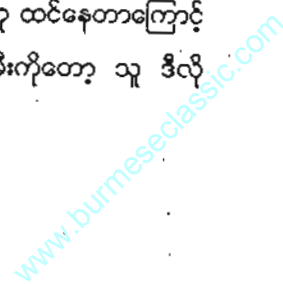
ကျောင်းတုန်းက ပန်းစွေးနီနီ သတင်းတွေကို သူကြားပါသည်။
ပြီးတော့ သူ့ရှိနေသည့် ရှေ့မှောက်မှာပဲ ပန်းစွေးနီနီ ယောက်ျားလေးတွေ
နှင့် တွဲသွားတဲ့လာ မပျက်ရှိသည်။

ကုမ္ပဏီက လုပ်ငန်းမန်နေဂျာ စိုးမြတ်သူနှင့်လည်း တတွဲတွဲ
နဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်တွေမှာ ပန်းစွေးနီနီ နောက်ကို အရိပ်လို
ဆိုက်စုံစမ်းရတာလည်း သူ့အတွက် တာဝန်တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။

ပန်းစွေးနီနီ အနီးမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဟုတ်
တစ်ယောက်တော့ ရှိပါသည်။

သူ အရိပ်လိုလိုက်ကြည့်နေတာကို သူမ သိကောင်းသိနိုင်မည်။
ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ သူ့ကိုဂရုစိုက်ပုံမရ။

ဦးစွာနှင့် သူမအကြောင်းကို သူ မသိဟု ထင်နေတာကြောင့်
ဦးစွာနှင့် ပတ်သက်လာမည့် အမျိုးသမီးကိုတော့ သူ ဒီလို

အခြေအနေတွေနှင့် မမြင်တွေ့ချင်ပါ။

မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနှင့် မသင့်တော်စွာ ထင်သည်။ ခက်သည်က သူနှင့်သူမက ကြားမှာနှေးထွေးသော ရင်ကွမ်းဝင်မှုတို့ မရှိတာလည်း သေချာသည်။

ကုမ္ပဏီမှာ အတူရှိနေကြတာဆိုပေမယ့် ရုံးခန်းက တစ်ခန်းဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းပိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှနားမလည်သော အကလည်း ဘာမှအကြံမပေးတတ်ပါ။

ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း ဇနီးတစ်လုံးနှင့် သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီက ဆက်သွယ်ရသော အလုပ်သာရှိသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ထားသည့် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ထူထောင်ဖို့သာ သူ့မှာ လုံးပမ်းချာလည်နေရသည်။

သူမနှင့်ဦးစွာတို့ကိစ္စအတွက် သူ့မှာ မင်းကမ္ဘာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို ရောက်နေခဲ့ရတာကို ပန်းစွေးနီနီ သိလျှင် ဘယ်လိုနေမည် ဆို

ယခုချိန်ထိတော့ ပန်းစွေးနီနီသည် သူ စိုးရိမ်သလို ဦးစွာ ငွေကြေးတွေကို တပ်မက်အပိုင်ပီးလိုစိတ်မရှိတာတော့ ထင်ရှားနေခဲ့သည်။

အတွေးစတွေဖြစ်ကာ အခန်းအပြင်ကို သူလှမ်းအထွက် မြင်လိုက်ရသည်က စိုးမြတ်သူနှင့် ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသော ပန်းစွေးကို ဖြစ်သည်။

“မြတ်သူ လာမယ့် ဆန်းဒေး ယူအားရင် ပလာဇာလိုက်ဖို့ စမ်းပါ”

“စိတ်ချ ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးမှာပေါ့၊ စွေးအတွက် ဘယ်တုန်းက ဦးစွေးလို့လဲ”

“သင့်ပေယူ အဲဒီနေ့က တို့စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် လည်ပတ်ချင် အဟင်း ဟင်း”

ရယ်သံတွေ သူ့အနားမှာ လွင့်စင်ကျန်ခဲ့သည်။ သူ ပင့်သက် ချစ်ရင်း ရုံးခန်းထဲပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။

နားလည်ရခက်သော ပန်းစွေးနီနီကို သူ ဘယ်လိုယူဆ သတ် နိုင်မည်လဲ။

မစဉ်းစားတတ်တော့ပါလား ပန်းစွေးနီနီ။

အခန်း (၁၉)

ညွှန်သည်ရောက်နေသည်ဟု ကြီးလုံး လာပြောတော့ စွေး
သူမနိုး တွက်ဆမထားခဲ့မိပါ။ ညွှန်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော မင်းပကတိ
ကို မြင်မှ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်ရသည်။

စွေး ထင်ထားသည်က သည်လိုတနက်နွေရက်မျိုးမှာ မြတ်သူ
ရောက်လာမည်ဟု ထင်ထားမိတာ။

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ ကိုမင်းပကတိ”

“စွေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ တမင်သက်သက်လာခဲ့တာပါ”

ပြောင်းလဲနေသော သူ့အသံ သူ့အခေါ်အဝေါ်တွေကြောင့် စွေး
အံ့ဩသွားမိတာ အမှန်။

“မနေ့က ဦးစွာဆီက ဖုန်းလာတယ်”

စွေး မျက်မှောင်ကလေး ကုပ်မိပြန်သည်။ သူ့ဆီကိုတော့

ပြီး ဖုန်းမဆက်။ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်သည်ဆိုတော့

“ဒီမှာ အခြေတည်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ

ကြောင်းလှမ်းမေးတာပါ။ ပြီးတော့ တခြားကိစ္စလေးတစ်ခုလည်းပါ

မည်”

ဆိုတာထိုင်ခုံမှာ မတ်မတ်ကလေးထိုင်ရင်း သူပြောနေသမျှ စွေး

တော့ နားထောင်နေသူသက်သက်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ဒီကိုရောက်လာတာ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ တစ်ခု

ညွှန်ထောင်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်မှ မထင်မှတ်ဘဲ အခြား

ညွှန်တစ်ခုပိုလာတာ ဦးစွာနဲ့စွေးတို့ကြောင့်ပဲ”

“ဘယ်လို ကိုကြီးနဲ့စွေးကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးစွာက စွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှကိုယ့်ကို မပြော

အိရောက်မှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောလို့ စွေးနဲ့ဦးစွာ အကြောင်း

တယ်။ ဦးစွာကို ဖုန်းဆက်မေးတော့ စွေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း

နဲ့ပိုသေးတယ်တဲ့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဦးစွာနဲ့စွေးက

အိအရွယ် အခြေအနေအားလုံးကွာခြားတယ်။ ဦးစွာ ဒုက္ခရောက်မှာ

အိအိစိုးရိမ်တယ်”

စွေး မျက်နှာတန်းတန်းလေးတွေ စုန်ကုကာ သူ့ကိုကြည့်မိသည်။

ဘာအမိပျိုယံက ဘာလဲ။ ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ရတာလဲ။

“ဦးစွာအပေါ်မှာ စွေးလို မိန်းကလေးက တကယ်ချစ်ပြီလက်ထပ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်မိတာမို့ စွေးအကြောင်းတွေ စုံစမ်းတယ်။ စွေးကို အပ်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာလေ့လာကြည့်တယ်”

“ဪ ရှင်က ကျွန်မကို မယုံကြည်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒီလိုစိစဉ်ခဲ့တာကိုး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ စွေး။ ကိုယ်က ဦးစွာရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ ဦးစွာက ကိုယ့်ရဲ့မွေးစားဖခင်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ဦးစွာ ဒုက္ခရောက်မှာကို ကိုယ်မတွေ့ချင်ဘူး”

“ခဏနေဦး မင်းပကတိ၊ ရှင်ရဲ့ဦးစွာ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတော့ ပန်းစွေးနီနီဆိုတဲ့ ကျွန်မက ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ ချူစားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ရှင်ဆိုလိုလိုက်တာလား”

“ကိုယ် ဆိုလိုတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး စွေး။ ဦးစွာအတွက် စိုးရိမ်မိလိုပါ။ ဦးစွာ ဘဝမှာ ပထမအကြိမ်တုန်းကလည်း အသည်းဝေဒနာကို ခံစားဖူးခဲ့ပြီ။ ခုတစ်ခါလည်း ခံစားရမှာ ကိုယ်စိုးရိမ်မိလိုတာပဲ”

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးကို နာကျင်စွာ မှဲပစ်လိုက်သည်။ ဦးစွာအတွက်တဲ့။ စွေးအတွက်ကျတော့ သူလုံးဝ ထည့်စဉ်းစားရဲ့လားမသိ

စွေးကို အထင်သေး အမြင်သေးစွာနဲ့ သူ့စုံစမ်းလေ့လာခဲ့တာတွေကို ခုမှပဲ စွေး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလိုက်ရပါသည်။

“အခု စွေး စိတ်ကို ကိုယ်နားလည်နိုင်ပါပြီ။ မင်းကမ္ဘာကို ခန္ဓာပဲဆက်ပြီး ဦးဆောင်စိမ့်ပေးပါ။ ဦးစွာကိုလည်း စွေး သစ္စာရှိရှိ စောင့်အေးလိုက်ပါ။ မကြာခင် သူပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဆောရီးပဲ မင်းပကတိ၊ ကျွန်မ ကိုကြီးကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ဆုတ်ဘူး။ လက်ထပ်မယ်လို့လဲ ကတိပေးခဲ့ဘူး။ ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေအတွက် ကျွန်မ ပေးဆပ်ကူညီပေးနေတာ သူ့ကိုလက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပေးခဲ့ပါဘူး”

“ဟင် စွေး မင်းဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ဦးစွာက မင်းကိုသိပ်မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ”

“ဟင်အင်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှမဟုတ်ဘူး မင်းပကတိ။ ကျွန်မထက် အသက်ထက်ဝက်ကျော်ကြီးတဲ့ ဦးလေးအရွယ်ကြီးကို ငွေကြေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး စွေးရယ်”

“တော်တော့ မင်းပကတိ မင်းကမ္ဘာကို ရှင်ဝင်လာတုန်းက ကိုယ်ကလေးလို့ ကျွန်မယုံခဲ့တယ်။ အဟင်း ခုတော့ ရှင်လုပ်ရပ်က ကျွန်မအတွက်တော်ကားလိုက်တာပဲ။ စောင့်ကြည့်လိုက် ကျွန်မဘဝနဲ့ထိုက်တန်ခဲ့ သူကို ရှာပြမယ်”

“စွေး စွေး နေပါဦး”

သူ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် စွေး လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ချာခနဲ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ငိုကြွေးမိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နာကျည်းဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ တလို့က်လို့က်တက်လာရ၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် စွေး မျက်ရည်တွေ ဝမ်းနည်းစွာကျခဲ့ရတာ ဒါ ပထမဆုံးပါ။

မည်မျှအထိတောင် ငိုကြွေးနေမိသည် မသိပါ။ မျက်ရည်တွေက အပ်ထားသော ခေါင်းအုံးတစ်ခုလုံး ရွံ့ရွံ့စိုနေခဲ့သည်။

မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပစ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိတော့ အလှပြင်မှန်ထဲမှာ စွေးကိုငေးကြည့်နေသော မျက်ဝန်းနီနီတွေနှင့်ပုံရိပ်ကို မြင်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် သည်လောက်အထိတောင် ဝမ်းနည်းငိုကြွေးရသတဲ့လား ပန်းစွေးနီနီ။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ နင့် နှလုံးသားက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ပျော့ပြောင်းသွားခဲ့ရတာလဲ။

မှန်ထဲက စွေးရဲ့မေးခွန်းတွေအတွက် ရွေးကိုယ်တိုင် မဖြေနိုင်သလို နှုတ်ဆိတ်ဆို့အနေခဲ့တာဟာ . . .

အခန်း (၂၀)

ယောက်ျားတွေကို စွေး ကစားခဲ့မိတာ ကျောင်းသူဘဝတုန်းက ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးတော့ အလုပ်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေခဲ့သည့်စိတ်နှင့် လုံးကိုလည်း လျစ်လျူရှုမေ့ထားခဲ့သည်။

ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေအတွက် စွေး အလုပ်ထဲမှာပဲ အာရုံမပြုဘဲ နေခဲ့မိသည်။

အခုတော့ စွေး လုပ်ဆောင်ခဲ့သမျှ အလကားဖြစ်ရသည်။

မင်းပကတိ နှုတ်က ဝန်ခံစကားတွေက စွေးကို နာကျင်ခံစားစေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဦးမင်းကျော်စွာအတွက် စွေးကို သူ့လေ့လာနေခဲ့တာတဲ့လေ။ အတင်းပြီ မင်းပကတိ။ ရှင့်ရဲ့လုပ်ရပ်အတွက် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခုတော့ မထုတ်ပြုရမှ စွေး ကျေနပ်နိုင်မယ်။

မခံချင်စိတ်နှင့် မာနကလေး ခေါင်းထောင်လာမိသည်လား။
ပန်းစွေးနီနီအတွက် အနားမှာ အရိပ်လိုရှိနေပေးမယ် အဖော်ဆိုတာ
ရှားပါးလှတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

မင်းပကတိက စွေးကို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲသွားတွဲထွေး
ဆက်ဆံနေတာကို မကြိုက်ဟုဆိုသည်။ ဦးစွာကို သစ္စာရှိစွာစောင့်ပေးလိုက်
ပါတဲ့။

အဟင်း ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ မင်းပကတိရယ်။

မင်းပကတိ တကယ်မြင်တွေ့အောင်ပဲ စွေးဘက်က လက်တံခွန်
ပြခဲ့ပါသည်။

မင်းပကတိ ပုံမှန်လာထိုင်တတ်သော ကဖေးဆိုင်ကလေးမှာ
စွေး ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်က သီဟဇော်နှင့်ဖြစ်သည်။

သီဟဇော်က စွေးထက် သုံးနှစ်ကျော်ငယ်သည်။ လူငယ်ပိုင်း
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကအစ ခေတ်ရှေ့ပြေးသော လူငယ်တစ်ဦးပါပဲ။

တိုနှုန်း ဆံပင်တွေကို ဂျယ်လီခဲကာ ထောင်ထားတတ်သည်
ဝတ်လိုက်လျှင် ပန်ခဲစတိုင်တွေချည်းဖြစ်သည်။

မင်းကမ္ဘာကုမ္ပဏီနှင့် သီဟဇော်တို့အင်ပိုင်ဆိုင်သော အာက
ဇော် ကုမ္ပဏီက စီးပွားဘက်တွေဖြစ်သည်။ သီဟဇော်၏ဖခင် ဦးအာက
ဇော်၏ ဧည့်ခံပါတီပွဲမှာ စွေးတို့ဆုံတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်နောက်ပိုင်းမှာ သီဟဇော်တစ်ယောက် စွေးဆီကို ဖုန်းနှင့်
ကြိမ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ခွင့်တောင်းတော့သည်။ စွေးဘက်က ပါးပါးနပ်နပ်
ဆိုတော့ သီဟဇော်ကလည်း မခေပါ။

ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး စွေးနှင့်ဆုံတွေ့ခွင့်
အောင် ကြိုးစားတော့သည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် အကြောင်းပြရောက်လာ
တော့လည်း စွေး သီဟဇော်ကို ဆုံတွေ့ရတော့သည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စမှလွဲ၍ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ကြိမ်တစ်ခါမှ စွေး မဆုံတွေ့ဘူးသော သီဟဇော်ကို စွေးဘက်က
မိမိပြလိုက်တော့ သီဟဇော် သိမ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“မမ ဘာစားမလဲဟင်၊ ဘာသောက်မှာလဲ မှာလေ”

“သီဟ ကြိုက်တာမှာလေ၊ မမအတွက်က နက်စိကော်ဖီနဲ့
အာဂါမှာထားတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း မမလိုပဲပေါ့”

အပျော်ခိုင်တွေဝေနေသော မျက်နှာနှင့် သီဟဇော်က စားပွဲထိုး
သီဟဇော်ကို မှာနေသည်။ ဆိုင်တံခါးဝင်ပေါက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ထား
ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော စွေးမျက်ဝန်းက နာရီတကြည့်ကြည့်။

မနက်တိုင်း ကိုးနာရီဝန်းကျင်ဆို မင်းပကတိ သည်ဆိုင်လေးမှာ
သောက်တတ်တာ စွေး သိထားခဲ့ပြီးပြီ။

“မနေ့က မမ ဖုန်းဆက်ချိန်းတော့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ပြီး ညကတစ်ညလုံး အိပ်မရဘူးဗျာ”

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော မျက်မှန်ကိုင်းလေးကို လက်ညှိုးတစ်ထောက်တောက် ခေါက်ကစားရင်း သီဟဇော်ဆိုသည်။

စွေး နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးမိသည်။ တကယ်ဆို စွေးလည်အိပ်မရခဲ့ပါ။ သီဟဇော်နှင့်တွေ့မှာမို့တော့ မဟုတ်ပါ။ သီဟဇော်နှင့်တွေ့ကို အတူတူလျက်မြင်လိုက်လျှင် မင်းမကတိ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်လဲ တွေးမိရင်း တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ခဲ့။

“မမ”

သီဟဇော် ခေါ်မှ စွေး သတိပြန်ဝင်လာရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောလေ သီဟ ဇွေး နားထောင်နေတယ်”

“ကျွန်တော် တကယ် ပျော်ရွှင်ရတော့မှာလား ဟင်”

“အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွ”

“မမရယ် မသီဟန်မဆောင်ပါနဲ့ဗျာ၊ မမကို ကျွန်တော် ဖုန်းမှာ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းခံခဲ့ဖူးတာပဲ”

လူချင်းဆုံတွေ့ခွင့် မရတော့ ဖုန်းထဲက နားပူအောင် ချစ်ပန်နေခဲ့တာကို စွေးသတိရကာ ပြုံးမိပြန်သည်။

“တကယ်ပြောတာပါ မမ၊ အဲဒီအခါတိုင်း မမ ပြောခဲ့တယ်”

အိပ်မက်ပေါသေးတယ်တဲ့၊ ဘဝတစ်ခုကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားဦးဆို၊ အခု ကျွန်တော် ဒယ်ဒီ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေပြီ”

ဖုန်းထဲမှာ မဆုံးနိုင်သော တောင်းဆိုမှုတွေကြားရတာ နားငြီးနွမ်းလို့ စွေး တမင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို သီဟဇော်က တကယ် ချစ်မှတ်သွားခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့။

ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ကျွန်းငြီး ကျောင်းထွက်လိုက် နောက် ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတာကို စွေးက အထင်ကြီးရမည်တဲ့လား။

“ဒယ်ဒီကတော့ အရမ်းဝမ်းသာနေတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အလုပ် စိတ်ဝင်စားလာလို့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်ရင် ဒယ်ဒီရဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်ရမှာပါ။ အာကာဇော် ကုမ္ပဏီကို အမှုဆက်ခံရမှာက ကျွန်တော်ကိုး”

တွေးကြည့်ရုံနှင့် စွေး ရင်လေးသွားချင်မိရဲ့။ သီဟဇော် လက်ထဲ ဒီကုမ္ပဏီကြီး ရောက်သွားလျှင်တော့ လွယ်မှာမဟုတ်။

“ဒယ်ဒီကို ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်နေတဲ့အကြောင်း၊ ကြိုးစားနေတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ ဒီက ဘာပြောတယ်ထင်လဲ သီလား မမ”

“အင်း ပြောပါဦး”

သီဟဇော် တက်တက်ကြွကြွ ဆိုနေသလောက် စွေးကတော့ အလိုက်သင့်ပြန်တဲ့ပြန်ရင်း မျက်ဝန်းတွေက မြင်နေရသည့် ဆိုင်အပြင် တံခါးဆီသို့သာ အာရုံရောက်နေခဲ့သည်။

“ဒယ်ဒီက မမရဲ့ထက်မြက်မှုကို အရမ်းသဘောကျ ကျေနပ် တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မမ လက်ခံတယ်ဆိုတာနဲ့ ပြောတဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့”

စွေး မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ တောက်ပသွားသည်။ ဆိုင်ရဲ့ မှာ ထိုးရပ်သည့် Mark II ကားနက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မင်းပကတီ Arrow (အဲရီး) ရုပ်ပြာလက်ရှည်နှင့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းပကတီ ကားတံခါးကို ညှင်သာစွာပိတ်သည့် ဆိုင်ထဲကို အေးဆေးစွာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာပုံက စတိုင်ဆီ ခန့်ညားသည်။

စွေး အာရုံတွေ အားလုံး ထိုဘက်မှ မင်းပကတီထံမှ လွှင့်နေ နှစ်ဝင်သွားခဲ့ရတာတော့ သေချာသည်။

သူ့စကားမှာ အာရုံမရှိသော မမရဲ့ မျက်ဝန်းဦးတည်ရာ သီဟဇော်ပါ ဦးလှည့်ကြည့်မိသည်။

ဆိုင်တံခါးခ ရောက်လာသော မင်းပကတီ ကိုမြင်ရသည်။

မင်းပကတီ မျက်စန်းတွေက ဆိုင်ထဲကို ဝေအကြည့် စားပွဲ ဦးမှာ ထိုင်နေသော သူတို့နှစ်ဦးကိုမြင်တော့ မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေ စာတူသွား၏။ ပြီးမှ အကြည့်တွေ ပြန်ရပ်သိမ်းသွားကာ အခန်းထောင် အ စားပွဲဝိုင်းမှာ သွားထိုင်သည်။

“အဲဒါ ဦးမင်းပကတီ မဟုတ်ဘူးလား မမ”

“ဟုတ်တယ် မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့၊ မင်းကမ္ဘာ့ရဲ့ပိုင်ရှင် ဦးမင်းကျော်စွာရဲ့တူ တစ် ခဏကား ပြီးတော့ မမနဲ့အတူ မင်းကမ္ဘာကို ဦးစီးနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ အခုသူက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ အစီအစဉ် တည်ထောင်နေတယ်၊ မင်းကမ္ဘာနဲ့မသက်ဆိုင်တော့ဘူး”

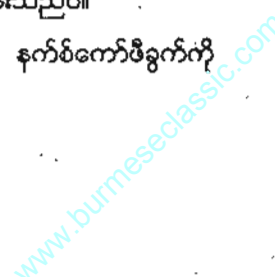
“ဟင် ဟုတ်လား မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်းပဲ”

“ဘာလို့လဲ သီဟဇော်”

“မမ အနားမှာရှိနေတဲ့ ဘယ်သူကိုမဆို ကျွန်တော်က သဝန်တို ခေါ်တာလေ၊ ဒီလူက လူချော ဆိုတော့ ပိုစိုးရိမ်တာပေါ့”

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖထိတစ်ပြုံးမိသွားသည်။ သီဟဇော် အားကလည်း မမှားဘဲလေ။ မင်းပကတီက ယောက်ျားချင်းတောင် နှုတ်ကြည့်ရလောက်အောင် စွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသည်ပဲ။

စွေး စားပွဲထိုးလေး ချပေးလာသော နက်စ်ကော်ဖီခွက်ကို

ကိုယ်တိုင်မျှော်ပြီးမှ သီဟဇော်ရှေ့ ချပေးလိုက်သည်။ သီဟဇော် မျက်နှာက ကျေနပ်ခြင်းအတိနှင့် ဝင်းပသွားခဲ့သည်။

စွေး လုပ်ရပ်ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသော မင်းပကတိကို စွေး သတိထားမိပေမယ့် မသိကျိုးကျွံ ပြုထားလိုက်သည်။

“စောစောက ကျွန်တော် ပြောတဲ့ကိစ္စ မမပြောပါဦး”

“ဘာကိုမေးတာလဲ သီဟ”

“ဒယ်ဒီက မျှော်လင့်နေတဲ့ကိစ္စလေး မမရဲ့အဖြေတစ်ချက်ရတာနဲ့ ကျွန်တော် ဒယ်ဒီကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရဲ့ပဲ”

သီဟဇော် မျက်ဝန်းတွေက မျှော်လင့်ချက် အပြည့်နှင့် တောက်ပနေခဲ့သည်။ စွေး နက်စ်ကော်ဖီကို တစ်ငုံမော့သောက်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အပြုံးရိပ်လေး ဖန်ဆင်းရင်း

“အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ တို့ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အကြာကြီးစောင့်ရမှာလဲ ဗျာ”

“ဒါ ဘဝနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စလေးကွာ၊ အချိန်ကန့်သတ်ချက်ကြီးနဲ့တော့ မချုပ်နှောင်နဲ့လေး၊ မင်းကိုလည်း မမ ဘာမှချုပ်နှောင်မထားဘူး ဟုတ်လား”

သီဟဇော် ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို တိုင်ခုံမှာ ကျောခိုထိုင်သည်။ ပြီးမှ အိတ်ထဲနီကံသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ

ဦးကရက်တစ်ဘူးပါလာသည်။

တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးခြစ်ကိုလက်နှိုက်ရှာဖွေနေတော့

“ဆေးလိပ်သောက်မလိုလား၊ သီဟ၊ တို့ရှေ့မှာ မသောက်နဲ့ကွာ၊ အဲဒီအနံ့ဆိုးတွေ မခံနိုင်လို့”

သီဟဇော် ထုတ်ယူထားသည့် ဦးကရက်တို့ကို စားပွဲအောက်က အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်သည်။

“မမရဲ့အမိန့်တော် အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်”

ဒီချာတိတ် စွေးရင်ထဲကို ထိရှအောင် ပစ်ခတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား မသိ။ ခက်သည်က စွေး ရင်ခုန်သံတွေ မလှုပ်ခတ်တာဘဲ ဖြစ်သည်။

မင်းပကတိ ရှိရာဝိုင်းကို စွေး လှမ်းကြည့်တော့ အိတ်ထဲက

ဦးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက်နေတာ တွေ့သည်။

စွေး မျက်မှောင်တွန့်သွားရသည်။ သီဟဇော် လုပ်ရပ်ကို မြင်

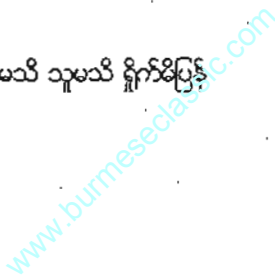
တာမို့ သူ တမင်ဆန့်ကျင်လုပ်ပြတာလား မသိ။

အံ့ကိုတင်းခုနဲ ကြိတ်ပြုံးရင်း စွေး မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်မိသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ မမြင်တွေ့တော့ပေမယ့် သူ့ရုပ်သွင်က အာရုံထဲ

ဆို ဘာကြောင့် ကပ်ငြိပါလာသည် မသိ။

ပင့်သက်မောလေးတစ်ချက်ကိုပဲ စွေး လူမသိ သူမသိ ရှိုက်မိပြန်

ဇွဲး

တကယ် မလွယ်ပါလား ပကတိရယ်။

အခန်း (၂၁)

ဒါ တမင်သက်သက် သူမဘက်က လုပ်ပြတာပဲဆိုတာ သူ
မလည်နေသည်။ တစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ်။ နှစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ်။ မနက်
တိုင်း သူတိုင်နေကျ 'ရွှေနေခြည်' ကဖေးဆိုင်ကလေးမှာ ပန်းရွေးနီနီ
နဲ့ ဆုံတာ သုံးကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ။

တစ်ကြိမ်ဆိုတိုင်း သူမနံ့ဘေးမှာပါလာတတ်သည်က ယောက်ျား
တစ်ယောက် အမြဲတမ်းလိုလိုရှိတတ်သည်။

သိဟဇော် သည်ချာတိတ်ကိုတော့ သူသိပါသည်။

ပန်းရွေးနီနီ ထက်ငယ်ရွယ်ပြီး ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့

အိုင်အပြည့်နှင့်လူငယ်။ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း မရှိပေမယ့် ဖခင်ဖြစ်သူ
ပေးပွားရေးလောကမှာ အောင်မြင်သော 'အာကာဇော်' ကုမ္ပဏီကို
ထည့်ထောင်ထားသူ။

ထပ်ပြီးတည်းသော သားဆိုတော့လည်း 'အာကာဇော်'ကို အစိုက်အရာဆက်ခံပြီး ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေက မက်မောလောက်သည်။

ထိုအရာတွေအတွက် ပန်းစွေးနီနီ သီဟဇော်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခဲ့တာလားဟု သူ စဉ်းစားမိ၏။

ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ဆုံပြန်တော့ ပန်းစွေးနီနီ အနားမှာ ပါလာသည် ယောက်ျားက သီဟဇော် မဟုတ်တော့ပြန်ချေ။

ဦးမြတ်မင်းမောင် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေသည်။ အသက်က လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိသည်။ အရောင်းကုန်တိုက်တွေဖွင့်ကာ ပြည့်စုံချမ်းသာသော လူပျိုကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ။

သည်ဆိုင်မှာပဲ သူ့ရှေ့မှောက်မှာအတူ ယှဉ်တွဲထိုင်လို့ စကားတွေ တွတ်ထိုးပြောလို့ ပြုံးရယ်နေခဲ့ကြတာ သူ့မြင်အောင် တမင်လုပ်နေသည် အတိုင်း။

တတိယအကြိမ်ဆုံတော့ သူ့လိုတောင် သံသယ ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ 'မင်းကန္တာ' နှင့် စီးပွားပြိုင်ဘက် ဦးသန်းထိုက်၏သား သော်သော် နှင့်အတူ စကားမောင်ပွဲနေပုံက တကယ့်ကို တရင်းတန်းရှိလှသည်။

"စောင့်ကြည့်လိုက် ကျွန်မဘဝနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ သူ့ကိုရှာမယ်"

နာကျည်းရိပ်တွေ ဖြာလွဲတောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆိုခဲ့သည် ပန်းစွေးနီနီ စကားသံတွေကို သူပြန်ကြားယောင်မိသည်။

ဦးစွာ တားမြစ်နေသည့်ကြားက သူပြုခဲ့မိတာက ဦးစွာအတွက် အာရောက်အောင်ပြုသလို ဖြစ်နေပြီလားမသိပါ။

သူ့စကားတွေအတွက် ငွေ တမင်အရွဲတိုက်နေတာဆိုရင်တော့ ခြစ်သင့်ပါ။

သူ့ဘက်ကလည်း ရိုးသားစွာဝန်ခံပြီးပြီပဲ။

ပန်းစွေးနီနီ ဆိုသော မိန်းမသည် လှပချောမောသလောက် ကြီးပြက်သော မိန်းမဖြစ်သည်။ ဦးစွာရဲ့လှင်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်ကူညီခဲ့တာလည်း ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဆိုတာ သေချာသည်။

ဒါတွေကို သူ ဝန်ခံမိကာမှ သူမဘက်က ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ လုပ်ပြနေခဲ့တာ ထင်ရှားသည်။

ယောက်ျားတွေကို သည်လိုတရင်းတန်း လက်ပွန်းတတီးနှင့် နေတာတော့ အန္တရာယ်များသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါဘဲ သူမအတွက် စိုးရိမ်မိတာက အမှန်။

ဦးစွာကြောင့် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သည်တစ်ခါ

စိုးရိမ်မိတာ သူမအတွက်ပဲဖြစ်သည်။

ပင့်သက်မောကိုရှိက်ရင်း အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင်လာသော

သူမမျက်နှာလေးကို မင်း မြင်ယောင်လာမိ၏။

နမ့်တံ၍ အပြစ်ဆိုရင် မြူတစ်မူနီမျှ မထင်သော မျက်နှာလေးက ဖျော်ဝင်သွားချင်လောက်အောင် စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသည်။ စတွေ့စေသူ့ကိုယ်တိုင်တောင် သူမရဲ့အလှမှာ နစ်မျောမိမတတ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလို စွဲဆောင်မှုကြောင့် ဦးစွာ ကျဆုံးခဲ့တာလား သံသယ ဝင်မိခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

သူမရဲ့အကြောင်းတွေကို မုန်းထဲမှာ ဦးစွာ ပြောပြခဲ့ချိန်မှာတော့ သူမ ဘဝလေးကို မင်း စာနာနားလည်နိုင်ခဲ့၏။

အတ္တစွဲနှင့် တယူသန်နိုင်လွန်းသော ဖခင်ဖြစ်သူကို ပန်းစွေးမုန်းတီးခဲ့သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ခင်ပွန်းကြောင့် စွေး ဘဝမှာ ယောက်ျားတွေကို နာကျည်းမုန်းတီးခဲ့၏။

ထိုခံစားချက်တွေနှင့် စွေးဘဝကို ဦးစွာက ကယ်တင်ခဲ့သည့် ဒဏ်ရာတွေနှင့် စွေး ရဲ့နှလုံးသားကို သူ နာကျင်အောင်ထပ်ပြီး ထိုးမိသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီထင်၏။

သူ့ကြောင့် စွေး နှလုံးသားလေး ထိခိုက်သွားမှာကိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါ။ စွေး ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရမည်ဟု တွေးနေမိစေ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် အံ့သြမိသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမနှင့်မှ မပတ်သက်ဘူး။

မင်းမ တစ်ယောက်ကိုလည်း အောက်ကျိုမခံဘူးခဲ့ပါ။

ပန်းစွေးနီနီနဲ့ကျမပဲ။ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။

www.burmeseclassic.com

ဆံနွယ်တွေကို တစ်ချက်သပ်တင်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးမိ၏။

ပြီးမှ ကိုယ်လုပ်နေသည့် အလုပ်ကို ပြန်သတိရမိကာ စွေး ချက်ရွံ့ရွံ့လေး ဖြစ်ပြန်သည်။

သူရောက်လာတာလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ စွေး ဘာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိတာလဲ။ ပန်းသွေးရောင် လွှမ်းနေသော မျက်နှာလေးကို ဆပ်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ စွေး မှန်ဝိုင်းလေးကို အံ့ဆွဲထဲပြန်သိမ်းလိုက်၏။

အခန်းအပြင်က လူခေါ်ဘဲလဲသံလေးကို ကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

အင်တာကွန်းလေးထဲမှ သူမအသံကို သူ့ကြားတော့ တံခါးက နှိုးသွား၏။ အဖြူရောင်တီရှပ်လက်တိုနှင့် အပြာနုရောင် ဂျင်းပင်နီကို ဆတ်ဆင်ထားသော မင်းပကတီ အခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လာသည်။ ဆည်ငြိမ်လွန်းသော မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း တလုပ်လုပ်ခုန်ချင်နေသော ဆင်ကို စွေး ချုပ်ထိန်းရတာ ခက်ခဲလွန်းသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုမင်းပကတီ”

အသံကို တည်ငြိမ်စွာပဲ ပြောလိုက်မိတာ တော်သေးရဲ့။ သူ့က ခန္ဓာရှေ့က ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုမင်းပကတီ၊ စာရင်းဖယားတွေ စစ်ဆေးချင်တာ ဆိုရင်တော့ စာရင်းကိုင်ရုံးခန်းထဲမှာ ရှင်သွားစစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်”

အခန်း (၂၂)

မင်းပကတီ ရောက်လာပြီး စွေးနှင့်တွေ့ချင်သည်ဟု ညွှန်ပြောစာရေးမလေး လာပြောတော့ စွေး ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားရတာ အမှန်။

စွေး လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ထိရောက်ခဲ့ပြီထင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူရောက်လာခဲ့မည်ဟု စွေး မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

“ရုံးခန်းထဲ လွှတ်လိုက် ငြိမ်းငြိမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမစွေး”

ငြိမ်းငြိမ်း ထွက်သွားတော့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက မှန်ဝိုင်းလေးကို ထုတ်ကာ စွေး ကြည့်မိသေးသည်။

ရောင်စုံကာလာတွေ တင်ဖို့စိတ်မပါသော စွေးအတွက်တော့ မျက်နှာလေးက ပကတီရှင်းသန့်နေပါသည်။ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသော

၁၇၈ ◆

သို့

သူ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။ ပြီးမှ
စွေးကို ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မင်းကမ္ဘာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ဘာမှ မစွက်ဖက်တော့ဘူး။
စွေးကို ကတိပြုထားပြီးပြီလေ။ ကိုယ် အခုလာတာ စွေးကို တောင်းပန်ချင်
လို့ပါ။ ဟိုတစ်ခါ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအတွက် စွေးကို ထိခိုက်သလို
ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် စွေး”

သူ့နှုတ်က တောင်းပန်စကားကြောင့် စွေး ချက်ချင်းပဲ စိတ်ချ
ပျောက်သွားချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ စွေး မျက်နှာလေးက မာတင်းတင်းလေး
ရှိ၏။

“စွေး ကိုယ့်ကိုအရွဲတိုက်ပြီး လုပ်နေတာတွေ စွေးအတွက်
အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“နေပါဦး ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုအရွဲတိုက်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့
ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“စွေးနဲ့တဲ့နေတဲ့သူတွေ အားလုံးကို ကိုယ်သိတယ်”

“ဪ အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာသက်ဆိုင်လို့လဲ၊ စွေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကို
တာကိုစွဲ သက်သက်ပါ”

“စွေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါ။ ယောက်ျားတွေနဲ့သိပ်ရင်းနှီးလွှဲ
တာ စွေးအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ”

သူ့မျက်ဝန်းမှာ စွေးအတွက်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ဦးစွာဆိုတဲ့ သူ့ဦးလေးအတွက်လား။ စွေး မထိတခါ ပြုံးရင်း

“ဟင့်အင်း အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ သူတို့တွေက စွေးအတွက်
ရွေးချယ်သင့်တဲ့ ယောက်ျားတွေပဲလေ။ သီဟဇော်ဆိုရင် တစ်ဦးတည်း
သာ သား။ အားလုံးပြည့်စုံတယ်။ စွေး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်တာနဲ့
သူ့ရဲ့အဖေက သဘောတူတယ်။ ဖွင့်လှစ်လင်းလင်း ပြောရရင် သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီ
ကို ကျွန်မလက်ထဲ ယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်လိုက်မယ့် သူလေ”

စွေး စကားတွေကို သူ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။
နူး နှုတ်ခမ်းက အပြုံးရိပ်တွေ ကွယ်ပျောက်မသွားခဲ့ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ဦးမြတ်မင်းမောင်ဆိုရင်လည်း စွေးအတွက် ရွေးမယ်ဆိုရင်
ရွေးသင့်တဲ့သူပါ။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် လုံခြုံစိတ်ချလောက်တဲ့ ပြည့်စုံ
မှုရှိတယ်။ အရောင်းကုန်တိုက်တွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူ၊ အိမ်ထောင်မရှိတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ”

“အဲဒါကို ကိုယ်သိပါတယ် စွေး”

“ဒါဆို သော်သော်ကို ကိုစိုးရိမ်တာလား။ သူ့အဖေနဲ့ ကျွန်မ
တို့က စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေ ဆိုပေမယ့် သော်သော်ကိုက အဲဒါတွေကို
စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ သူက ပညာတတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်
သာ ကျွန်မဘဝအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားပဲ”

သူ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း စွေးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်
တွေကို စွေး ရဲရဲဝဲဝဲ ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလိုက်၏။

“ကိုယ်တစ်ခု မေးပါရစေ စွေး။ အဲဒီ သူတွေကို စွေး ဘဝ
အတွက် ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီလား။”

“အဲဒါ စွေးကိစ္စပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သီချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောလို့
ရပါတယ်။ ကျွန်မဘဝအတွက် ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ ယောက်ျား
လေးယောက်ရှိတယ်။ အခု ရှင်ပြောတဲ့ သုံးယောက်နဲ့ ဦးမင်းကျော်စွာ
လည်းပါတယ်”

“ဦးစွာ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်လေ သူလည်း ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

“ကောင်းပြီစွေး စွေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်တွေကို ကိုယ် ဝင်
စွက်ဖက်သလိုဖြစ်သွားရင် ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် အခုလာပြော
တာ စွေးအတွက် စိုးရိမ်မှုပန်စိတ်နဲ့ပါ”

“အဟင်း ကျွန်မအတွက် ဟုတ်လား။ မယုံဘူး မင်းပကတိ။
ရှင်ရဲ့ဦးစွာအတွက်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်”

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး စွေး။ စွေးရဲ့အကြောင်းတွေကို ဦးစွာဆီက
သိလိုက်ရကတည်းက စွေးကို နားလည်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် အထင်လွဲမိတာ

သူ့ရင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသံအတင်ပို့မည်

အတွက် နောင်တရမိတာလည်း အမှန်ပါ။ စွေးအတွက် ဒီတစ်ခါ
အိမ်မှက ကိုယ့်ရဲ့သီးသန့်ခံစားချက်ပါ။ ဦးစွာနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။”

စွေး မယုံနိုင်စွာ မင်သက်နေသည်။ သူ့စကားတွေက ဘာ
အဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကို ငေးရင်း စွေး ရင်တွေခုန်လာရသည်။

“စွေး မယုံကြည်ရင်လည်း ကိုယ် နားလည်နိုင်တယ်။ ကဲ
ထင်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

နှုတ်ဆက်စကားနှင့်သူ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်အထိ စွေး မင်
သက်ကြောင်တွေ နေမိဆဲ။

သူပုံရိပ်ကလေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ
ကျောက်ရုပ်ပမာရှိဆဲ။ ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ပြတင်းတံခါးဆီ

ထွက်ခဲ့သည်။
ရပ်ထားသော ကားပေါ်သူတက်သွားသည်အထိ။ ပြီးတော့

သူနဲ့ကားလေး စွေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ။
စွေး ခန္ဓာကိုယ်လေး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေပေမယ့် စွေး ရင်ထဲက

သွေးသားကတော့ ထိန်းချုပ်မရနိုင်ဘဲ လှုပ်ခတ်နေခဲ့တာ သေချာသည်။
ဘာကြောင့် ပန်းစွေးနီနီ ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရင်ခုန်သံ

မျှ မွေးဖွားလာခဲ့တာလဲ။
သေချာပါတယ် မင်းပကတိ။

စွေး ရင်ခုန်သံတွေကို သိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။

အဲဒီသူက . . .။

အခန်း (၂၃)

“ဒါက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ သီဟ”

“မမကို ညစာကျွေးမလို့ပါ။ ဒယ်ဒီလည်းရှိနေတယ်၊ ဟိုဘယ်
မှာ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

စွေး မျက်ဝန်းလေးတွေ အံ့သြရိပ်စွန်းလျက် သီဟဇော်ကို
နို့ကပ်ကြည့်သည်။ သီဟဇော်က ကားမောင်းနေရာမှ စွေးကို အပြုံးရိပ်
ထွန်းနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း

“လိုက်ခဲ့ပါ မမရယ်၊ မမ အံ့သြစေချင်လို့ တမင် ကျွန်တော်
ကြည့်မပြောဘဲ ခေါ်ရတာပါ။ ဒယ်ဒီက ခုလောက်ဆို ကျွန်တော်တို့ကို
ချွတ်နေလောက်ပြီ”

စွေး စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ဘဝင်မကျဖြစ်ရသည်။ သူမ
တို့ နှစ်ရက်လောက်ကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြီး သီဟဇော်က ညစာ ကျွေးဖို့

ဖိတ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ သီဟ ဖခင် ဦးအာကာဇော် ပါမည်ဟု ကြံမပြောထား။

“မင်း ဖေဖေပါရှိနေမယ်ဆိုတာ ဘာလို့ကြံမပြောတာလဲ သီဟ”

“ဪ မမကို အံ့သြသွားစေချင်လို့ပါဆို”

သီဟ အပြုံးမယွှက်ပြောရင်း ကားလေးကို ဟိုတယ်ထဲချိုးကွေ့ ဝင်သည်။ ကားစတင်မှာ ကားလေးထိုးရပ်တော့ မီးခိုးရောင် ပါရာဒို ကားကြီးကို ဈေး သတိထားမိသည်။

ကားရော ကားနံပါတ်ပါ တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဦးအာကာဇော်ရဲ့

ကားဟု ဈေး သိလိုက်ရသည်။

“ဒယ်ဒီတော့ ရောက်နေပြီ မမရဲ့”

ညော်ကြိုဝန်ထမ်း ချာတိတ်က ဈေးတို့ထံလျှောက်လာရင်း ရိုက်ခွာနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း အသိပေးလာသည်။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ ဦးအာကာဇော် သီးသန့်ခန်း တောဘယ်ရိုက် မှာ စောင့်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

ညော်ကြိုချာတိတ် ဦးဆောင်ခေါ်ရာအတိုင်း ဈေးနှင့်သီဟတို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ သီးသန့်အခန်း နံပါတ်(၅)ကိုရောက်တော့ ညော်ကြို ချာတိတ်က တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

သီဟက ဦးဆောင်ကာ ရှေ့ကဝင်သည်။ ဈေး သီဟနောက်က

နားထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့တော့

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဈေး မယုံနိုင်အောင် မင်သက်သွားရသည်။ လက်ခုပ်ဩဘာ

ကြိုဆိုကြသူတွေက ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းပါ။ စားပွဲရှည်ကြီးထိပ်

ဦးအာကာဇော် အပါအဝင် အားလုံးသော မျက်နှာများသည် ဈေး

နသော သူတွေချည်းဖြစ်ကြသည်။

ဦးမြင့်လွင်နောင်၊ ဦးနေလင်း၊ ဒေါ်ခင်သီတာမိုး၊ ဦးလင်းလင်း

အားလုံးသည် ဈေးနှင့် ပါတနာစီးပွားဘက် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာ

များချည်း။

“မင်္ဂလာပါ ပန်းဈေးနီနီ”

‘မင်းကမ္ဘာ’၏အရေးအပါဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေနှင့် ဈေးကို

သိသိရပ် ကြိုဆိုကြသည်ဟုပဲ ထင်မိသည်။ ဈေး အံ့သြလွန်းလို့

တန်းတန်းလေးတွေ တွန့်ကွေးကာ သီဟကိုကြည့်မိသည်။

သီဟကတော့ ခန့်ညားသပ်ရပ်သော မီးခိုးနုရောင် အနောက်

ဆတ်စုံနှင့် ဈေးကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“မမ ထိုင်လေ အံ့သြသွားလားဟင်”

အံ့သြဘာထက် သီဟကို ဒေါသဖြစ်နေမိတာက ဈေး ရင်ထဲမှာ

ညှစ်နှိပ်နေသည်။ မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေ ရှေ့မှာနဲ့ ဒေါသစိတ်ကလေး

ကို မျှသိပ်လို့ထားရသည်။

သီဟ ဘာတွေ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် စီမံလိုက်တာလဲဟု စဉ်းစားမရ။ လူကို မလိမ့်တပတ်လုပ်ကာ ခေါ်လာမှန်း တွေးမိလေထေ ခေါ်သက တစ်ခိုခိုတက်လာလေ။ ဒါပေမဲ့

ဒေါသကို ဟန်ဆောင်အပြုံးနှင့် သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ရင်း စားပွဲ ရှည်ကြီး၏လွတ်နေသော ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ သီဟဇော်ကလည်း စွေးနှင့်ကပ်လျက် ထိုင်ခုံမှာ ယှဉ်တွဲဝင်ထိုင်သည်။

စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ ပူပူနွေးနွေး ဟင်းလျာတွေနှင့်ထမင်းပိုင်း က အသင့်ဖြစ်နေတာကြည့်ရင်း ဒါ ကြိုတင်စီစဉ်ထားမှုဟု စွေး သိမိ သည်။

“မင်္ဂလာအချိန်ပါပဲ ပန်းစွေးနီနီ၊ ဒီအချိန်မှာ အန်ကယ် မင်္ဂလာ စကားပြောကြားခွင့်ရတာ သိပ်ဂုဏ်ယူဝမ်းသာပါတယ်”

စားပွဲရှည်ကြီးထိပ်မှာ ဦးအာကာဇော် မတ်တပ်ရပ်ကာ ဝမ်းသာ ကျေနပ်သော လေသံနှင့်ဆိုသည်။ စွေး မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ နား လည်ဖြစ်နေဆဲ။

“အခု မင်္ဂလာထမင်းပိုင်းလေးမှာ ကြွရောက်လာတဲ့ ဂုဏ်ထူး ရှိ မိတ်ဆွေတွေ ရှေ့မှောက်မှာပဲ အန်ကယ် ကြေညာပါရစေ”

ဦးအာကာဇော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မသိ။ စွေး နှုတ်ဆိတ်

နှစ်ယူရင်ခွင့်ပြင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ရှိသည်

သို့ နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။

“ဂုဏ်ထူးရရှိ မိတ်ဆွေများခင်ဗျား ဟောဒီ မင်္ဂလာထမင်းပိုင်း သေးမှာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာကျေနပ်စွာ ကြေညာချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား မောင်သီဟဇော်နဲ့ ဟောဒီက သမီး သေး ပန်းစွေးနီနီတို့ရဲ့ စေ့စပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို မကြာခင် ကျင်းပ စီစဉ်ပေးမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်းပါပဲ”

“ဟင်”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

စွေး ကိုယ့်နားတွေကိုယ်တောင် မယုံချင်ပါ။ အားလုံးရဲ့ လက်ခုပ် သံတွေက ညီညာစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟောဒီက ကျွန်တော့်သား မောင်သီဟဇော်နဲ့ သမီးလေး ပန်းစွေးနီနီတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအကြို ညစာ ထမင်းပိုင်းမှာ”

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးအာကာဇော်”

စွေး ဆတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း မာဆတ်ဆတ်ငြင်းလိုက်တော့ ဦးအာကာဇော် မျက်နှာရဲခနဲ နီမြန်းသွားသည်။ အားလုံးအကြည့်တွေက သူ့ဆံ့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြသည်။

“မ မမ ဟို ဟို”

“တော်စမ်း သီဟဇော် မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်လိုက်တာလဲ”

ဒါတွေကို စွေး လုံးဝမသိဘူး။ ဒီပွဲကိုလည်း စွေး ကြိုမသိခဲ့ဘူး။ လက်မ နိုင်တာလည်း အမှန်ပဲ”

“ဟင် မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ပန်းစွေးနီနီ”

ဦးအာကာဇော် မျက်နှာကြီးက အမှည့်လွန် ခရမ်းချဉ်သီးကြီး လို နီမြန်းသထက် နီမြန်းလာသည်။

ညှပ်ပရိသတ်အားလုံးကလည်း စွေးကိုတစ်လှည့် ဦးအာကာ ဇော်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ အူတူတူဖြစ်ကုန်သည်။

“အဲဒီ မေးခွန်းက ကျွန်မ မေးရမှာပါ အန်ကယ်၊ စွေး ဘာ မသိဘဲနဲ့ ဒီကိစ္စ၊ ဒီအစီအစဉ်ကို အန်ကယ် ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ စီမံ ခဲ့တာလဲ”

“မ မမ ဒယ်ဒီကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာပဲ။ ဒယ်ဒီက မမနဲ့ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ သဘောတူတယ်ဆိုတာ မမ သိစေဖို့ လို့”

“တော်စမ်း သီဟ၊ မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့မရဘူး။ မင်း ငါ ဘယ်လိုကတိစကားတွေ ပေးခဲ့လို့လဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ခင်မင်ကျွမ်းဝင် အဆင့်ထက် မပိုခဲ့ဘူး။ ဒါကိုခုတုံးလုပ်ပြီး မင်းဒီလိုလုပ်တာ ယောက်ျား မဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“မမရယ် ကျွန်တော်က”

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ ဒီမှာ အားလုံးရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်မ ပြောပါရစေ၊ ဦးအာကာဇော်ရဲ့သား သီဟဇော်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက် ဟဲဘူး။ ဒီပွဲဟာ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘဲ စီစဉ်တဲ့ပွဲ၊ ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံ နိုင်ပါဘူး။ အားလုံး ကျွန်မကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

စကားအဆုံးမှာ စွေး ထိုင်ခုံက ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ အခန်းထဲ ထဲ လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“မ မမ နေပါဦး ကျွန်တော် တောင်းပန်”

“ဟေ့ကောင် သီဟ၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား။ တောက် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်၊ ဒါ ဘယ်လောက် အကျည်းတန်တဲ့လုပ်ရပ်လဲ၊ ဆောက် ငါ့ကွာ”

ဒေါသစိတ်တွေနှင့် ညှဉ်းညှဉ်းနေသည့် ဦးအာကာဇော် မျက်နှာ ကြီးက ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ်ရှိသည်။

စွေး ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသလှိုင်းတွေ တစ်ရပ်ရပ်တက်လာဆဲ။ ညှဉ်းလှမ်းတွေကို ဘယ်လို လှမ်းခဲ့မိသည်မသိ။ သတိရတော့ ဟိုတယ် ကျရောက်နေပြီ။

ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သီဟဇော် ခင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့စွာ ပြုမူလိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်က ဦးအာကာဇော် အာကာ စွေးကိုပါ သိက္ခာကျ အရှက်ကွဲစေခဲ့တာ။

အံ့ကိုတောင်းတောင်းကြိုက်ရင်း ခြေလှမ်းတွေက ဟိုတယ်ရှေ့လမ်းမ

အထိ ရောက်ခဲ့သည်။

မောင်းနှင်လာသည့် တက္ကစီကို စွေး လှမ်းတားသည်။

ပါစင်ကျပါနေသည်ကို တက္ကစီကားက မရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွား

၏။

“ကနီ”

စွေး မတားဘဲ ရပ်လာသည့် ကားတံခါးမှာ မြင်လိုက်ရသည့်

မျက်နှာက မင်းပကတိ။

“စွေး တက်လေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

စွေး ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ငြင်းတော့ မင်းပကတိ ကားတံခါး

ဖွင့်ဆင်းရင်း

“ဟိုတယ်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေတယ် စွေး ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ

ကိုယ်မသိပေမယ့် စွေး တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာမှန်းသိနေတယ်၊ တက်

စွေး အိမ်ရှေ့အထိ ကိုယ်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ထပ်ငြင်းဆိုဖို့ ပြင်ပြီးမှ ဟိုတယ် ဆင်ဝင်အောက်အထိ ခြေ

လာသော သီဟဇော်ကို ခိုင်ခနဲမြင်လိုက်တာမို့ စွေး နောက်တံခါးဖွင့်

တက်လိုက်ရသည်။

မင်းပကတိ ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ

အောက်ခဲ့သည်။

ဒေါသနှင့်ရဲရဲနီနေသော စွေးမျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်စတို

ဆူသီနေသော မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း သူ မြင်သည်။

ဟိုတယ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ သူ မသိ။ စွေးကို မေးချင်

စမယ့် မမေးရက်။

ပြဿနာတော့ မရှိပါ။ မနက်ဖြန်ဆို ဟိုတယ်မှာ ရှိသည့်

အိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကို မေးလိုက်ရုံနှင့် သိနိုင်သည့်ကိစ္စ။

“ခြံရှေ့မှာပဲ ရပ်ပေးပါ မင်းပကတိ”

စွေး စကားသံကို ကြားမှ စွေးတို့လမ်းထဲကို ကားလေးရောက်

ပြီးမှ သူ သတိထားမိသည်။

စွေး တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ခြံမှာပဲ ရပ်ပေးတော့ စွေး

ဖွင့်ဆင်းသည်။ ခြံတံခါးဆီ လျှောက်သွားပြီးမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့်

သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းပကတိ”

စွေးမျက်နှာလေး ပုံမှန်ပန်းနုရောင် ဝင်းမနေပေမယ့် မျိုသိပ်

သော ဝေဒနာအစိုင်အခဲတွေက မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ဟပ်ဆဲ။

ကွန်ကရစ်လမ်းလေးအတိုင်း အိမ်တက်ဆီလှမ်းသွားသော စွေး

ကြည့်ရင်း သူ ပင့်သက်ရှိကိမ်၏။

ရွေးနှင့်သီဟဇော်တို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ဟိုတယ်ထဲဝင်လာ
ကတည်းက သူပြင်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူစောင့်ကြည့်နေတုန်း သီးသန့်
ခန်းထဲက ရွေးပြန်ထွက်လာတာ မြင်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သီဟဇော် ရွေးကိုများ။

ခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသော သံသယစိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ကာ
အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်လိုက်မိသည်။

ရွေးဘဝလေးကို ထိခိုက်အောင် သီဟဇော် ကြံစည်ခဲ့လျှင်ပေး
မင်းနဲ့ငါ ထိခိုက်ရင်ဆိုင်မယ် သီဟဇော်။

စိတ်ထဲက ရွှေတံကြိုးပေးရင်း သူကားလေးကို မောင်းထွက်
သည်။ အာရုံထဲမှာတော့ ရွေး မျက်နှာလေးက ကပ်ငြိပါလာဆဲ။

အခန်း (၂၄)

ငြိမ်ညောင်းသော ဂီတသံစဉ်လေးနှင့်အတူ ဖြည့်လာသော ဖုန်း
ရွေးကောက်ယူဖွင့်ကြည့်တော့ မင်းပကတိဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ရွေး”

“ပြောပါ မင်းပကတိ”

“ကိုယ် ရွေးဆီဖုန်းဆက်နေတာ မနက်ကတည်းက ဖုန်းခေါ်လို့
တုန်း”

မင်းပကတိ အသံကိုကြားသည်။ ညက တစ်ညလုံး သီဟဇော်
လာနေတာကြောင့် ရွေး တမင်ပိတ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခုမှ
ပြန်ဖွင့်လိုက်တာမို့ သီဟ ခေါ်လာဟုတောင် ထင်မိသေး၏။

“ရွေး ဖုန်းပိတ်ထားတာပါ”

“ဘာလဲ ဟိုကောင် သီဟဇော် ရွေးကိုနှောင့်ယှက်နေပြန်ပြီ”

လား”

မင်းပကတိ သိနေပြီဟု စွေး နားလည်လိုက်သည်။ ဘယ်
လောက်ထိ သိနေခဲ့တာလဲ စဉ်းစားနေမိတုန်းမှာ သူက မမေးပါဘဲ
ဖြေသည်။

“ကိုယ်အားလုံးကို သိတယ်စွေး။ ဒီကောင် စွေးကို ငြင်းမ
အောင် လှုပ်အလယ်မှာ တမင်ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စကြီးပဲ။ ဟိုတယ်မှာ ကိုယ်
မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်။ သူတို့ပြောပြလို့ ကိုယ်သိရတာ”

စွေး ကိစ္စတွေကို မင်းပကတိ အလေးထားစောင့်ကြည့်နေတာ
အတွက် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသလို ဖြစ်ရပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာ
စွေး မကျေနပ်ဖြစ်ပြန်၏။ သူ့ဦးလေး ဦးစွာအတွက် စွေးကို အရိပ်
ကြည့်နေတာလား မသိ။

“အဲဒီကိစ္စကို စွေး ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ ကိုယ် အစောကြီး
တည်းက ဒီချာတိတ်ရဲ့ပုံစံနဲ့ စရိုက်ကို မကြိုက်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း
စွေးကို သတိပေးခဲ့တာပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မ ပြဿနာပါ။ ရှင်ဘာမှ မပါဝင်ရင်ကောင်း
မင်းပကတိ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စွေးရယ်၊ မင်းအတွက် ကိုယ်
စိုးရိမ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ဦးစွာသိရင်လည်း အတော်စိတ်ပူမှာ

နောက်ဆက်တွဲ ဆိုလာသော သူ့စကားကြောင့် စွေးရင်ထဲ
နက်ခဲနဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဘာကြောင့်များ မင်းပကတိ သူမ လွယ်လပ်မှု
တွေကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါလိမ့်။

“ကျွန်မ ပြဿနာကို ကျွန်မရှင်းနိုင်တယ်၊ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”
“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စိုးရိမ်တယ်
ညွှန်ပြနေလို့ မရဘူး စွေး”

“နေစမ်းပါဦး မင်းပကတိ၊ ကိုကြီးက ရှင်ကို တာဝန်တွေပေး
တာလို့ ရှင် ကျွန်မကို စိုးရိမ်နေရတာလား”

“ဟာ အဲဒါ လုံးဝမှားတယ်၊ အခုချိန်ကစပြီး ဦးစွာအတွက်နဲ့
ကိုယ်ပိုင်ပိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက် ကိုယ်စိတ်က အလိုလို
နစ်နဲနေတာ”

“ကျွန်မအတွက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စွေး၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကိုယ်စိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုယ် မပြောတတ်ဘူး။ သေချာတာက ဦးစွာ
ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

စွေး ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာရသည်။ စွေးအတွက် သူ
နစ်နဲရပန်သည်တဲ့။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူးတဲ့။

“စွေး”

“ပြောပါ မင်းပကတီ”

“သီဟဇော် ပြဿနာကို ကိုယ်ရှင်းပေးမယ်၊ ဒါဆိုရင် ဈေးလက်ခံမှာလား”

“ဟင့်အင်း မလိုအပ်ဘူးလေ၊ အဲဒီကိစ္စ ပြီးသွားပြီ”

“မထင်နဲ့ ဈေး၊ ဒီကောင် မင်းကိုထပ်နှောင့်ယှက်မှာ ကိုယ်နဲ့ ရိပ်နေတယ်၊ သူ့ဘက်က ပြီးသွားမယ် မထင်ဘူး”

“ဈေး ကြိုတွက်ပြီးသားပါ၊ ဒီနေ့ကစပြီး သူ သိထားတဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း ဈေး မသုံးတော့ဘူး၊ ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိဘူး”

“ဈေးရယ် ဘာကြောင့် ပေါ့ပေါ့လေး သတ်မှတ်နေတာထဲ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုရှောင်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဈေး တစ်ယောက်တည်း သွားတာ၊ လာတာ၊ နေတာ၊ ထိုင်တာတွေ ကိုယ် စိတ်မချဘူး”

“ကျွန်မကို အိမ်နိပ်ပေးတာတွေ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားတာတွေကို ကျွန်မ လက်မခံဘူးဆိုတာ ရှင်သိစေချင်တယ်”

“ဈေးရယ် မင်းကို ကိုယ်လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတစ်ခုခု ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်မိတာ သက်သက်ပါ”

ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း လေသံတိုးတိုးဆိုသော သူ့စကားသံကို ဈေးရင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် သာယာနေမိတာ သူ့သိမှာမဟုတ်ပါ။

တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေကို ဈေး မသိစိတ်က အလိုရှိနေတာ ဝန်ခံချင်သည်။ ဈေး ဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှုကိုမှ မလိုလားခဲ့ပေမယ့် မင်းပကတီရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံ့ချင်မိသည်။

“ဈေး သီဟဇော်ကိစ္စကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သူ့အုပ်ထိန်းသူ ဦးအာကာဇော်နဲ့တွေ့ဆုံရှင်းမယ်၊ သီဟဇော် နှုတ်က ဈေးကိုထပ်မနှောင့်ယှက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဝန်ခံကတိကိုတောင်းမယ်”

သူ့အသံခံတွဲက ပြတ်သားခိုင်မာနေတာ ထင်ရှားသည်။ ဈေး စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိပေမယ့် ပြဿနာတွေကို မရှည်လျားစေချင်ပါ။

“အဲဒီလောက်အထိ မလိုအပ်တော့ဘူး၊ မင်းပကတီ၊ ဈေး နှုတ်က ထိပ်တိုက် ငြင်းဆိုခဲ့တုန်းက သက်သေပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး မှီတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ သီဟဇော် မိုက်မိုက်မဲမဲ လုပ်ချင်တာ ထုပ်ခဲ့တာပါ၊ ဦးအာကာဇော် အတော်ရှက်သွားပုံပဲ၊ စီးပွားရေးလောက တစ်ဖိတ်ဆွေတွေ ရှေ့မှာ အရှက်ကွဲသလိုဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

“သူ့ကို ထောက်ထားပြီး ဈေး ဘာကာကွယ်မှုမှမလိုရင် သီဟဇော် နှောင့်ယှက်လာနိုင်သေးတယ်၊ ဒီကောင်လေးက ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ဆင်ခြင်ထတ်တဲ့ အသိစိတ်မရှိဘူး”

“မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘဲ မင်းပကတီရယ်၊ ဒီကိစ္စကို

ရှင် ထပ်ပြန် မရည်လျားပါစေခဲ့တော့၊ စွေး ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြန်ပြန်ပေါ့”

တစ်ဖက်က ပင့်သက်ညှင်းညှင်းချသံ ကြားရသည်။ ပြီးမှ
“ကောင်းပါပြီ စွေး၊ စွေးသတိရှိနေဖို့ ကိုယ် သတိပေးပါရစေ”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းပကတိ”

စကားအဆုံးမှာ စွေး ဖုန်းကို အရင်ပိတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းလေး
ကို စားပွဲပေါ်အသာတင်ရင်း အိမ်ရာမှာ လှဲအိပ်လိုက်ချိန်ထိ စွေး မျက်နှာ
လေး ကြည်နူးစွာဝင်းပနေခဲ့သည်။

မင်းပကတိရဲ့ စေတနာနဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေက စွေး အလိုချင်
အတောင့်တဆုံးအရာတွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်နေတာလဲ မသိပါ။ အမြဲတမ်း
စွေး အလိုကျ ပုတ်သင်ညှိလေးတွေလို ခေါင်းညှိတ်နာခံဖို့ အသင့်ရှိနေ
သော ယောက်ျားများစွာ စွေး အနီးမှာရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ယုယကြင်နာမှုတွေကို စွေး နှလုံးသားထဲ
လက်မခံနိုင်ခဲ့။ မင်းပကတိနှင့်ကျမှပဲ။

ရင်ခုန်သံ ငြိမ်ငြိမ်လေး စီးပျောကောင်းတုန်း ဖုန်းက ထပ်ပြည်
လာ၏။ မင်းပကတိ ဘာတွေထပ်ပြောဦးမှာလဲ တွေးရင်း စွေး ဖုန်းကို
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ဦး မမရယ်”

“သီဟ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမရှိတော့ဘူး”

“မမ အဲဒီလို သစ်စိမ်းချိုး မချိုးခဲ့လေ၊ ကျွန်တော့် နှလုံးသား
မခံစားနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ သီဟ၊ မင်းကိုတို့ အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ မင်းကို တို့
အရင်ကလည်း မချစ်ခဲ့ဘူး။ အခုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး။ နောင်လည်း
မချစ်လှင်နဲ့”

“ယတီပြတ်လှချည်လား မမ၊ ဒါဆို ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို
မချစ်လှင်ချက်တွေ ပေးခဲ့တာလဲ”

“မျှော်လင့်ချက် ဟုတ်လား။ ဆောနီးပဲ သီဟ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
အရင် တို့ရဲ့ချစ်သူ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်အောင် မင်းနဲ့တမင်တို့ပြလိုက်တာ

“ဘာ ဘာရယ် မမ”

“အဲဒါ အမှန်ဆုံးစကားပဲ၊ မင်း ဝါကိုနာကျည်းချင် နာကျည်း

ဒါပေမဲ့ နောင်ယုက်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ဒီတစ်ခါဆို မင်းမိဘ
အကျိုးကိုလည်း တို့ ထောက်ထားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို မမြိမ်းခြောက်နဲ့ မမ၊ ခင်ဗျား ယောက်ျား

တွေ့ရဲ့အသည်းကို ကစားတတ်တာသိရက်နဲ့ ကျွန်တော် ပျော်ဝင်ခဲ့တာ
အချစ်ကြောင့်ပဲ။ မမကို ကျွန်တော် တကယ် စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်ခဲ့တာ

“မင်း ခံစားချက်တွေကို မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တော့ သိဟ”

သိဟ စကားတွေ ထပ်ထွက်မလာခင် စွေး ဖုန်းကို ပိတ်ဖ
လိုက်သည်။ မဖြစ်တော့မိ။ ဒီဟန်းဖုန်းကို စွေး လဲပစ်လိုက်တာပဲ ကော
မည်။

သိဟရဲ့အနှောင့်အယှက် စကားသံတွေကြောင့် စိတ်ရ
မရောက်ချင်တော့ပါ။

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ခုထင်ပေါ်ပြန်လှဲလိုက်တော့ သိဟအကြောင်း
အလိုလိုပျောက်ကာ အာရုံထဲဝင်လာတာ မင်းပကတိ မျက်နှာ။

သေချာပါတယ်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးတဲ့ နှလုံးသားက အချစ်ကို တွေ
ခံစားနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာ။

ရှင်ကတော့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ပကတိရယ်။

အခန်း (၂၅)

ရှုတ်တရက် ကားစက်ရှိန်က ထိုးကျပြီး စက်ပါရစ်တန်သွား
သော ကားကြောင့် စွေး အတော်ပဲစိတ်ညစ်သွားရသည်။

ဂီယာထိုး ကားစက်နှိုးကြည့်တော့ အင်ဂျင်စက်သံက တခဏပဲ
သိမြည်ကာ ပြန်ရပ်သွားသည်။

အကြိမ်ကြိမ် နှိုးကြည့်တော့ စက်သံလုံးဝ ထွက်မလာတော့ပါ။

စွေး နှုတ်ခမ်းလေး တင်းခနဲစေ့ရင်း စိတ်ညစ်ညူးစွာ စုတ်သပ်

ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတာ ဒေရိုင်ဘာ ဦးမိုး မနက်ကမှာလိုက်သော
တော့။

“ကားက သိကုန်နေပြီ သမီး၊ ဦးမိုး ဆီဝယ်ထည့်ပေးလိုက်

လား”

“ရတယ် ဦးမိုး၊ ရုံးခန်းရောက်မှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဝယ်

ခိုင်းပြီး ထည့်လိုက်ပါမယ်၊ ပြဿနာမရှိဘူး”

ဒရိုင်ဘာ ဦးစိုး ဖျားနေတာမို့ ဈေး ကိုယ်တိုင်ပဲ ကားထဲ မောင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဦးစိုး သတိပေးသည့်စကားက ရှမ်းရောက်တော့ လုံးလုံးမေ့သွားသည်။ ရှုပ်ထွေးလှသော အလုပ်ဖယားတွေနှင့် ရှုပ်ထွေး ရင်း ဘာကိုမှ သတိမရခဲ့။

အခုတော့ ကားက လမ်းခုလတ်မှာ ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။

ပျက်မယ့်ပျက်တော့လည်း လူသွားလူလာ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ် သည့် လမ်းပေါ်ရောက်မှဆိုတော့ ဈေးအတွက် အခက်။

သတိရလိုက်မိတာ ကုမ္ပဏီမှာရှိနေမည့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ ကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်ပြီး ဆီဝယ်ခိုင်းမည်စိတ်ကူးရင်း ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဦး ဦး”

“ကွီ”

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာသော တိုယိုတာ ဆလွန်းကား လေးက ဈေး အနားမှာ ကျီခနဲထိုးရပ်သည်။

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာသောသူက သီဟဇော်။

“မမ ကားပျက်သွားတာလား”

“မလိုဘူး သီဟ၊ မင်းဘာသာ မင်းလမ်းသွားပါ”

“ကျွန်တော်လာတာ ကျွန်တော့်လမ်းပဲလေ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးကို မောင်နေတာ ကြာပြီ”

“ဘာ မင်း မင်း”

ဈေး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မင်သက်နေတုန်းမှာပဲ ကားထဲမှ သီဟဇော်၏တပည့် သုံးယောက် သုတ်ခနဲထွက်လာသည်။

“နင် နင်တို့ အ အစ်”

ကြိုတင် ကြံစည်တိုင်ပင်ပြီးပုံရသော သူတို့လှုပ်ရှားမှုတွေက သူတို့လက်မြန်ဆန်သည်။

ဗလကောင်းကောင်း ယောက်ျားသုံးယောက် ချုပ်နှောင်မှုထဲက ခုတ်ရှုန်းထွက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါ။ ဟစ်ယောက်က အနောက်မှ သိုင်းဖက် ဘာ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မအော်ဟစ်နိုင်အောင် ချုပ်သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က ဈေးခနဲဖွေချီကာ တံခါးဖွင့်ထားသော အထွန်းကားနှောက်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းသည်။

ညနေမှောင်ရိပ်ျိုးချိန် ယာဉ်သွားယာဉ်လာကော လမ်းသွား လမ်းလာပါ ရှင်းလင်းသည့်နေရာမို့ ဈေးဘဝ ရေတိမ်နစ်မြို့ထင်မိသည်။

ကုတ်ဖွဲရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အချည်းနှီး။ ချုပ်နှောင်ထား သော ယောက်ျားနှစ်ယောက် အင်အားကို မယှဉ်နိုင်။ အော်ဟစ်ဖို့လည်း မြစ်ကို လက်ကိုင်ပဝါခေါက်က အုပ်ဖိထားသည်။

“မယ်သိတာကို ဒဿင်္ဂီရီ ခိုးယူခန်းပေါ့ မမရယ် အဟက် သိဟဇော်မျက်နှာမှာ မထိတင်ပြုံးလျက် ကားတံခါးဆွဲပွင့်

“ဂူး ဂူး”

လီဟာကို ဖိနင်းကာ အရှိန်ဖြင့် မောင်းထင်လာသော ပါရာဒိုကာ ကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းက ဆလွန်းကားလေးဆီ ဦးတည်ဝင်လာသည်။

သိဟဇော် မျက်ဝန်းတွေ အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ်လျက် ကားဘရိတ်ကို နင်းရပ်လိုက်သလို တစ်ဖက်က ပါရာဒိုကာနက်ကြီး ကလည်း အနားရောက်မှ ဘရိတ်နင်းရပ်သည်။

“ကျွဲ”

“ဒုန်း”

“ဂျိမ်း”

အရှိန်ဖြင့် အတိုက်ခံလိုက်ရသော ဆလွန်းကားလေး ပလားဖောင်းပေါ်အထိ ကျွဲထွက်သွားကာ ဓာတ်တိုင်နှင့်နောက်ပြုံး မိတ်ဆင် ရပ်တန့်သွားသည်။

အခြေအနေတွေက လျင်မြန်စွာနှင့်ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် သည်။

စွေးရဲ့ဘယ်ဘက်တံခါးပေါက်မှာ ထိုင်နေသော လူ ယိမ်း

တုန်း တံခါးပွင့်သွားကာ ကယ်တင်ရှင် လက်သီးချက်က မျက်နှာကို အိအေရ ထိုးကြိတ်သည်။

စွေး ကိုယ်တိုင်လည်း ခလောက်ဆန်သွားသော ကားထဲမှ အထွတ်ထွေခနောက်ကူရှင်ညှပ်ဆောင့်မိကာ မူးဝေနေဆဲ။

“ဟိတ် လာ အမြန်ထွက်”

အသံရှင်က စွေးလက်ကို ဆွဲခေါ်သလို နှုတ်ကလည်း သတိပေး သည်။

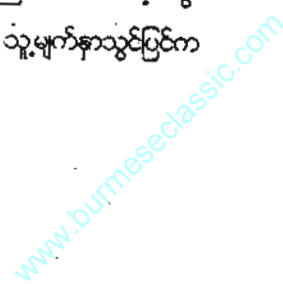
ဆလွန်းကားထဲမှာ စွေးကိုချုပ်နှောင်ထားသော မုဂ္ဂိုလ်တွေ အထဲထဲအပြိုပြို ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ရှေ့ခန်းက သိဟဇော်လည်း ဒက်ချ်ဘုတ် နှုတ်နဖူးမိတ်ဆက်မိ၍ ဟက်တက်ကွဲကာ မူးဝေနေပုံရသည်။

သူ လက်ဆွဲခေါ်ဆောင်လာ၍ သူ့ရဲ့ပါရာဒိုကာထဲ ရောက်သည် အထိ စွေး တရိပ်ရိပ်မူးဝေနေဆဲ။

သူက ကားကို ဂူးခနဲ ဘယ်ကိယာထိုးပြန်ဆုတ်ကာ မောင်းထွက် သွားသည်။

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်”

သူ စိုးရိမ်စွာမေးမှ စွေး မော့ကြည့်မိသည်။ တဒဂ်တော့ စွေး ကိုနှက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်မင်သက်သွားရတာ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်က နှစ်ကတိနှင့်တူနေတာကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ နဖတ်လွန်းသော မျက်နှာ၊ ရှည်လျားနီကျင်သော ဆံပင် တွေနှင့် ပိန်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်အသွင်ကြောင့် ဆင်ဆင်ဆင်ဆင်တူသူဟု သိလိုက် သည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဟို ဟို ရှင်က”

“ကျွန်တော်နာမည် မိုးခိုင်းညို ကုန်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး ထိုင်နေ တုန်း မင်းတို့မြင်ကွင်းအားလုံးကို မြင်လိုက်တာပေါ့။ လေးယောက် တစ်ယောက်ယှဉ်ဖို့ မလွယ်တော့ မိုက်မိုက်မဲမဲ စွန့်စားလိုက်ရတာပဲ။ ဒီကောင်တွေ ကားတော့ အတော်ပျက်ဆီးသွားတယ်။ အင်း ကျွန်တော် ကားတော့ ရှေ့မီးလုံးတွေ ကွဲသံကြားလိုက်ရတာပဲ။ အေးဆေးပါ။ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။”

“ကျေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ရှင် ဝင်မကယ်ရင် စွေးတော့ မလွယ်ဘူး”

“မပူပါနဲ့ သူတို့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ အရေးကြီး တာ မင်းအိမ်ဘယ်မှာလဲသာပြော၊ သူတို့ကိစ္စ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်”

“အို မဟုတ်တာ စွေး ရှင်းပါ့မယ်၊ သီဟဇော်တို့ကိစ္စ ဘာမှ မပူနဲ့၊ သူ့အဖေဆီ ဖုန်းဆက်တိုင်လိုက်မယ် ရှင် ကားမီးလုံးအတွက်”

“နီး အဲဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ကားအတွက် စွေး အားနာနေမိပေမယ့် သူကတော့ ထင်

ချက်လေးတောင် ဂရုစိုက်ပုံမရပါ။ စွေး အိမ်လိပ်စာကိုပဲ မေးနေတာမို့ စွေး ပြောပြလိုက်ရသည်။

ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနှင်နေသော သူ့မျက်နှာချောချောကို စွေး ဘေးစောင်းအနေအထား ဖြင့်မြင်နေရ၏။

သူ့မျက်ဝန်း၊ သူ့နှာတံကျပုံက မင်းပကတိနှင့်တူပေမယ့် သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပါးလျှပ်လွန်းသည်။ ပြီးတော့ မေးရိုးကလည်း သွယ်လျှ၍ သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် ပိန်လိုလှသော ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက် သက်လှပါ။

စွေးတို့ ခြံဝင်းထဲအထိ သူ့ကားလေးကို မောင်းဝင်လာပြီး ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်သည်။

“မင်းဆင်းလို့ရမလား၊ ကျွန်တော် တွဲရမလား”

“ရ ရတယ်၊ စွေး ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး။ အထဲကို ဝင်ပါဦး နှင်”

ဧည့်ခန်းထဲအထိ စွေးခေါ်ခဲ့တော့ သူ ဆိုဟာထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင် သည်။ လင်းရှင်းတောက်ပသော မီးရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်မှ သူ့ မျက်နှာ ပကတိနှင့်အတော်ကွဲလွဲမှန်း ပိုသိနိုင်တော့သည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ ဆင်တူတူမို့လည်း စွေး မြင်စက အံ့သြမင်သက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြီးလုံးက သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် လာချပေးပြီး ပြန်ဝင်သွားတော့ သူ စွေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း

“မင်းမိဘဆွေမျိုးတွေ မရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း စွေးက တစ်ယောက်တည်းလေ၊ စောစောက ဒေါ်ကြီးလုံးရယ်၊ ခြံစောင့်ကြီး ဦးနီမောင်ရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ စွေးနာမည်က ပန်းစွေးနီနီပါ”

“ပန်းစွေးနီနီ”

စွေးကိုကြည့်ကာ သူ့နှုတ်က ရေရွတ်တာမို့ စွေး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲစွာ မျက်လွှာချရှောင်တိမ်းမိသည်။

“ကိုယ်က ပြင်ဦးလွင်မှာနေတာပါ၊ ဇာတိကတော့ ဒီရန်ကုန်ကပဲ ဒါပေမဲ့ ပြင်ဦးလွင်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းကနေခဲ့တာ၊ ရန်ကုန်ရောက်တာ သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ပထမဦးဆုံး အသိမိတ်ဆွေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမိုးမိုင်းညို၊ စွေး ကူညီခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း ပန်းစွေးနီနီကို မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ကို ကိုယ် လာလည်ခွင့်ရမလားဟင်”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက နောင်တွယ်မှုကို စွေးသိနေသလိုပဲ ပကတိ မျက်ဝန်းတွေလိုပဲ တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာ ဆွဲ

အားတွေ ပါဝင်နေသလို စွေး ခံစားရသည်။

“လာလည်နိုင်ပါတယ် ကိုမိုးမိုင်းညို”

“အများခေါ်သလို မိုင်းလို့ပဲခေါ်ပါ၊ ကိုယ်လည်း စွေးလို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ မကြာခင် ပြန်ဆုံကြစို့နော်”

နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး သူ လှမ်းထွက်သွားပုံက တစ်လှင်းချင်း အညှဉ်မလွန်းသည်။ အရပ်ရည်ပြီး ပိန်သွယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ပကတိ သို့ကြည့်မကောင်းပေမယ့် လမ်းလျှောက်ပုံကအစ တူလွန်းသည်။

မိုင်းရဲ့ကားလေး ခြံဝင်းထဲက မောင်းထွက်သွားသည်အထိ စွေး ညှော်ခန်းထဲက လှမ်းကြည့်နေမိဆဲ။

အံ့ဩမယုံနိုင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ရှင်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ ယောက်ျားက စွေးဘဝလေးကို ကယ် ဆင်ခဲ့ပြန်တယ် ပကတိ။

ပန်းစွေးနီနီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပိုင်စိုး ခဲ့အတွက် ရှင် ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့တာလား မင်းပကတိ။

စွေး နှလုံးသားကကော ဘာကြောင့်များ ကာလများစွာအထိ မာကြာခဲ့ပြီးမှ ရှင်နဲ့ကျမူ ပျော့ပျောင်းသွားခဲ့တာလဲ။

အားလုံးဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကြောင့်ပဲ ထင်ရဲ့ မင်းပကတိ ရယ်။

သုခရဲ့အတောင်တန်းဆန္ဒအတွက် ဘာဘက တစ်ထစ်လျှောပေး
မည်။

“သားကို ဘာဘ မချုပ်နှောင်ဘူး။ ဘာဘ သားကို ပညာတတ်
ပြီးဖြစ်စေချင်တယ်။ သားတတ်အောင်ကြိုးစား။ အချိန်တန်လို့ သား
ညီရွယ်ချက်ပြည့်ရုံပြီဆိုရင် သားဆုံးဖြတ်ပေါ့။ အချိန်တွေ အများကြီး
မိသေးတယ်”

အခန်း (၂၆)

အချစ်ဆိုသော အရာကို သူ့နှလုံးသားက မေ့လျော့ထားခဲ့တာ
အမှန်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဦးစွာရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ရှင်သန်ခဲ့ရသော
သူ။ လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်တော့ ဘာဘ ရိုရာ အမေရိကားရောက်
သည်။

ယဉ်ကျေးမှု၊ အကျင့်စရိုက် ဘာတစ်ခုမှမတူညီသော ရေခြား
မြေခြားမှာ သူနေထိုင်ခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ပညာရေးတစ်ခု
ပဲ အာရုံနှစ်ထားခဲ့သည်။

ဘာဘကတော့ သူ့ကိုအမေရိကားမှာပဲ အခြေချစေချင်ပေမယ့်
သူက ယတိပြတ်တောင်းဆိုခဲ့သည်။

“သား မြန်မာပြည်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေ ဘာဘ၊ ဘာဘ ထက်မြတ်
စေရင်တော့ ပညာတွေသင်ကြားပြီးရင် သား မြန်မာပြည်ပဲပြန်ချင်တယ်”

ဘာဘ စကားအတိုင်း သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။ မိသုကာ အင်ဂျင်နီ
ယာပညာရပ်နှင့် သူ ပညာရေးပြီးဆုံးတော့ ဘာဘက မက်လုံးတစ်ခု
ပေးခဲ့သည်။

“သား ဒီမှာပဲနေမယ်ဆိုရင် ဘာဘရဲ့လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး
ပေးမယ်။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံမှာ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီး
ဦးဆောင်နိုင်တဲ့သူအဖြစ် သား မကြိုးစားချင်ဘူးလား”

“ဟင်အင်း သား ဒီပညာနဲ့ မြန်မာပြည်မှာပဲ အောင်မြင်အောင်
ကြိုးစားချင်တယ် ဘာဘ၊ သားဆန္ဒက ဘာဘကော သားပါ ဦးစွာနဲ့အတူ
မြန်မာပြည်မှာ နွေးထွေးစွာနေထိုင်ချင်တာ”

သူ့စကားကြောင့် ဘာဘမျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးသွားခဲ့သည်။
သူ့ပခုံးကိုဖျစ်ညှစ်ရင်း

“သား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘာဘ မတားတော့ဘူး သား။ ဒါပေမဲ့

သားပြောသလို ဘာ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဘာ ဒီကိုရောက်ခဲ့တာ ဘာအသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက လေ၊ အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး ဒီဘဝရောက်အောင် ဘာကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ဒီမှာ အခြေကျအောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးကို ဘာမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ရုတ်တရက် စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူး ဒီတော့ သားပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဘာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက အနားယူတဲ့အခါ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာမှာပေါ့ကွာ”

ဘာက ခွင့်ပြု၍ သူ့မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခွင့်ရသည်။ ထိုကာလမှာပဲ ဘာ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ဦးစွာကိုခေါ်ရသည်။ ဦးစွာက ဘာရဲ့လုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူပေးထားရချိန်မှာ သူ မြန်မာပြည်ပြန်ခဲ့ရသည်။

သုံးယောက်တည်းသာရှိသော အသိုင်းအဝန်း၊ ဆွေးမျိုးချစ်ချာလေး စုစုဝေးဝေးနေထိုင်ချင်ပေမယ့် သူ့ဆုတောင်းမပြည့်ဝခဲ့ပါ။

ဘာက သူ ကြိုးစားခဲ့သော အောင်မြင်မှုတွေကို တွယ်မက်စွာ မပြန်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးစွာက ဘာခေါ်၍ သွားရသည်။ ဘာက ဦးစွာကိုလည်း သူ့ရဲ့အောင်မြင်သော စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးကို ဆက်အုပ်ချုပ်ဖို့ နားလည်မှာ သူယုံသည်။

ဦးစွာနှင့်နေထိုင်ချင်၍ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာမိကာမှ သူတစ်ယောက်တည်း သည်မှာကျန်နေတော့မည့်အဖြစ်ကို တွေးကာ သူ စိတ်ညစ်ပူပန်ရသည်။

ဖုန်းထဲမှာ ဦးစွာ မြန်မာပြည်ကို မဖြစ်မနေပြန်လာမှာ သူယုံသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးစွာ၏တစ်ပင်တည်းသော နောင်ကြီးရှင်မိန်းကလေးကို သူ့လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

ဦးစွာနှင့်အသက်အရွယ်ကွားခြားနေမှုက သံသယဖြစ်စရာမို့ သူ စိုးရိမ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ပန်းရွေးနီနီဆိုသော သူမကို သူ့နှလုံးသားက သံယောဇဉ်နှောင်တွယ်မှန်းမသိ တွယ်ငြိခဲ့ရပြီ။

အချစ်မသိခဲ့သော နှလုံးသားက ဒါအချစ်ကိုပထမဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့်

ဦးစွာရဲ့နှလုံးသားကို သူ လှမယူရက်ပါ။

အချစ်ကို မြတ်နိုးစွာ ကိုးကွယ်တတ်သော ဦးစွာ နှလုံးသားက ထထမတစ်ကြိမ်မှာ သေဆုံးခဲ့ပြီ။ ဒုတိယအကြိမ်လည်း ကြေကွဲနာကျင်ရ ဦးမည်ဆိုလျှင်

သူ မတွေးရဲပါ။ သူ့ကြောင့်တော့ ဦးစွာ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုလေးတောင် မခံစားစေချင်ပါ။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစွာနှင့်အတူ မြန်မာပြည်မှာပဲ အတူနေထိုင်ခွင့် ရမည့် ဒီသားစုဘဝလေးကိုပဲ သူလိုချင်ပါသည်။

ထိုအတွက် နှလုံးသားကို စတေးရမည်ဆိုလျှင်လည်း။

နှလုံးသားမှာ ပေါက်ဖွားခဲ့သော အချစ်ဦးအတွက် သူ မြတ်နိုး စုံမက်စွာပဲ သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့မည်။

ငါ့နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းအတွက်၊ မင်းကတော့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ပန်းစွေးနီနီ။

အခန်း (၂၇)

ညနေခင်းတိုင်း စွေး ပြန်သည့်လမ်းမှာ စောင့်နေတတ်သော ဇာတိ စွေးတွေ့ရတတ်စမြဲ။

ပါရာဒိုကားနက်ကြီးရပ်တန့်ကာ စက်ဖုံးပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေ တတ်သော မိုင်းကို စွေး အဝေးကတည်းက မြင်တွေ့ရတတ်သည်။ သူ တည်း စွေးရဲ့ကားလေးကိုမြင်သည်နှင့် ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းကာ ကြိုနှင်ကြိုဆိုနေတတ်သည်။

“စွေး ဒီနေ့နောက်ကျတယ်နော်၊ ကိုယ်စောင့်နေတာ သုံးဆယ့် နှစ်တိတိ ကြာတယ်”

“ဟုတ်တယ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့နောက်ကျရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် ခုနစ်စကားပြောနေလို့”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က စွေး တစ်ခုခုများဖြစ်နေသလား ဝိုးရိုင်း”

နေတာ”

သံယောဇဉ်နှင့်နှောင်ဖွဲ့သော သူ့မျက်ဝန်းက အရိပ်တွေထဲ
စွေး မြင်တွေ့ရတတ်သည်။

“ကိုယ် စွေးကို နေ့တိုင်းဒီကစောင့်နေမိတာ စွေးအတွက်
အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလားဟင်”

အားတုံအားနာဟန်နှင့် သူ ဆိုတတ်လျှင် စွေး အပြုံးလေးနှင့်
ပဲ ခေါင်းကိုခါရမ်းပြရင်း

“ရပါတယ် မှိုင်းရဲ့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ခုခု
ရင်း စကားပြောကြရအောင်နော်”

နှစ်ဦး ညနေတိုင်း ထိုင်ဖြစ်ကြသည်က ဆီချက်ဆိုင်တစ်ဆင့်
ဒါမှမဟုတ် ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ကဖေးဆိုင်ကလေးမှာ ဖြစ်သည်။

“စွေးက တကယ်တော်တယ်နော်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမ
သားတန်မဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်နိုင်တာ ချီးကျူး
စရာပဲ အဲဒီ ကုမ္ပဏီက စွေး မိဘတွေရဲ့ အမွေလုပ်ငန်းကြီးပဲလား”

“ဟင်အင်း အထင်ကြီးနေပြန်ပြီ စွေးရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်
ရဲ့လုပ်ငန်းပါ။ စွေးက သူ့ အမေရိကားရောက်နေတုန်း တာဝန်ယူ
ထားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွေး အရည်အချင်းကိုတော့ ထို
စွေးက သူ့အတွက် အထင်ကြီးနေပြန်ပြီ စွေးရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်
ရဲ့လုပ်ငန်းပါ။ စွေးက သူ့ အမေရိကားရောက်နေတုန်း တာဝန်ယူ
ထားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွေး အရည်အချင်းကိုတော့ ထို
စွေးက သူ့အတွက် အထင်ကြီးနေပြန်ပြီ စွေးရဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်
ရဲ့လုပ်ငန်းပါ။ စွေးက သူ့ အမေရိကားရောက်နေတုန်း တာဝန်ယူ
ထားတာ”

နှစ်လူ့ရှင်ခွင်ပြင်တွင် ရှိုင်းအောင်အောင်ရှိသည်

လေးစားပါတယ်”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စွေးကို အထင်ကြီးလေးစားမှုတို့ အရိပ်
ထင်သည်။ စွေး အကြောင်းကို ထိုထက်ပိုပြီး သူမမေးခဲ့သလို စွေးက
သည်း ဦးမင်းကျော်စွာ အကြောင်းကို ရှင်းမပြခဲ့မိပါ။

သူကတော့ သူ့အကြောင်းတွေကို စွေး မမေးဘဲနှင့် ပြောပြ
တတ်၏။

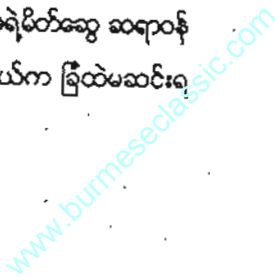
“ကိုယ်က ပြင်ဦးလွင်မှာ စိုက်ခင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။
အဲဒါ အားလုံး ကိုယ့်ဖေဖေရဲ့ အမွေလုပ်ငန်းကြီးပေါ့။ ဖေဖေဆုံးတော့
တိုက်ပဲ ဆက်ဦးစီးလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ကျန်းမာရေးကြောင့်
ထင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့် ဦးလေးကပဲ လူယုံတော်တွေနဲ့
ဆက်ဦးစီးပေးနေတာ”

“မှိုင်းမှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးလား”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေက တိမ်းပါးသွားတာ၊ ဖေဖေက
တော့ ဆုံးတာ သုံးနှစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ အခု ကိုယ်နဲ့အတူနေပြီး
ထိုယုံကို စောင့်ရှောက်ပေးနေတာ ဖေဖေရဲ့ညီ ဦးဖိုးသက် လေ”

“မှိုင်း ရန်ကုန်ကိုလာတာ အလည်သက်သက်ပဲလားဟင်”

“အင်း အလည်သဘောရော ကိုယ့် ဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်
ကြီးနဲ့ လာတွေ့တာရောပါတယ်။ ဟိုမှာ နေရင်ကိုယ်က ခြံထဲမဆင်းရ

မနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးသက်က ကိုယ့်ကို ဒီမှာနေဖို့ အားလုံး စိစဉ်ပေးတာ။ အခု ကိုယ့်နေတာ ဦးလေးသက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်လေး သူတို့က ဒီမှာ မနေကြဘူး။ ကိုယ့်အတွက် ခြံက အလုပ်သမား လေးနှစ်ယောက် စောင့်ရှောက်ဖို့ ဦးလေးသက် ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

မှိုင်း အခြေအနေ၊ အသွင်အပြင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရုံနှင့် မှိုင်း ဘဝက ပြည့်စုံချမ်းသာသူဆိုတာ စွေး ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

ပြီးတော့ ခင်မင်စရာကောင်းပြီး စကားပြောကောင်းသော မှိုင်း ကို စွေး ခင်မင်မိတာမို့လည်း ညနေတိုင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်။

“မှိုင်း လည်ပတ်ချင်ရင် တနင်္ဂနွေ အားရက်ကျ စွေးလိုက်ဖို့ ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်သွားချင်လဲပြော”

“ကိုယ့်ကြောင့် စွေး ဇာဝန်မပိုဘူးဆိုရင် ကိုယ့်သွားချင်မိ တယ်”

“အို ဘာမှတာဝန်မပိုပါဘူး။ တနင်္ဂနွေရက်တွေက စွေး ကိုယ်ပိုင် နားရက်လေ၊ လာမယ့် ဆန်းဒေး သွားကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ စွေး။ အဲဒီနေ့ကျ စွေးကို ကိုယ်လာခေါ်မယ်လေ” စွေး ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြတော့ သူ့ အပြုံးစွေးစွေးနှင့် တုံ့ပြန် သည်။ သူ့အပြုံးတွေမြင်တော့ စွေး သတိရမိသည်က မင်းပကတိကို ဖြစ်သည်။

နှစ်ယူရှင်ခွင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသံအတင်ပို့ပည်

မင်းပကတိနှင့် မဆုံဖြစ်တာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ စွေး သူ့ကိုမျှော်နေမိတာ အမှန်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပကတိ ရောက်မလာ တာ စွေးရင်ထဲမှာ လွမ်းသလိုလို ဖြစ်ရသည်။

“စွေး ပြန်ကြရအောင်နော်”

မှိုင်းက နာရီကိုတစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ရင်းပြောမှ စွေး ခေါင်းက အားညှိတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။

“စွေး ပြန်ကြရအောင်နော်”

မှိုင်းက နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ရင်းပြောမှ စွေး ခေါင်းကလေး ညှိတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။

အမှောင်ရိပ်တောင် သမ်းလှချင်နေပြီ။

“ကိုယ် စိတ်မချဘူး။ စွေး အိမ်နားအထိလိုက်ပို့ပေးမယ်”

စွေး ငြင်းလည်း သူ့ စွေး ကားနောက်က မယောင်မလည် နဲ့ ခပ်ခွာခွာကလေး မောင်းလိုက်ပို့တတ်တာ သိနေတာမို့ မငြင်းချင် တာပါ။

ပကတိလိုပဲ သူလည်းစွေးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ထားတတ် သည်။ ဒါပေမဲ့ ပကတိနှင့် စွေးကြားမှာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက မှိုင်းလောက် နှစ်သက်ခဲ့တာအမှန်။

ပကတိရယ် စွေးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆုံဆည်းမှု နိဒါန်းအစက

ဘာကြောင့် ပြဿနာတွေနဲ့ စတင်ခဲ့ကြတာလဲဟင်။

တကယ်ဆို မိုင်းနဲ့ဆုံတွေ့ရသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာ
အခုတော့ စွေးတို့ အပြစ်က . . .။

အခန်း (၂၈)

သည်တစ်လလုံးလုံး သူ့ရဲ့တည်ထောင်စ-ဆောက်လုပ်ရေး
ကုမ္ပဏီအတွက် မနားတမ်း အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည်။
ပန်းစွေးနီနီထံ စိတ်ကရောက်ပေမယ့် လူက မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။
သိထားသော ဟန်းဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ကြည့်တော့ မရပါ။
သီဟဇော် ပြဿနာကြောင့် သည်ဖုန်းကို စွေး ဆက်မသုံးတော့
ပြောခဲ့တာကို အမှတ်ရကာ သူ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။
ကုမ္ပဏီ ဖုန်းကိုဆက်သွယ်ချင်ပေမယ့် စွေး အနှောင့်အယှက်
မဟုတ်တာမို့ သူ မဆက်ဖြစ်တော့ပါ။ စွေးခမျာ ကုမ္ပဏီကိစ္စတာဝန်
တွေနှင့် ပိနေတာမို့ သူ နားလည်သည်။
သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတည်ထောင်ဖြစ်တော့မှ
ပြင်ဆင်လှသော တာဝန်တွေထဲမှာ နစ်နေခဲ့ရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အ

တွက် အားကိုးလောက်သော ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေနှင့် အဆင်ပြေ ပတ်နေပြီမို့ ကျေနပ်ရသည်။

နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ပွဲကျင်းပဖြစ်မှာမို့ နေ့တော့ သူ မရောက်ရောက်အောင် သွားရမည်။ သူ့အောင်မြင်မှုအထူးစွေးကို ဖိတ်ကြားချင်သည်။

ကားမောင်းရင်း လွင့်ပျံ့နေသော အတွေးတို့က ပျံ့နှံ့ထွက်ပြတ်တောက်သွားရင်း လမ်းကြောအတိုင်း ကားလေးကို ရှေ့ကားနောက်မှာ အသာထိုးရပ်လိုက်ရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ သူ့နံဘေးမှာ ယှဉ်ပြီးထိုးရပ်လိုက်သော စီးကားနက်ကြီးတစ်စီးဆီကို ဘာရယ်မဟုတ် လှည့်ကြည့်မိတော့

“ဟင်”

သူ့ကိုစွေးလည်း မြင်မှာ သေချာသည်။ စွေး မျက်ဝန်းတွေ အရိပ်တစ်ခု လှစ်ခနဲ ဖြတ်သန်းသွားတာ အသေအချာမြင်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ စွေးက ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲကာ ကားမောင်းရယ်ရယ်မောမော စကားမောင်ဖွဲ့နေပြန်သည်။

သူ့အကြည့်တွေက စွေး နံဘေးမှ လူထံရောက်သွားခဲ့သော ဘေးစောင်းမြင်ရသည့် မျက်နှာက သူနှင့်သက်တူစွာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု သိနိုင်သည်။ အရောင်ဆိုးထားပုံရသော

ရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆံနွယ်တွေက ဂုတ်ထောက်ဝဲကျနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာနှင့်လိုက်ဖက်သည်။

မျက်နှာမှာတစ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်မျက်မှန်ကြောင့် ဗျက်ဝန်းတွေကို မမြင်နိုင်။ နှာတံကျပုံက သူနှင့်အတော်တူသည်။

ဘေးတိုက်မြင်ရတာမို့ နှုတ်ခမ်းတွေကို မခန့်မှန်းတတ်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ ပျံ့နှံ့လွတ်ပြီမို့ သူ့ရှေ့က ကားတွေ စိတန်းမောင်းသွက်သွား၏။ သူလည်း ကားလေးကိုဆက်မောင်းထွက်ခဲ့ရ၏။

စွေးတို့ ကားကြီးကတော့ ယာဉ်တန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဆဲ။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ လူရွယ်ကို သူ အသေအချာကြည့်သည်။

သေချာသည်က သူ မြင်တွေ့ဖူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်

ဟုတ်သလို စွေးနှင့်တွဲ၍တွေ့ဖူးသော ယောက်ျားတွေထဲကလည်း မဟုတ်။

သူ့ကိုမြင်လျက် မသိကျိုးကျွံပြုကာ နှစ်ဦးသား ရယ်မောစကား ပြောနေသော မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်မိသည်။

စွေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ စွေးနှင့်ဒီလူ အခြေအနေက ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရင်းနှီးနေခဲ့သည်လဲ။

စွေးနှင့် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည့် တစ်လဆိုသော အချိန်ကာလလေးမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

သူ ဘာမှမသိပါ။ ဈေး သူ့ကို တမင်အခွဲတိုက်တွဲပြနေတာလား
 မေးခွန်းတွေနှင့် သူ ရင်တွေပူလာရတာတော့ အမှန်း
 တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဈေးကိုတော့ သူ တွေ့ချင်သည်။ ပြီး
 ဈေး အနားမှာရှိနေသော ထိုသူ့အကြောင်းလည်း သိချင်သည်။
 ဈေးရယ် မပန်ထိုက်တဲ့ပန်းမုန်း သိပေမယ့် မင်းကို ဦးစွာ
 ရင် ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ ကိုယ် မထည့်ပေးနိုင်ဘူး။

မင်းအပေါ် ပြုမူခဲ့တာတွေအတွက် မင်း လက်စားချေပြနေ
 လား ဈေး။

ဒါဆိုရင်တော့ မင်းပဲ အနိုင်ရမှာ သေချာပါတယ်။
 မင်းကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲမြင်လိုက်တိုင်း
 ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရတဲ့ ခံစားချက်ကို မင်းမှမသိနိုင်ဘဲ။
 တကယ်တမ်း ဦးစွာနဲ့မင်းကို ယှဉ်တွဲမြင်ရရင်ကော။ သေ
 တယ် ဈေး။ ကိုယ့်နှလုံးသားက ဝန်တိုစွာနဲ့ နာကျင်ခံစားရဦးမှာပဲ
 အချစ်ဆိုတာ ဆင်ခြင်တဲ့တရား အားလုံးကို ရိုက်ချိုးပစ်
 လောက်အောင် ဖိုက်မဲတတ်သလား။

အခန်း (၂၉)

“ကိုယ့် ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲက တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ဈေး လာလို့ အဆင်
 ဖြေမယ် ထင်ပါတယ်နော်”

သူ ကမ်းပေးသော ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲစိတ်စာလေးကို အသေအချာ
 ကြည့်တဲ့ ဈေး စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ပြီးတော့ တွေ့တွေ့လေးစဉ်းစားနေပြီး

“အင်း လာနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားပျံ့မယ် မင်းပကတိ”

“ဈေး လာစေချင်လို့ ကိုယ် သီးသီးသန့်သန့် လာစိတ်ကြားတာ
 မပါ ဈေး အားလပ်မယ့်ထင်တဲ့ တနင်္ဂနွေရက်ကိုလည်း တမင် ရွေးလိုက်
 တာလေ”

သူ့စကားကြောင့် ဈေး နှုတ်ခမ်းလေး ယုံယုံပြီးသည်။ လှောင်ခိုက်
 သမ်းသော အပြုံးလားတော့ သူ သေချာစွာ မဝေခွဲတတ်ပါ။

“ဒီလိုဆိုရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လာရမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ တော
ဆိုချင်တယ် မင်းပကတိ၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ကိုပါ ခေါ်ခဲ့လို့ရနိုင်မလား”

“စွေး မိတ်ဆွေ ဘယ်သူများလဲ ကိုယ် သိမလားလို့ပါ”

“ရှင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရန်ကုန်ကမဟုတ်ဘူး၊ ပြင်ဦး
မှာနေတာ၊ ပြီးတော့ စွေးတို့ စီးပွားရေးလောကနဲ့လည်း သိပ်မသက်
ဘူး”

သူ မျက်ဝန်းလေးတွေ တွန့်ကာ စွေး မျက်ဝန်းတွေထဲကို
ကြည့်ရင်း နားထောင်မိသည်။ စွေး ဆိုလိုတာကို သူ ချက်ချင်းသ
ပေါက်သည်။

“ဆန်းဒေးမှာ သူနဲ့သွားစရာရှိလို့ စွေး ချိန်းထားတာ ဒါကြောင့်
ရှင်ရဲ့ပွဲကိုခေါ်လာခွင့်ရှိမလား”

သူ ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေတော့ စွေး
“ရှင်ဆန္ဒမရှိရင်လည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ သူ့ကို ကားပေါ်မှာ
ထိုင်စောင့်ခိုင်းလို့ ရပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး စွေး ခေါ်ခဲ့ပါ၊ စွေး မိတ်ဆွေကို ကိုယ်လည်း
သိကျွမ်းချင်ပါတယ်၊ ကိုယ် ဖိတ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ အဲဒီနေ့ကျရင် မိတ်ဆက်ပေးတာပေါ့”

ဒေါ်ကြီးလုံးက ကော်ဖီလင်ပန်းကို လာချပေးတော့ စွေးက
သူ့ကို ကော်ဖီခွက်ချပေးရင်း

“သုံးဆောင်ပါဦး မင်းပကတိ”

သူ ကော်ဖီကို တစ်ခုံမော့သောက်ပြီး စွေးကို မော့ကြည့်သည်။

“ဦးစွာဆီကို ကိုယ် ဖုန်းဆက်ဖြစ်တယ် စွေး၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကမ္ဘာ
သူ့ မရှိပေမယ့် အဲဒီအတွက် ဝမ်းသာကျေနပ်နေတယ်”

စွေး ခေါင်းကိုတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး စိတ်မဝင်စားသလို နှုတ်ဆိတ်
တာနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အလိုမကျဖြစ်ရ၏။

“စွေးကော ဦးစွာဆီ ဖုန်းဆက်သေးသလား”

စွေး မျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး
ကိုခါရမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း စွေး ဘယ်တုန်းကမှ ကိုကြီးဆီ ဖုန်းမဆက်ပါဘူး၊
အဲက ဖုန်းကိုတော့ တစ်လနစ်ကြိမ်လောက် နားထောင်ရတယ်”

“ကိုကြီးကတော့ စွေး အကြောင်းတွေကို ကိုယ့်ကိုမေးပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ရှင် အားလုံးပြောပြလိုက်သင့်တယ်”

“စွေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကိုယ်က စွေးရဲ့လုပ်ငန်းတွေ
ပြင်တိုးတက်နေတာ ပြောပြလိုက်တာပါ၊ ဦးစွာလည်း သိပ်ဝမ်းသာ
မယ်”

“အဲဒါ ကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေအတွက် ကျွန်မ ပေးဆပ်တာပါ။ ကိုကြီး ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မ ဆပ်နိုင်တာ ဒါပဲရှိတာကိုး”

စွေး သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ပြောတော့ သူ့မျက်နှာ တန်းတန်းတွေ တွန့်ကွေးသွားခဲ့သည်။ ပြာလဲ့သော သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်တွေကို စွေး ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

ဦးမင်းကျော်စွာအတွက် ခံစားချက်တွေ လွှမ်းမနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ်

“ဦးစွာက ပြောတယ်။ သူ မကြာခင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာ နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ်တဲ့”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကြီး ပြန်လာရင် ကုမ္ပဏီကို ပြန်လွှဲအပ်ပြီး ကျွန်မဘဝကို လွတ်လပ်စွာ လျှောက်လှမ်းချင်တယ်။ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ စေလို့ စွေး ဆုတောင်းနေပါတယ်”

ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းချာသံကို သူ့ဆီက စွေးကြားရသည်။

သူ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားချိန်အထိ စွေး ဝဋ်ခမ်းထိုင်ခဲ့မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရှင်မျက်ဝန်းတွေထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာကြောင့် သိရင် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာလဲ မင်းပကတိရယ်။

ဦးမင်းကျော်စွာကြောင့်ပဲလား။

ပန်းစွေးနီနီဟာ ဦးမင်းကျော်စွာအတွက်လို့ ရှင့်အသိတရား မဟုတ် စွဲမှတ်ယုံကြည်နေခဲ့သလား မင်းပကတိ။

ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပန်းစွေးနီနီ ဘာ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

သက်မဲ့စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

အခန်း (၃၀)

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမင်းပကတိ”

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမိုးမိုင်းညို”

ရင်းနှီးစွာ ဆွဲနှုတ်ဆက်သော လက်နှစ်ဖက်အဆုံမှာ နှစ်ယောက်

စလုံးရဲ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးပွင့်တို့ပွင့်ဖူးသည်။

သေချာသည်က အပြုံးရိပ်တို့ နောက်ကွယ်က ခံစားချက်တို့ မတူညီတာဘဲ ဖြစ်သည်။

မိုင်းမျက်နှာက ရိုးသားစွာ အပြုံးရိပ်တို့ ထင်နေပေမယ့် မင်းပကတိနှုတ်ခမ်းက အပြုံးတွေက အသက်မဲ့နေတာ စွေးသိသည်။

တကယ်ဆို စွေး နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာလည်း ဟန်ဆောင်အပြုံး

ရိပ်တွေ ဝေဖြာနေခဲ့တာလည်း ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံး။

မိုင်းနှင့်စွေး အတူယှဉ်တွဲထိုင်နေသော စားပွဲထဲသို့ မကြာခဏ

တစ်ကြည့်နေတတ်သည် မင်းပကတိ မျက်ဝန်းတွေကို မိုင်းမသိနိုင်ပေမယ့် စွေးကတော့ သတိထားမိနေသည်။

ညှော်ခွံကို ရောက်လာသည့် ညှော်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုနေပေမယ့် မင်းပကတိ စိတ်တွေက စွေးတို့နှစ်ဦးဆီမှာပဲရှိနေမည်လား။

“ကိုမင်းပကတိက စွေးရဲ့မိတ်ဆွေလား”

“အင်း အခု စွေး တာဝန်ယူထားတဲ့ မင်းကမ္ဘာ့ကုမ္ပဏီက မင်းပကတိနဲ့စွေးရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဦးမင်းကျော်စွာတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အမွေလေ”

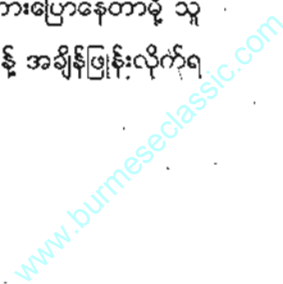
စွေး ရှင်းပြတော့ မိုင်းခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ နားထောင်သည်။ မိုင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း မင်းပကတိကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တာများ ရိပ်မိလာသည်။

စွေးနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေတချို့လာနှုတ်ဆက်စကားများ နေချိန်မှာ မိုးမိုင်းညိုတစ်ယောက် မင်းပကတိကို တကြည့်ကြည့်နေသည်။

သည်ပွဲမှာ သူက တကယ်အစိမ်းသက်သက်။ စွေးခေါ်လို့သာ ခေါ်ဆိုရသည်။ အားလုံးက မျက်နှာစိမ်းတွေချည်း။ စွေးကလည်း အဖော်

လာသူနှင့် စကားမပြောနိုင်အားပါ။

မိတ်ဆက်လာသူတွေကို နှုတ်ဆက်စကားပြောနေတာမို့ သူတစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာနှင့် နာရီဝက်ခန့် အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရ

သည်။

“ပျင်းနေပြီလား မှိုင်း စွေးတို့ ပြန်ရအောင်နော်”

“ကောင်းပြီလေ၊ စွေးသဘောပဲ”

“မှိုင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ခေါ်လာမိတာကို အားနာနေတာ”

“ရပါတယ်စွေးရဲ့ ကိုယ် နေတတ်ပါတယ်”

“ကဲ မှိုင်း ကားနားကိုသွားနှင့်နော်၊ စွေး မင်းပကတိကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီစွေး သွားပါ”

စွေး စကားအတိုင်း မှိုင်းက ကားစတင်ဘက်လှမ်းထွက်သွား တော့ စွေး မင်းပကတိရှိရာ စားပွဲပိုင်းသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

သူတို့ပိုင်းကို အရိပ်ကြည့်နေသော ပကတိကလည်း စွေး လျှောက်လာတာကိုမြင်သည်မို့ စားပွဲပိုင်းက ထထွက်လာ၏။

“ပြန်တော့မလို့လား စွေး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေဧည့်ခံနေရလို့ စွေးတို့ပိုင်းကို မလာနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ”

“ရပါတယ် မင်းပကတိ၊ စွေးနဲ့မှိုင်းတို့ သွားစရာလေးရှိလို့ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မှိုင်းကိုဖြိုထဲအနံ့လိုက်ပေးမလို့ပါ”

ဟန်ဆောင်ထားသည့်ကြားက မင်းပကတိ ကွက်ခနဲ မျက်နှာ

နှုတ်သွားခဲ့သည်။ စွေး မသိကိစ္စတွေ့ပြီးရင်း

“စွေးကို ခွင့်ပြုပါဦး မင်းပကတိ”

“ကောင်းပါပြီ စွေး”

နှုတ်ဆက်ပြီး စွေး လှည့်ထွက်ခဲ့ချိန်ထိ သူ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့မှာ မှီ စွေး သိနေသည်။

ကားစတင်မှာ ရပ်ထားသော ကားအနီးမှာတော့ မှိုင်း စွေးကို ချစ်နေသည်။ စွေး အနားရောက်တော့ ကားတံခါးကို မှိုင်းဖွင့်ပေးသည်။

“သွားစို့ မှိုင်း”

မှိုင်း ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ မောင်းသူနေရာမှာဝင်ထိုင်သည်။ မှီတော့မှ ညင်သာစွာ စက်နှိုးပြီး ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာနေရာလေးမှ လိုဏ်

ထွက်သည်။ အားလုံးကို မင်းပကတိ မြင်တွေ့မှာတော့ရင်း စွေး ကျော့ကျော့ ချစ်နပ်လေး ကြိုတ်ပြီးမိသည်။

စွေးဘက်က ကြိုတင်ကြိုစည်ပြီး ကားကို မယူခဲ့တာဖြစ်သည်။ မှီနဲ့ကားနှင့်ပဲ လိုက်ပို့ဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်တာ မှိုင်း မသိသလို

မင်းပကတိလည်း မသိနိုင်ပါ။

“စွေး ဘယ်သွားချင်သေးလဲ၊ ကိုယ် ဘယ်ကိုလိုက်ပို့ပေးချဦး

မယ်”

မှိုင်း အပေးစကားကိုကြားမှ စွေး လှည့်ကြည့်ရင်း

“စွေး အိမ်ပြန်တော့ယ် မှိုင်း၊ ဒီနေ့ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေ စစ်ဖို့ အိမ်အထိ အလုပ်တွေသယ်လာရတယ်လေ”

“စွေးကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ မှိုင်းရယ်၊ နောက်တစ်ပတ်မှာ စွေးတို့ ဆုံကြစို့နော် မှိုင်း”

“ကောင်းပါပြီ စွေး၊ ကိုယ်လည်း ဒီနေ့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ မန်းဒေးတော့ ဆုံနေကျနေရာလေးမှာ စောင့်မယ်၊ စွေးကို ကိုယ်စကားတွေပြောချင်လို့”

စွေး ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ မှိုင်းကိုလှည့်ကြည့်တော့ စိုက်ကြည့်နေသော မှိုင်း မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆုံလိုက်ရတာ တခဏလေးပဲ ဖြစ်သည်။ မှိုင်းက ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။

တခဏလေးပေမယ့် မှိုင်း မျက်ဝန်းတွေကို စွေး နားလည်မိသလိုလို ရှိသည်။ စွေးကို စကားတွေပြောချင်လို့တဲ့။

မှိုင်း နှုတ်ဖျားက ထွက်လာမည့် စကားတွေကို စွေး ကြိုတင် သိနေသလိုရှိတော့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်မိတာ အမှန်။

“စွေး မန်းဒေးကျရင် စွေးကို ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်”

ဆင်ဝင်အောက်အထိ ကားဖြင့်လိုက်ပို့ပေးရင်း စွေးကို ဒုတိယအကြိမ် သူ ထပ်တောင်းဆိုပြန်သည်။

စွေး ခေါင်းကလေးညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

“ကိုယ် မဝင်တော့ဘူးနော်၊ ကြီးလုံးကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ သွားပြီစွေး”

ပါရာဒိုကားနက်လေးက ဆင်ဝင်အောက်မှ ကွေ့ပိုက်ကာ ခြဝင်းဆီပြန်မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

စွေး ရင်ထဲက ကြည့်နေသောစိတ်ကလေးတွေ လေးပင်ကာ အခန်းထဲရောက်တော့ အဝတ်အစားတောင် မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

စွေးတော့ ခက်ပြီထင်ပါရဲ့။

မှိုင်းနှုတ်က ထွက်လာမည့်စကားတွေအတွက် တနင်္လာနေ့ကျဆင် စွေး ဘယ်လိုရှောင်လွှဲရမည်လဲ။

စွေးအချစ်ကို မှိုင်းနှုတ်က ဖွင့်ဖာတောင်းဆိုလာခဲ့လျှင်

ဟင့်အင်း စွေး နှလုံးသားက သူတစ်ယောက်အတွက်ပဲ

ထည့်ငြိမ်စွာ ရှိနေခဲ့တာပါ မှိုင်းရယ်။

မှိုင်းကို အသုံးချမိသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် စွေးကို ခွင့်လွှတ်ပေး

စွေး မျှော်လင့်မိတာ ပကတိ နှုတ်ဖျားက ဖွင့်ဖာလာမယ့် ချစ်ခြင်းစကားတွေကိုပါ။

ပကတိရယ် စွေးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တကယ်ပဲ မမြင်

နိုင်ခဲ့တာလား။ တမင် ဥပက္ခာပြုနေရက်တာလား ဟင်။

ရှင်နှုတ်ဖျားက စကားတွေပွင့်အံ့လို့အတွက် ငွေးဘက်
ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ကြိုးစားရဦးမှာလဲ ဟင်။

ရှင် မျက်စိနားတွေထဲမှာ ရိပ်ခနဲမြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးတဲ့ ကြင်နာ
တွေက ငွေးအတွက် မဟုတ်ဘူးလား။

နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းဆိုတာ သိုဝှက်ထားလို့ မရနိုင်တဲ့အ
တစ်ခုဆိုတာ မှန်ခဲ့ရင်တော့ . . .။

အခန်း (၃၁)

အမြဲတမ်း စောင့်နေကျနေရာလေးမှာ မှိုင်းရဲ့ကားကို မတွေ့
တော့ ငွေး ကျေနပ်မိသလိုလို ဖြစ်မိသေးသည်။

အသေအချာ ချိန်းဆိုထားပြီးမှ မှိုင်း ဘာကြောင့်ပျက်သွား
ခဲ့တာလဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညတော့ မှိုင်းဆီက ဖုန်းသက်သွယ်လာမှာ
အား ကြုံတွေ့သိမိသလိုလိုရှိသည်။

ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ မှိုင်း မျှော်လင့်တဲ့ အဖြေမျိုး ငွေး
အပေးနိုင်တာကို ဖုန်းထဲကပဲ ဖြေခွင့်ရတာ ကောင်းပါသည်။

မှိုင်း မျက်နှာပေါ်က ကြောက်မှုတွေကို ငွေး မမြင်တွေ့ချင်ပါ။
အတိအကျဆင်တူတဲ့ မှိုင်းကိုမြင်တိုင်း ငွေး နှလုံးသားက ချစ်ခြင်းတွေ
အတိအကျ အပေါ် တိုးလာရတာ မှိုင်းမှ မသိဘဲလေ။

အတွေ့တို့အဆုံးဆင်မှာ ရှေ့မှာမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်

စွေး မျက်နှာကံဝန်းလေးတွေတောင် ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

လင်းချိုးကျွေးတစ်ခုရဲ့ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်ထားသော မှိုင်း
ပါရာဒိုအနက်ကြီး။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီနေရာကို ပြောင်းပြီး
လာစောင့်နေရတာလဲ မသိ။

စွေးကို ကျီစယ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မှိုင်း နောက်ပြောင်လိုက်တာထက်
ခွင့်လွှတ်ပါ မှိုင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွေးနှုတ်က အဖြေက မဖြေ
လဲနိုင်တာ နားလည်ပေးပါကွယ်။

စွေး ကားလေးကို စက်ရိုက်လျှော့မောင်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်
မှာပဲ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ စွေးရဲ့ကားကို လှမ်းတားသည့် မှိုင်း
မြင်သည်။

စွေး မရပ်ဘဲ မောင်းသွားမှာစိုးလို့လား မသိ။ ကားလေး
လမ်းနံဘေးကပ်ရပ်ဖို့ စွေး စက်ရိုက်လျှော့ချလိုက်မှ မယုံနိုင်အောင်
သွားခဲ့ရတာက

ရပ်နေသူက မှိုင်းမဟုတ်ဘဲ မင်းပကတိဖြစ်နေတာကြောင့်
ဖြစ်သည်။

စွေး မင်သက်အံ့ဩစွာနှင့် ကားပေါ်က မဆင်းဖြစ်သေး။
ပကတိက စွေးရဲ့ကားလေးအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသော
စွေး ရင်ခုန်သံတွေ ချုပ်ထိန်းမှုကင်းမဲ့နေသည်။ အဆင်

မှတ်တရက်မို့ မှိုင်းဟု ထင်မှတ်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ကားတွေက
သည်း အရောင်တူ ပါရာဒိုတွေပဲဆိုတာ မေ့သွားခဲ့၏။

“စွေး စွေးကို စကားပြောစရာရှိလို့ ကိုယ် ဒီက ကြိုစောင့်နေ
တာပါ။ ခဏလောက် ဆင်းပါလား”

ကားပြတင်းတံခါးဆီကို လက်ထောက်ပြီး ကိုင်းညွတ်တောင်းဆို
သော သူ့စကားသံကြားမှ စွေး သတိဝင်လာကာ ခေါင်းကလေးညှိတ်
သည်။

အနီရောင် စပို့ရှပ်လက်တိုနှင့် မီးခိုးရောင်ဘောင်းဘီကို ဝတ်
ဆင်ထားသော သူ့စတိုင်က ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ဝင်းမွတ်ရှင်းသန့်
နေသော မျက်နှာမှာ မျက်ဝန်းတွေက ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် တည်
နိုင်လွန်းသည်။

စွေး ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းတော့ သူ အတန်ကြာ ငေးစိုက်
ကြည့်နေသည်မို့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စွေး ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

ကြာရင် စွေးရဲ့ဟန်ဆောင်မှုတွေ ကွာကျကုန်လိမ့်မယ် ပကတိ
မင်း သိုဝှက်လွန်းတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့မကြည့်ပါနဲ့လား။

“စွေး ကိုကိုးမှိုင်းညှိနဲ့စွေးက ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ၊ ကိုယ်
အိမ်နဲ့ရှိလား”

တောင်းဆိုသံက တည်ငြိမ်သလို သူ့အကြည့်တွေကလည်း စွေး

မျက်နှာပေါ်က ရုပ်သိမ်းမသွားခဲ့ပါ။

စွေးအတွက်ဆိုရင် အပြုံးလေးတစ်ချက်တောင် တွန့်တိုတာလွန်းတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် မြတ်နိုးစွာချစ်နေမိတာလဲ ပကတိရင်

“စွေး ကိုယ် မေးတာကိုကြားပါတယ်နော်”

“ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ရှင် ဘာကြောင့် စစ်နေရတာလဲ ကိုမင်းပကတိ”

စွေး နှုတ်က တုံ့ပြန်မေးခွန်းကြောင့် သူ့မျက်နှာ ညိုမန့်သွားတာ ထင်းခနဲပါပဲ။ ဖြူနုသော မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လွှမ်းသွားခဲ့သည်။

“ဆောရီး စွေး မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို စပ်စုမိသဖြစ် သွားခဲ့ရင် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူဆိုရင်း လက်တစ်ဖက်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်သည့် ပြန်ထွက်လာတော့ အနက်ရောင် မျက်မှန်တစ်လက် သူ့လက်ထဲ လာသည်။

မျက်မှန်နက်ကို သူတပ်ဆင်နေတာ စွေး ဝေးကြည့်ရင်း စူးစမ်းမဲ့ကာ ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

ဘာလဲ မင်းပကတိ။ ရှင်မျက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်တွေ ကွယ်ဝှက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား။

“စွေးကို ကိုယ်စောင့်နေတာ၊ ဦးစွာ အကြောင်းပြောချင်လို့ပါ။ ဦးစွာ နောက်တစ်လလောက်ဆို ပြန်ရောက်လာတော့မယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး မင်းပကတိ”

ရင်ထဲ လှိုက်တက်လာသည့် ဒေါသကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆတုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပစ်ချင်မိတတ်ပါပဲ။

“မင်း စိတ်မဝင်စားလို့ မရဘူး စွေး၊ ဦးစွာ မင်းဆီက ချစ်ခွင့် နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့သူလေ၊ သူ့အတွက် မင်းမှာ အဖြေ အစ်ခုတော့ ရှိသင့်တယ်”

စူးစူးရဲရဲ အကြည့်တွေဖြင့် သူ့မျက်နှာကို စွေး ရင်ဆိုင်မော့ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကို စွေး မမြင်ရပေမယ့် စွေး ချက်ဝန်းတွေထဲက ဒေါသတွေကိုတော့ သူ မြင်မှာသေချာသည်။

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဦးစွာကိုပဲ မင်း အလေးအနက်ရှိစေချင်အယ်၊ ဦးစွာကိုပဲ ညီညီတတ်တတ် ညီညီတတ်တတ် ယောက်ျား မင်းသူနဲ့ မပတ်သက် သင့်ဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကို အမိန့်ပေးနေတာလား မင်းပကတိ”

“အကြံပေးနေတာပါ စွေး၊ ပြီးတော့ တောင်းပန်နေတာပါ။ ဦးစွာ နှလုံးသားကို နာကျင်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ သူက မင်းကိုသိပ်ချစ်တာ”

“ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်မ အပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့

သူတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားကြည့်ညှိတာပဲ ရှိတယ်”

“မင်း ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဦးစွာက မင်းကိုသိပ်မျှော်လင့်ထားရှာတာ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့ထပ်ကြေကွဲရရင် သူ့နှလုံးသား ကျွမ်းလောင်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ဒီမှာ မင်းပကတိ ရှင် သိပ်အတ္တကြီးလှချည်လား။ အခုဆိုတာ နှလုံးသားက အလိုလိုဖြစ်တည်လာတဲ့ အရာပါ။ ကျွန်မ နှလုံးသားအတွက်ကော ရှင် ထည့်မတွက်ဘူးလား”

“ကိုယ် အတ္တမဆန်ပါဘူး စွေး။ ထားတော့ မင်းစွပ်စွဲချက်ကို ကိုယ်မဆန့်ကျင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးစွာဟာ မင်းအတွက် အသင့်ထော်ဆုံးအိမ်ထောင်ဘက်ဆိုတာ ငြင်းလို့မရဘူး”

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လို သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ရှင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ ပကတိရယ်။ ရှင်ရင်ထဲက အတ္တတွေကို ကျွန်မ သိပ်ကြောက်သွားပြီ။ ပန်းစွေးနီနီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရင်ထဲက နှလုံးသားကို မှင်မြင်တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ မှားယွင်းသွားခဲ့ပြီပေါ့။

ရှင် ကျွန်မကို အရိပ်လိုရှိနေခဲ့တာတွေ ဂရုစိုက်ပြနေခဲ့တာ အားလုံးဟာ ဦးမင်းကျော်စွာအတွက်တဲ့လား။

စွေး အံ့ကိုတင်းတင်းလေး ကြိတ်ရင်း ဝဲတက်လာသည့် မှုတ်ချည်စင်္ဂေကို ချုပ်ထိန်းထားရ၏။

နှစ်သူ့ရှင်ခွင်ပြင်တွင် ဂျိုးအသင့်အတင်ရှိမည်

ဟင့်အင်း စွေး မဝင်ဘူး။ အချစ်ကို မမြင်မသိ၊ မခံစားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့မှောက်မှာ စွေး မျက်ရည်တွေ ဘာကြောင့် ကျရမှာလဲ။

“စွေး အဖြစ်သင့်ဆုံးက ဦးစွာကို မင်းလက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မှာ”

“ဘာ ဘာရယ် စွေး”

“ဟုတ်တယ် မိုးမှိုင်းညိုဆိုတာ ကျွန်မချစ်တဲ့သူ သူ့ကိုပဲ ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်”

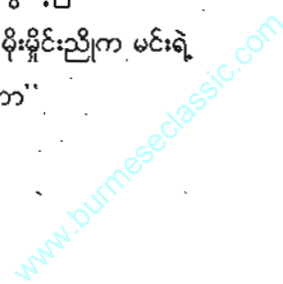
“ဟင်”

သူ မယုံနိုင်စွာ မင်သက်လျက် တပ်ထားသော မျက်မှန်ကို အယောင်ကတမ်း ဆွဲချုတ်သည်။

အံ့ဩမယုံနိုင်မှုတွေ အရိပ်ထင်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို မှုတ်ချည်ဖြင့်နေရသည်။

အလကား ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေထဲမှာ ပျော်မွေ့အိပ်ပျော်နေတဲ့ နှလုံးတွေ၊ ဒီမျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ ညိပ်ဖုန်းတီးသွားခဲ့ပြီ မင်းပကတိ။

“မင်း မင်းတကယ်ပြောတာလား၊ စွေး။ မိုးမှိုင်းညိုက မင်းရဲ့ နှလုံးသား မမြင်နိုင်ဘူး ငါမယုံဘူး။ မင်းညာနေတာ”

သူ ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း ရေရွတ်နေတော့ စွေး နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးတူတွေ ပွင့်ဖူးပြလိုက်ရင်း

“ရှင် စောင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ မှိုင်းကိုပဲ ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်”
“စွေး မင်း မင်း”

သူ့မျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော်လျက် နှုတ်ဖျားက အသံထွေ တုန်ယင်တိမ်ဝင်သွားသည်။

စွေး ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး တက်လိုက်သည်အထိ သူ အာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေဆဲ။

“ကျွန်မ မှိုင်းကို သိပ်ချစ်တယ် မင်းပကတိ”

သည်စကားတစ်ခွန်းကို စွေး သူ့မျက်နှာကို အပြုံးနှင့်ကြည့်ရင်း ဆိုနိုင်လိုက်တာ ကျေနပ်မိသည်။

ဝူးခနဲ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ချိန်ထိ မင်းပကတိ ရပ်ငေးထူရစ်ခဲ့သည်။

မျက်ရည်စတွေက အခုမှ အတားအဆီးမဲ့စွာ ပါးပြင်ပေါ်လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။

ကျွန်မ ကျေနပ်တယ် မင်းပကတိ။

ရှင် ရှေ့မှောက်မှာ မျက်ရည်မကျအောင် တခဏမာကြည့်နိုင်ခွင့်ပေးတဲ့ နှလုံးသားအတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။

အခန်း (၃၂)

ငိုကြွေးထားရသော မျက်ဝန်းတွေက ပူလောင်ကျိန်းစပ်နေဆဲ။

ဒေါ်ကြီးလုံးကို ခေါင်းကိုက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ စွေးအနီးထဲ စောစီးစွာဝင်ခဲ့သည်။

နာကျည်းစွာ မေ့ပစ်မှန်းတီးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နှလုံးသားက အက်မခံနိုင်တာက ခက်သည်။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ပန်းစွေးနီနီ ကံ

အောင်းခဲ့ခြင်းဟာ တစ်ဘဝလုံးအတွက် ကျိန်စာသင့်ခဲ့တာလား။
ငယ်စဉ်တုန်းက ဖေဖေရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ငတ်မွတ်ခဲ့ရ၏။

အခုတစ်ခါ စွေး နှလုံးသားက ချစ်မိသူရဲ့ယုယကြင်နာမှုသည်လည်း အတိတ်လည်းမရနိုင်တော့ပါ။

နာကျင်ခံစားရသော ဝေဒနာတွေကို မျက်ဝန်းစုံမှိတ်ခံယူနေရင်းမှာပဲ ဟန်းဖုန်းသံက ထမြည်သည်။

တမင်မကိုင်ဘဲ ပစ်ထားသည်တိုင် ဖုန်းသံက မြည်နေဆဲ အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်မိလိုက်တာ မင်းပကတိ မျက်နှာ။

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးကို အိပ်ရာပေါ်ကပဲ လက်လှမ်းယူကြည့်လိုက်တော့ မှိုင်းဆီက ဖြစ်နေ၏။

“ဈေး ကိုယ်ပါ ဈေး အိပ်နေပြီလား”

နူးညံ့တည်ငြိမ်သော မှိုင်းအသံက ညင်သာသည်။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ဈေး ဝေဒနာအတွက် ဖြေဆေးမရှိ။

“အိပ်တော့မလို့ မှိုင်း ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေလို့”

“ဈေး အလုပ်ဒဏ်တွေ ပိနေလို့ထင်တယ်”

စိုးရိမ်သံစွက်သော မှိုင်းအသံကိုကြားသည်။ ဈေး ဖုန်းပိတ်ဖို့ လိုက်ဖို့ မသင့်တာကြောင့် အလိုက်သင့်ပြန်ဖြေရသည်။

“အင်း ဒီနေ့ အလုပ်တွေရှုပ်ထွေးသွားလို့”

“ညနေက ကိုယ် ဈေးကို မစောင့်ဖြစ်တော့တာအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ရပါတယ် မှိုင်းရဲ့၊ ဈေးလည်း ခေါင်းတွေအုံ့ခဲနေလို့ သတိတောင်မရလိုက်ဘူး”

“ကောင်းပါတယ် ဈေး၊ ကိုယ် တောင်းဆိုထားတဲ့ကိစ္စကိုလည်း ဈေး မေ့ပစ်ပေးပါ”

မှိုင်းစကားသံကြောင့် ဈေး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြန်သည်။ မှိုင်း ဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲ မသိ။

“ဟိုလေ ဈေးကို စကားတွေပြောချင်တယ်ဆိုတာ အဲဒီ တောင်းဆိုချက်ကို ကိုယ် ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ”

မှိုင်းအသံတွေ တခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပေမယ့် ဖုန်းပိတ်မပစ် ဆေးဆိုတာ သိနေတာမို့ ဈေး တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကိုယ် ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ ပြင်ဦးလွင်ပြန်တော့မယ် ဈေး”

“ဟင် မှိုင်း ပြန်တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ် ခြံကိစ္စတွေ အရေးပေါ်လို့ ဈေးကို ကိုယ်လာတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ နှုတ်ဆက်ခဲ့”

စကားသံတွေ မဆုံးခင် ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်တောက်သွားသည်။ မှိုင်း ပြန်ဆက်ဦးမည်လား စောင့်ကြည့်သေးပေမယ့် ဖုန်းခေါ်သံ ထပ်ထွက်မလာခဲ့ပါ။

ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ဈေး အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လှဲပစ်လိုက်သည်။

မှိုင်း ပြန်တော့မည်တဲ့။ ကောင်းပါတယ်။ မှိုင်း ပြောမယ်

စကားတွေကိုလည်း ဈေး မကြားချင်သလို ငြင်းဆိုရမှာလည်း အားနာသည်။

မှိုင်းနဲ့ဈေးတို့ ကြားမှာ သည်လိုလမ်းခွဲအဆုံးသတ်လိုက်တာ

တ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ အချစ်ရဲ့ ပူလောင်သော ဝေဒနာကို မှိုင်း တစ်ယောက် စွေးလို မခံစားစေချင်ပါ။

မှိုင်းနှင့်အတူ ဆုံခဲ့သော ကာလလေးတွေကတော့ စွေးအတွက် တစ်သက်လုံး အမှတ်ရစရာဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ရိုးသားသော မှိုင်းအပေါ် အသုံးချမိသလို ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် စွေး ရင်ထဲကပဲ တောင်းပန်လိုက် ပါတယ် မှိုင်းရယ်။

စွေး ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားခဲ့ပါစေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်း အတွက် အမှန်းတွေနဲ့လည်း မပူလောင်စေချင်တော့ပါဘူး။

နလုံးသားက တစ်ကြိမ်ပဲပေါ်ပေါက်ဖူးတဲ့ အချစ်က ခန္ဓာကြော ပျက်တဲ့အထိ ပျောက်ဆုံးသွားမယ် မထင်ဘူး။

ဒါတွေကို ချစ်သူ နားမလည်နိုင်မှတော့
ချစ်ခြင်းနဲ့ပဲ စွေး ခွင့်လွှတ်ကျေနပ်နိုင်ရမှာပေါ့။
ပကတိရယ် အမြဲတမ်းအတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ နလုံးသားအ
အရှုံးပေးတတ်ခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၃၃)

တစ်ပတ်လုံးလုံး စွေး ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဖြစ်ပါ။

ကုမ္ပဏီ ရုံးသွားရုံးပြန် အချိန်ကုန်ဆုံးရင် စွေး ဘဝလေးက အနံ့လည်ပတ်နေသော စက်ယန္တရား အရပ်တစ်ရပ်လိုပဲရှိခဲ့သည်။

ညနေ စွေး ကုမ္ပဏီရုံးက အပြန် စောင့်နေတတ်သော မှိုင်း
ထည်းမရှိ။ စွေးကို ဖုန်းသက်တတ်သော မှိုင်းအသံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်
ချခဲ့သည်။

ဖုန်းထဲက နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သလို မှိုင်း ပြင်ဦးလွင်အပြုံးပြန်သွား
ခဲ့ထင်သည်။ စွေးကို မှိုင်း စောင့်နေတတ်သော နေရာလေးကိုရောက်
သွင်း စိတ်က သတိရမိသည်မှအပ စွေး ထူးထူးခြားခြားတော့ မခံစားရပါ။
မမျှော်သင့်မှန်း သိရက်နဲ့ စွေး မျှော်နေမိသည်က မင်းပကတိ
နဲ့ပဲ ဖြစ်သည်။

သူ ဈေးဆီ လုံးဝရောက်မလာတော့ပါ။ ဈေး ပြောလိုက်သော
ဝကားတွေကို ယုံကြည်သွားခဲ့ပြီလား မသိ။

“သမီးလေး နိုးပြီလား”

အခန်းအပြင်က တံခါးမခေါက်ဘဲ လေသံတိုးတိုးနှင့်မေးသည့်
ဒေါ်ကြီးလုံး အသံကြားမှ ဈေး အိပ်ရာထက်က ထလိုက်ရင်း

“နိုးပါပြီ ကြီးလုံး”

ခုတင်ထက်က ဆင်းလိုက်ရင်း ကြီးလုံးကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။ ကြီးလုံးက တံခါးဝက ရပ်ရင်း ဈေးကို အပြုံးနွေးနွေးနှင့်ကြည့်ကာ

“သမီးစားဖို့ ကြီးလုံး ညှပ်ခေါက်ဆွဲဝယ်ခဲ့တယ်”

“ကြီးလုံးတောင် ဈေးကပြန်ရောက်ပြီပဲ၊ အထောက်အပံ့ဖြင့်နေ
ထင်တယ်”

“ရှစ်နာရီတောင် မထိုးသေးပါဘူး၊ သမီးရဲ့ ကြီးလုံး ပြန်ရောက်
တာ ကြာပြီ သမီး မနိုးသေးဘူးထင်လို့ အခုတောင် ဘုရားဆွမ်းကပ်ရင်
ခေါ်ကြည့်တာ”

တနင်္ဂနွေအလုပ်နားရက်တွေဆိုလျှင် ကြီးလုံးက ဈေးအိပ်ခန်း
ဝဝအိပ်အောင် ဘယ်တော့မှမနိုးတတ်ပါ။ ဈေး နိုးလျှင်ဈေးကြိုက်တတ်
သော ညှပ်ခေါက်ဆွဲကိုလည်း အသင့်ဝယ်ပေးတတ်သည်။

“ဈေးလေး မျက်နှာသစ်ပြီး စားသောက်ခန်းလာခဲ့နော်၊ ကြီးလုံး”

ညှပ်ပွဲပြင်ထားပေးမယ်”

“ဟုတ် ကြီးလုံး”

အခန်းရှေ့က ကြီးလုံး ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ဈေး ရေချိုးခန်း
ထက် ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးတော့ ဈေး
ညှပ်အင်္ကျီကိုလဲသည်။

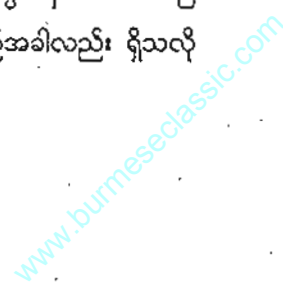
အနီရောင် အရိပ်ပန်းပွင့်လေးတွေပါသော ဂါဝန်လေးကိုပဲ ဈေး
ဆယ်ဆင်လဲလိုက်ပြီး စားသောက်ခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ စားပွဲပိုင်း
က ကြီးလုံး အသင့်ပြင်ဆင်ပေးထားသော ညှပ်ခေါက်ဆွဲပွဲက အသင့်။

ဈေး တစ်ပွဲထည့်စားပြီး ကော်ဖီသောက်နေတုန်းမှာ ကြီးလုံး
အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာကာ ဈေး အနားရောက်လာသည်။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား သမီး၊ ဒီမနက်စာအတွက် ငါးဖယ်
ချက်မယ်၊ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းနဲ့ အအိပြေ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းလေးပါ
အလုံး စီစဉ်ထားတယ်”

ဈေး အလုပ်ပိတ်ရက်တွေဆို ဈေး အကြိုက်အစားအစာတွေကို
အညီအညွတ်အောင် ကြီးလုံးက စီမံပေးတတ်ပါသည်။

တစ်ပတ်လုံးမှာမှ ဈေး အိမ်မှာ နာမည်ရက်က သည်တစ်ရက်
အိပ်မည်ကို။ ကျန်ရက်တွေမှာ ဈေး မနက်စာကို ကုမ္ပဏီမှာပဲ အဆင်ပြေ
အထိ စားဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ ညစာစားဖြစ်သည့်အခါလည်း ရှိသလို

အပြင်မှာကြည့်သလို ပြီးတတ်သည့်ရက်က များသည်။

ဒါကိုသိသော ကြီးလုံးက တနင်္ဂနွေရက်မှာတော့ ဈေး စား
သောက်ရေး အဆင်ပြေအောင် စီမံပေးတတ်တာဖြစ်သည်။

“သမီး ကော်ဖီသောက်ဦး၊ ကြီးလုံး ဘုရားပန်းတင်ဖို့ ခြံထဲ
နှင်းဆီတွေ သွားခူးဦးမယ်”

“ပန်းခူးမလို့လား ကြီးလုံး၊ ဈေး ခူးပေးမယ်လေ၊ ကြီးထဲ
လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ၊ ကော်ဖီသောက်ပြီး သမီး ခူးပေးမယ်”

ကြီးလုံးကိုပြောပြီး ဈေး ကော်ဖီကိုသောက်သည်။ ပြီးမှ စားပွဲ
မှာ ကြီးမေတင်ပေးခဲ့သော ပန်းခြင်းလေးနှင့် ကတ်ကြေးကိုယူကာ ခြံ
ဆင်းဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“နှင်းဆီခူးရင် ဆူးစူးမယ်နော် သမီး သတိထား”

ကြီးလုံးက လှမ်းပြီး သတိပေးသေးသည်။ ခြံထဲရောက်
ဈေး နှင်းဆီပွင့်တွေကို ကတ်ကြေးလေးနှင့်ညှပ်ကာ ခူးသည်။ ကြီး
ပြောသည့်အတိုင်း နှင်းဆီဆူး မစူးမိအောင် ဂရုစိုက်ရသည်။

ပန်းခြင်းကလေးအပြည့် နှင်းဆီပန်းတွေခူးပြီးတော့မှပဲ
ခြံဝင်းထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်မိသည်။

စပယ်ရနံ့သင်းသင်းတွေ ရှူရှိုက်နေရတာ ခြံဝင်းထဲက မဖြစ်
ဈေးတို့ ခြံဝင်းထဲမှာ စပယ်ရုံတွေမရှိပါ။ တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲက ဖြစ်

ထင်၏။

ဈေး မျက်ဝန်းတွေ တစ်ဖက်ခြံဝင်းဆီလွင့်ပျံ့ ငေးကြည့်လိုက်
မိသည်။

ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။
သည့်ခြံထဲက တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးမှာ နေထိုင်သောသူ မရှိတာ

ဈေး သိထားသည်။ ပိုင်ရှင်တွေက အိမ်ငှားလည်းမထား။ ခြံစောင့်
ထည်းမထားဘဲ ပစ်ထားတာမို့ တစ်ခြံလုံးအမြဲတမ်း တိတ်ဆိတ်နေတတ်
သည်။

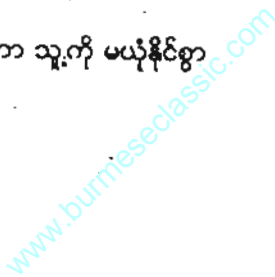
ခြံပိုင်ရှင်တွေက လူငှားတင်လိုက်တာလား။ ရောင်းလိုက်တာ
လား။ ဈေး စဉ်းစားရင်း ငေးမောကြည့်နေတုန်း အနောက်က ခြေသံ
ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

မင်းပကတိ ဖြစ်နေသည်။

“ကြီးလုံးက ဈေး ခြံထဲမှာ နှင်းဆီတွေ ခူးနေတယ်ဆိုလို့”
သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။ ဈေးနှင့်ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သမျှ
တွေကို လုံးဝ မမှေ့ထားသည့်ပုံစံမျိုးနှင့်ဖြစ်သည်။

“ဈေးကို ကိုယ် အသိပေးစရာရှိလို့ အခု ဈေး လှမ်းကြည့်နေတဲ့
ခြံကို ကိုယ်နေဖို့ ဝယ်လိုက်တာ”

ဈေး အံ့သြလွန်း၍ မျက်နှာလေးမော့ကာ သူ့ကို မယုံနိုင်စွာ

မော့ကြည့်မိသည်။ သူကတော့ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့်နှုတ်ခမ်းတွေ မှာ အပြုံးရိပ်သဲ့သဲ့ အရိပ်ထင်ရင်း

“ကိုယ် သီးသန့်နေထိုင်ဖို့အတွက်လေ၊ ဦးစွာ ပြန်လာရင် ကိုယ်အသင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်တာ”

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းခနဲဖြစ်သည်။ သူ့စကားတိုင်း သူ့လုပ်ရပ်တိုင်းမှာ ဘာကြောင့် ဦးမင်းကျော်စွာက မဖြစ်မနေပါနေရသည်လဲ။

“နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ကိုယ် အဲဒီအိမ်မှာ ပြောင်းနေပြီလိမ့်မယ်၊ ဦးစွာရဲ့အိမ်ကိုတော့ ခြံစောင့်ကြီးက စောင့်ရှောက်ပေးထားလိမ့်မယ်”

စွေးရဲ့အိမ်အနားကို မင်းပကတိရောက်အောင် တမင်ဖန်တီးလိုက်လာတာ။ ဒါလည်း ရှင့်ရဲ့ဦးစွာ အတွက်ပဲလားဟု စွေး မေးလိုက်ရင်သည်။

“ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ် စွေး၊ အလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းစေလေးတွေ ရှိလို့”

နှုတ်ဆက်ပြီး သူ လှည့်ပြန်သွားသည်။ အနက်ရောင်တိရစ္ဆာန်တို့နှင့်ဂျင်းဘောင်းဘီနက်ပြာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့အရိပ်လေးကို စွေး ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရင်ထဲကတော့ ကျေနပ်ကြည်နူးချင်သလိုလို ခံစားလိုက်ရတာ အမှန်။

စွေးရဲ့ခြံခြင်းကပ်မှာ သူ့ရှိနေပြီဆိုတော့ သူ့ကိုစွေး နေ့စဉ် ခြင့််တွေ့ခွင့်ရနိုင်သည်ပေါ့။

ကြည်နူးစိတ်ကလေးနှင့် စွေး တွေးမိပြီးမှ သူ့စကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိကာ စွေး အလိုမကျလေးဖြစ်ရပြန်သည်။ စွေးဘက်ကသာ ဆျော်လင့်ချက်ရေးရေးကလေးနှင့် ကြည်နူးကျေနပ်နေမိတာ။

သူကတော့ စွေး ခံစားကြည်နူးမိသလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်လိမ့်မည်။ ဦးစွာ ပြန်ရောက်မလာခင်အထိ စွေးကို အရိပ်လို စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ ဖြစ်နေမည်လား။

ထိုအတွေးက ဝင်လာတော့ စွေး ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်လေး ခံစားရသည်။

မင်းပကတိရယ် ဘာကြောင့်များ ရှင့်ကိုမှ စွေး မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆျော်လင့်နေမိတာလဲ။

ကြာရင် စွေး နှလုံးသားမှာပဲ ဒဏ်ရာတွေ ပိုတိုးလာလိမ့်မယ် ဆင်ပါရဲ့။

အခန်း (၃၄)

မင်းပကတိ တစ်ဖက်ခြံကို ပြောင်းရွှေ့လာသည့်နေ့က ဘုန်းကြီး ယုံက ဆွမ်းကျွေးရင်း လမ်းထဲက အိမ်တွေကို အိမ်တက်ဆွမ်း ကျွေးတာမို့ ကြီးလုံး သွားကူညီပေးရသည်။

ရွေးလည်း ငြင်းလို့မသင့်တာမို့ လိုအပ်တာကို သွားကူညီပေးခဲ့ရ၏။ ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တွေပြန်သွားသည်အထိ ကော ကြီးလုံးပါ မပြန်နိုင်သေး။

ကြီးလုံးက မီးဖိုထဲမှာ သူ့တပည့်တွေနှင့် သိမ်းဆည်းမှု အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဘာမှလုပ်စရာမလိုအပ်တော့သည်မို့ ရွေး ငြိမ်ထွက်ခဲ့တော့ မင်းပကတိ အနောက်က လိုက်လာသည်။

“ရွေး”

“ပြော မင်းပကတိ ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရဦးမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွေး အားလုံးပြီးနေပြီပဲ၊ ရွေးကို ကိုယ် တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ”

လက်ရှည်လည်ကတုံး ရှပ်ဖြူနှင့် အညိုမှာအဖြူပွင့်ဖောက် ဂန့်ဂေါပုဆိုးနှင့် မင်းပကတိအသွင်က ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပိုပြီးတောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။

“ရွေးအပေါ် အထင်လွဲခဲ့တာတွေ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရွေးကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေရင် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်ကို ရွေး စိတ်ဆိုးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တိစ္ဆာတွေကို ရွေး မေ့ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွေး၊ ကိုမိုးမိုင်းညိုနဲ့ ရွေးကို အထင်လွဲမိတာ အတွက် ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ သူ မြင်ဦးလွင် မပြန်ခင်က ကိုယ်နဲ့ဆုံသေးတယ်၊ သူ ကိုယ်ကိုတောင် နှုတ်ဆက်သွားတယ်”

ရွေး အံ့သြသွားမိသည်။ မိုင်းနှင့် မင်းပကတိတို့ ဆုံကြသည် တဲ့ မိုင်း ပြန်သွားခဲ့တာကို ရွေးတောင် မသိလိုက်ခဲ့။

“သူက ရွေးကို ဖုန်းထဲကပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြော တယ်၊ ပြီးတော့ ရွေးကို သူဖြူစင်စွာခင်မင်ခဲ့တာလို့လဲ ပြောပြသွားခဲ့ တယ် ရွေး”

မိုင်း ဘာကြောင့် မင်းပကတိကို ဆုံတွေ့ခဲ့တာလဲ။ ပြီးတော့
ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေပြောသွားခဲ့တာလဲ စွေး စဉ်းစားလို့မရပါ။

စွေး ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မိုင်းမြင်သိနေတာကြောင့်
လား။ ပကတိကို စွေး တွယ်ငြိမ်နေတာများ မိုင်း သိပြီးနောက်ဆုတ်
သွားခဲ့တာလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေက စွေးအပေါ်မှာ အတ္တဆန်
လွန်းသလိုဖြစ်သွားခဲ့တာအတွက် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် စွေးရယ်”
သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခယသော တောင်းပန်မှုတွေ အပိုင်ထင်
နေတော့လည်း စွေး နှလုံးသားက မမာကြောနိုင်ပါ။

မင်းပကတိနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်းပဲ စွေးက ရှုံးနိမ့်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်လား။

“စွေး ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား”

မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် ရူးစိုက်ကြည့်ရင်းမေးတော့ စွေး သူ
အကြည့်တွေကို ရှောင်တိမ်းရင်းခေါင်ညှိတ်မိသည်။

“စွေး ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ် ပကတိ၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့လျော့
ပါတော့”

“တတယ်နော် စွေး ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ခုချိန်ကစပြီး
စွေးနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ အမှန်းတွေ၊ သံသယတွေ မရှိကြတော့ဘူးနော်”

စွေးနဲ့ကိုယ်က အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေရင်းချာတွေပေါ့”

မိတ်ဆွေ ရင်းချာတွေတဲ့လား ပကတိရယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွေး ကျေနပ်စွာနှင့်အပြီးလေးဝေကာ ခေါင်းညှိတ်
ပြီတိ။ သူနှင့်စွေးကြားက အဆင်မပြေမှုတွေကို အဆုံးသတ် ဇာတ်လမ်း
သိမ်းပစ်လိုက်ချင်ပြီလေ။

ချစ်တတ်ခဲ့လို့ ပုံလောင်နာကျင်ခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နှလုံးသား
ခလေးကို စွေး အေးချမ်းစေချင်ပါပြီ ပကတိရယ်။

အခန်း (၃၅)

“မောင်ပကတိ အနီးအနားရောက်လာတော့ ကြီးလုံးတို့အတွက် ကောင်းပါတယ်။ အရေးအကြောင်းဆို အားကိုးလို့ရတာပေါ့။ အိမ်မှာက ကြီးလုံးနဲ့သမီးပဲရှိတယ်။ ဦးနီမောင်ကတော့ အသက်လည်းကြီးပြီ လူငယ် လိုတော့ အားကိုးအားထားပြုရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။”

ပကတိ ခြံခြင်းကပ်လျှက်ကို ရောက်လာခြင်းအတွက် ကြီးလုံး ကတော့ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေသည်။ သည်အိမ်ကြီးမှာက ညဘက်ဆို ကြီးလုံးနှင့်စွေးပဲ ရှိသည်။ ဦးနီမောင်က ခြံဝင်းအနောက်ဘက် သစ်သား အိမ်လေးမှာ နေသည်။

ဒရိုင်ဘာ ဦးမိုးကတော့ အရင်ကတည်းက မနက်လာ ညနေ ပြန်တတ်တာဖြစ်သည်။ အခုလည်း အသက်အရွယ်က စကားပြောထား တာမို့ ကားဒရိုင်ဘာအလုပ်က နားချင်ပြီဟု စွေးကို တောင်းဆိုနေသည်။

“ကိုမိုးနားရင် စွေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် တော့ ငှားမှဖြစ်မှာပေါ့။”

“ဦးမိုးက စိတ်ချရတဲ့ ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ရှာပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး ကြီးလုံးရယ်၊ ဒရိုင်ဘာ ခရသေးခင်မှာ စွေးကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းရမှာပေါ့။”

“စွေးလေးက အလုပ်တွေနဲ့ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းနေတာ အလုပ် သွား အလုပ်ပြန်လည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းရဦးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ နေပါဦးကွယ် အဲဒီကိစ္စအတွက် မောင်ပကတိကို ကြီးလုံး အကူအညီ တောင်းထားတယ်။”

“ကြီးလုံးကလည်း သူတောင် ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းတာလေ၊ အစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေချင်လို့ အိမ်ဖော်တောင် မငှားတဲ့ဥစ္စာ”

“စွေးလေးအတွက်တော့ သူ ကူညီမှာပါ။ အိမ်ဖော် မရှိလို့ ဦးလုံး သူ စားသောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ဖို့ပေးရမလားဆိုတော့လည်း သူက ချစ်တယ်လို့ ငြင်းနေတယ်။ နေ့တိုင်းဆိုင်ထမင်းဟင်းဆိုတော့ သူ ငြီးငွေ့ ဆာမှာပေါ့။ အင်း သူ့ခမျာလည်း သနားစရာပါ။”

ကြီးလုံးဆိုမှ စွေး သူ့အခက်အခဲ ဒုက္ခကို စာနာမိသည်။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် စားသောက်ရေးကိစ္စက ပကတိအတွက် တော့ ခက်ခဲမှာ သေချာသည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား ကြီးလုံး ပကတိအတွက် ကြီးလုံး ဒီမှာပဲ ပိုချက်ပြုတ်ပေးလိုက်ပေါ့။ သူလည်း ဈေးလို့ပဲ မနက်စာကို အပြင်မှာပဲ စားမှာပါ။ ညနေစာအတွက်နဲ့ အလုပ်ပိတ်ရက်တွေအတွက်ပဲလို့မှ ကြီးလုံး နိုင်နင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အိုကွယ် လူတစ်ယောက်စာအတွက်များ တကူးတက ပိုချက်စရာမလိုပါဘူး ဈေးရဲ့၊ စိတ်ချ ကြီးလုံး တာဝန်ယူတယ်။ သူ့ဆန္ဒမရှိသာ ဈေးလေး မေးလိုက်လေ”

ကြီးလုံး လက်ခံတော့ ဈေး သူနှင့်ဆုံလျှင် ဈေးတို့အိမ်မှာပဲ ညနေစာနှင့်ပိတ်ရက်တွေမှာ လာစားဖို့ ပကတိကိုပြောရသည်။

“အားနာစရာ ဈေးရယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် ကြီးလုံး အလုပ်ပိုမိုစိုးတယ်၊ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့တွေ ဘာတွေမလုပ်နဲ့ ပကတိ ပကတိ တစ်ယောက်အတွက် ကြီးလုံးမှာ ဘာတာဝန်မှ မပိုပါဘူးတဲ့ ဒီတော့ ပကတိ ညနေတိုင်း အိမ်ဘက်ထွက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟို ဈေးကကော လက်ခံတယ်ပေါ့”

“ဈေး လက်ခံလို့ ပကတိကို အခုလို ပြောပြနေတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဈေးကိုတော့ ဒေါ်လုံးကိုပဲ ကျေးဇူးအရမ်းထင်တယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ဆိုင်ထမင်း ဟင်းတွေသိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ကြီးလုံး”

“ပကတိ ရာတော့ သဘောကျတယ်၊ တစ်ခု မေးဦးမယ်၊ အလကားတော့ စားပါရစေနဲ့ တစ်လကိုယ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ပကတိ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဈေးနဲ့ ကြီးလုံးက စေတနာနဲ့ပဲပေးတာပါ”

“ဆောရီး ကိုယ်က နောက်တာပါ။ အဲဒီအတွက် ဈေးကို ကိုယ်လည်း တစ်ခုတော့ ပြန်ကူညီပါရစေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ပကတိရဲ့”

“ဈေးရဲ့ ဒေရိုင်ဘာ ဦးမိုးက နားချင်ပြီဆို၊ အဲဒီအတွက် ဈေးကို ကူညီမှာပါ”

“ပကတိမှာ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ ဒေရိုင်ဘာတစ်ယောက် ရှိလို့ပဲ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ တခြားသူမဟုတ်ဘူး ကိုယ် မနက်တိုင်း ဈေးကို ကုန်ထုတ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ညနေတိုင်း ဝင်ကြိုပေးမယ်၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်တာ ပကတိအတွက် ပင်ပန်းမယ့်အလုပ်ကြီးကို”

“ကိုယ့်အလုပ်က ပုံမှန်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေကော လူယုံတော်တွေကပါ စိတ်ချယုံကြည်ရပါတယ်၊ အခုလို ကိုယ်တာဝန်တွေ မပိတော့ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ဈေး မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

ပကတိ နှုတ်က လိုလားထက်သန်စွာ ဆိုနေတော့ စွေး ကျေ
ကျေနပ်နပ်ကလေးပဲ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

နှစ်ဦးကြားမှာ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်မှုလေးတွေ ခိုင်ကျည်လာခဲ့ခြင်း
အတွက်တော့ စွေး ရင်မှာချမ်းမြေ့ကြည်နူးရသည်။

ဒီလို ကြည်နူးမှုတွေ စွေးတစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်လိုက်တာ။

အခန်း (၃၆)

မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်မှန်းသိလျက်နဲ့ သူ မိုက်မဲစွာ ပတ်သက်
ဆက်နွယ်နေခဲ့မိသည်လား။

တကယ်ဆိုလျှင် ပန်းစွေးနီနီနှင့်သူ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတွေ
ခိုင်ကျည်သင့်မှန်းလည်း စိတ်ကသိနေသည်။ သိသိကြီးနှင့် မိုက်မဲစွာ
နှုတ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့သော နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒ
ကြောင့်လား။

“ဦးစွာ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူ့ဆီက လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းမယ် ပကတိ၊ အမှန်ဝန်ခံရရင် သူ့ကိုမမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ နေရာ
တော်မှ သူ့ကို ဦးစွာ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ပိုသိလာရတယ်ကွာ၊
အခု ဘဝလေးက သူ့လေးကြောင့် ပြန်ရှင်သန်လာတာဆို မင်းယုံကြည်
လား”

ဖုန်းထဲမှာ ကြားခဲ့ရသော ဦးစွာရဲ့ရင်တွင်းစကားတွေက သူ့
ဦးနှောက်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ သတိပေးနေခဲ့သလို ရှိခဲ့သည်။

စွေးသည် ဦးစွာအတွက်ပဲဟု ဦးနှောက်အသိက လက်ခံထား
သမျှ စွေးနှင့်ဆုံတွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ အားလုံးပြိုပျက်ကုန်ရသေး
သည်။

စွေးရဲ့အပြုံးတစ်ချက်အောက်မှာပဲ သူ အရည်ပျော်နှစ်ဖွန်ခဲ့
သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ကြာရင် မလွယ်ဟု စိတ်က သိနေသည်။ ဝေဒနာတွေကို
မွေးသလိုမွေးယူနေမိသည့် အဖြစ်က ဖိုက်မဲတတ်သော ချစ်ခြင်းတိမ်
လား။

စွေးရယ် မင်းကတော့ သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာသာ
အိပ်မပျော်နိုင်သော မျက်နှာတွေကြောင့် သူ့အခန်းထဲက ဖုန်း
ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှာ လရောင်က ပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေတာတွေ
မဟုတ်။

တခြမ်းပဲ လကွေးကွေးလေးက ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို တိတ်တိတ်
မဝံ့မရဲငုံကြည့်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခြံထဲဆင်းခဲ့ကာ ဖွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေသော စိတ်တို့ကို
ပေါက်ပေးဖို့ ဂစ်တာကို ပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။

မရည်ရွယ်ဘဲ လက်ချောင်းတွေက ဂစ်တာကြိုးတွေပေါ် တို့ခတ်
စာစားလိုက်မိသလို သူ့နှုတ်ကလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရေရွတ်မိပြန်
သည်။

“ပိုင်ရှင်ပြန်လာရင် ပြန်ပေးရမယ်မှန်း သိရက်နဲ့ x x ရင်မှာ
သူ့ကို အမြတ်တန်းစွဲလန်းမိနေတယ် x x ပိုင်ရှင်ပြန်လာရင် သီးသန့်
ပိတ်ပင်ပွင့်မင်းကို x x ကြည်ဖြူစွာ တခြားသူလက်ကို x x နှင်းအပ်ရ
မယ်ကွယ်”

ခံစားချက်တို့က သီချင်းနှင့်အတူ လွင့်မျောသွားခဲ့ချိန်မှာ သူ
ထိတ်တိတ်ကျင်ကိုလည်း မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

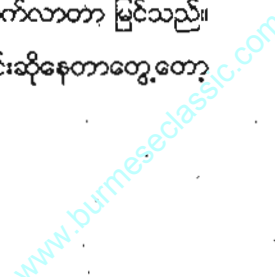
ညရဲ့တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ သီချင်းသံလေးက လွင့်မျောစီးမျော
နေသည်။

“မြင်ရုံမြင်ပေမယ့် x x ကိုယ်တိုင်အပ်နှင်း ရမယ်ကွယ် x x
ပြန်ပြန်လာရင် x x ခရောင်းတော့ကိုနှင်း x x ဟင်း ဟင်း ဆူးလွင်
ခြံထဲ မျက်ရည်တွေခင်း x x ကိုယ်တိုင်နှင်း ဖြတ်ရမယ်ကွယ်”

သီချင်းသံက စွေး ရင်ထဲကို စူးစူးနှစ်နှစ် တိုးဝင်နေသည်။

ဒါ ပကတိရင်ထဲက ခံစားချက်တဲ့လား။ ဝရန်တာလေးမှာ
ထိုင်နေမိတာ ကြာပြီ။ ပကတိ အိမ်ထဲက ထွက်လာတာ မြင်သည်။

ခြံထဲက ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ကာ သီချင်းဆိုနေတာတွေတော့

စွေး တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ရပ်နားထောင်နေခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

“ပိုင်ရှင်ပြန်လာရင် x x သီးသန့်ခံပန်းပွင့်မင်းကို x x ကြည့်

စွာ တခြားသူလက်ကို x x နင်းအပ်ရမယ်ကွယ်”

ပကတိရယ် စွေး မြင်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ ပကတိ ရင်ထဲက မျိုးထားတဲ့ ခံစားချက်တွေကို စွေး မြင်တတ်ပါပြီ။

စွေးဟာ သီးသန့်ခံပွင့်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်တဲ့လား။ ဦးမင်းကျော်အတွက် ပွင့်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို့ပဲ ပကတိ ခံယူထားတာလား။

ပန်းစွေးနီနီဆိုတာ သက်မဲ့ပန်းတစ်ပွင့် မဟုတ်ပါဘူး ပကတိရယ်။ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါ။

အချစ်ကို စွေး နှလုံးသားက ခံစားခွင့်မရှိတော့ဘူးတဲ့စွေးချယ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ဟင်။

ဘာကြောင့်များ အချစ်အတွက် ပကတိ သတ္တိတွေ ကင်းခဲ့ခဲ့ရတာလဲ။ နှလုံးသားကို ဦးနှောက်အသိတွေနဲ့ ချုပ်ထိန်းထားတာ မှန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလားဟင်။

သိချင်သံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ဆဲ ပကတိကတော့ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေဆဲ။

ပြီးမှ ဂစ်တာကိုပိုက်ကာ အိမ်ထဲ တရွေ့ရွေ့လှမ်းဝင်သွားစွေး မြင်သည်။

ဝရန်တာလေးမှာ ထိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ စွေး တစ်ယောက်

သည်။

ဒါကို ပကတိကတော့ မြင်သိနိုင်မှာ မဟုတ်။

၁၁

အခန်း (၃၇)

“ကြီးမေလည်း မသိဘူး၊ မနက်အထိ သမီးလေး မထသေးသွားနှိုးတော့ အခန်းထဲမှာ မရှိလို့ အရမ်းစိတ်ပူသွားတာ၊ ဝရန်ထဲ ထွက်ကြည့်တော့မှ ဒီရင်းဘက်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့ရတာ”

ကြီးလုံးစကားကြောင့် သူ တွန့်နေခဲ့ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ညလုံး ဝရန်တာမှာ စွေး ရှိနေခဲ့သည်ပေါ့။ ဒါဆို ညတုန်းက သူ ခြံပြင်ထွက် ဝစ်တာဝံးတာကို စွေး မြင်မှာကြားမှာ သေချာသည်။

“စွေး တစ်ညလုံး ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေတာတောင် ကြီး မသိဘူးလားဗျာ”

“ညက ကြီးလုံး အိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ သမီးလေး တိပို့ကြည့်တာ၊ အရင်က ဝရန်တာလည်း သိပ်မထွက်တတ်တော့ မထင်ဘူး။ ညဝတ်အင်္ကျီပါးလေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလို့ အအေးပတ်သွားတာ ထင်တာ”

စွေး နဖူးပြေပြေလေးကို သူ စမ်းကြည့်တော့ အပူရှိန်က ကြီးနေ၏။ သူ စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိတာ အမှန်။

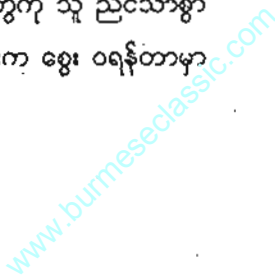
“ကိုယ်ပူရှိန်က ခြစ်ခြစ်တောက်နေတာပဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာဝန် ဖုန်းဆက်ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကြီးလုံး လိုအပ်တာ အဆင်သင့် စီစဉ်ထားပေးဦး”

သူ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းကို ထုတ်ကာ ဒေါက်တာ ကျော်ကျော်ဦးထံ ဖုန်းဆက်ခေါ်ရသည်။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ အလုပ်နောက်ကျမည့်အကြောင်း လှမ်းအသိပေးရ၏။

“ကွန်ဒိုက ဆိုဒ်ကို ပြည့်ခံကိုင်လွှတ်ပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ပေးဖို့ ပြော၊ ဆယ်နာရီရောက်လာမယ့် ဦးသာဒွန်းတို့ကို ဝေဖြူးနဲ့ပဲ ဧည့်ခံဆွေးနွေးထား။ ကျွန်တော် နေလည်မှလာဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ တိစ္ဆာတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ဦးထွန်းမြတ်”

လိုအပ်တာတွေမှာကြားပြီး အိပ်ပျော်နေသော စွေးအနားကို သူ လှမ်းခွဲသည်။ ဝင်းမွတ်နုပတ်သော မျက်နှာလေးက ကိုယ်ပူရှိန်ကြောင့် ခဲခဲနီနေသည်။

နဖူးပေါ်ပေါ်နေသော ဆံနွယ်လေးတွေကို သူ ညင်သာစွာ ဆပ်တင်ပေးရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း။ ညတုန်းက စွေး ဝရန်တာမှာ

ထွက်ထိုင်နေတာ သူမသိပါ။

သူ သိခဲ့လျှင် သိချင်းဆိုဖြစ်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ သူ့သိချင်းကို စွေး နားထောင်ပြီး ခံစားသွားခဲ့တာလား တွေးရင်း နောင်တရမဆုံး ဖြစ်ရသည်။

နဖူးတွေက ပူလောင်နေပေမယ့် စွေး လက်ချောင်းလေးတွေထဲ တော့ ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသည်။ စွေး လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မချင့်မရဲဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့ စွေး မျက်ခွံလေးတွေ လှုပ်ကာ နိုးလာသည်။

“စွေး”

“ပကတိ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“စွေး ညက တစ်ညလုံး ဝရန်တာထွက်ထိုင်နေတယ်ဆို အဖျားနေပြီ၊ ကြီးလုံး လှမ်းခေါ်လို့ ကိုယ်ရောက်လာတာ”

စွေး မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေ စုကျုံ့စဉ်းစားလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မပွင့်တပွင့်ပြီးကာ

“ဟုတ်ပါရဲ့ စွေး ဒရင်းဘက်မှာ ခဏဝင်ထိုင်နေရင်း အိပ်ပျော် သွားတာ ထင်တယ်”

“စွေးရယ် ဘာလို့ ဝရန်တာထွက်နေတာလဲ ညက အထော် အေးကယ်၊ ဆောင်းဝင်စပြုနေပြီလေ”

“အိပ်မပျော်လို့ ခဏထွက်ရပ်တုန်း ပကတိ ထွက်လာတာ မြင်လို့ ပကတိ သိချင်းသံကို နားထောင်ရင်း ပိုပြီးအိပ်မကျားဖြစ်သွား တာ”

ရဲရဲနီနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေဆီက မုသားမဲ့စကားတွေဖြစ် ပေမယ့် ပကတိ မကြားရဲသလို မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားရသည်။

အခန်းအပြင်ဘက်က ကြီးလုံးနှင့်ဆရာဝန်ကြီးတို့ တီးတိုး ပြောလာသော စကားသံတွေကြားမှ စွေးလက်ကလေးကို သူ ဖြေလွှတ် ပေးလိုက်မိ၏။

ကြီးလုံးက ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ဘေးက ကပ်ပါလာရင်း အားလုံး တိုပြောပြပြီးဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးသေတ္တာကိုဖွင့်ကာ နားကြပ်ကိုတပ်သည်။ အပူချိန်တိုင်း ဖန်ချောင်းပြန်လေးကို စွေး နှုတ်ခမ်း ထဲ ငုံ့စေ၏။

စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု ပြီးဆုံးတော့မှ ဆရာဝန်ကြီးက စွေးကို ပြီးပြုံးလေးငဲ့ကြည့်ရင်း

“ဝရန်တာမှာ အိပ်ပျော်သွားတာဆို သမီး၊ အဆုတ်အအေးမိ သွားတာပေါ့၊ ဆေးတစ်လုံးတော့ထိုးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စွေး ခေါင်းကလေးညှိတ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးပြီး သောက်ဆေးတွေ ရောစပ်နေရင်း

“အပူကြီးနေချိန်မှာ အဝတ်အစား ထူထူတွေမဝတ်နဲ့ နောက်ထပ် အအေးမမိအောင်တော့ ဂရုစိုက်မှဖြစ်မယ်၊ အဖျားတာရှည် သွားရင် နမိုးနီးယားဝင်သွားတတ်တယ်နော် သမီး၊ ဂရုစိုက်ပေးပါ”

သောက်ဆေးတွေကို အချိန်နှင့်တကွ ညွှန်ကြားပေးပြီး ဆရာဝန်ကြီးက ပကတိဘက်လှည့် နှုတ်ဆက်သည်။

“သိပ်မစိုးရိမ်နဲ့တော့ မောင်ပကတိ၊ ခဏနေရင် အဖျားထူ သွားမှာပါ။ မနက်ဖြန် မနက် ဆရာတစ်ခေါက် ထပ်လာကြည့်ပေးမယ် ဆေးပတ်လည်အောင်တော့ တိုက်ပါ။ ကဲ ဆရာ့ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်တော့ ကြီးလုံးက ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲကာ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ပကတိ စွေး ခုတင်အနားတိုးကပ်ခွဲကြည့်ထား ဖြူလျော့လျော့ မျက်နှာလေးနှင့် စွေး မော့ကြည့်သည်။

“ဆရာဝန်ကြီး ပြောတာကြားတယ်နော် စွေး၊ ဝရန်တာထက် မထွက်နဲ့တော့နော်၊ နောက်ထပ် အအေးပတ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

စွေး သူ့ကို ပြုံးစွေးစွေးလေးကြည့်ရင်း

“ပကတိလည်း ဒီည သီချင်းထွက်မဆိုတော့ဘူးဆိုရင် နေ့လည်း ထွက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

စွေး စကားလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ရိုန်းမြဲလိုက်ရန်

သည်။ ငေးကြည့်နေသော စွေး မျက်နှာလေးကို သူ နှစ်သိမ့်အပြုံးလေး နှင့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“စိတ်ချ ကိုယ် ထွက်မဆိုတော့ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

စွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်ကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူသည်။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲဝင်လာသော ကြီးလုံးကိုမြင်လိုက်၍ ဘာစကား သံမှ ထွက်မလာတော့ပါ။

သူ ပင့်သက်ရှိက်ရင်း စွေး မျက်နှာလေးက အကြည့်ကိုရုပ်သိမ်း သွားသည်။

နှုတ်ကဖွင့်မပြောပေမယ့် နှလုံးသားက ဘာသာအသံမဲ့စကား ညို့ကို နှစ်ဦးစလုံး နားလည်နိုင်ခဲ့ပြီထင်ရဲ့ စွေးရယ်။

တောင်းပန်ပါတယ်။ နမ်းရှိုက်ခွင့်မရှိတဲ့ ပန်းကလေး လှပစွာ နှိုးဖူးနေတာကိုပဲ ကိုယ် မြင်တွေ့ချင်ပါတယ်။

နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒတွေ အတွက်တော့ . . .

အခန်း (၃၈)

“ဟင် ဦးစွာ ဘန်ကောက် ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပကတိ မင်းသိပ်အံ့ဩသွားသလား။ အံ့ဩစေချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ။ မနက်ဖြန် ဦးစွာ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မယ်။ မင်း လေယာဉ်ကွင်းကို လာကြိုနိုင်မလား”

“လာကြိုမှာပေါ့ ဦးစွာ”

“ကျေးဇူးပဲ ပကတိ၊ မင်းလာရင် စွေးကိုပါ အပါခေါ်ခဲ့ကွာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဦးစွာကို လာကြိုတာ သူမသိစေခဲ့ကွာ။ စွေး အံ့ဩသွားစေချင်လို့ တမင်အသိမပေးဘဲ ထားတာ”

ဦးစွာ စကားသံတွေက အပျော်ရိပ်တွေ လှိုင်းခတ်နေခဲ့တာတော့ အသေအချာဖြစ်သည်။ သူလည်း မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩနေမိသည်။ ဦးစွာက သူ့ကိုတောင် အခုမှအသိပေးဖုန်းဆက်လာတာကိုး။

“အန်ကယ်က ဦးစွာကို မပြန်စေချင်သေးဘူးကွာ ဒါပေမဲ့ ဦးစွာက ပြန်ခွင့်တောင်းလာတာ”

“ဘာရယ် ဦးစွာ၊ ဦးစွာ အပြီးပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အပြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူး ပကတိရ၊ အန်ကယ် ရောဂါနဲ့ အလုပ်တွေကို ပစ်ထားလို့မရသေးဘူး။ ဦးစွာ ပြန်လာတာ စွေးရဲ့ အဖြေစကားကို ကြားချင်လို့ပဲ။ စွေး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်တာနဲ့ အမေရိကားပြန်ပြီး အန်ကယ်ကို ခွင့်တောင်းပြီး အပြီးပြန်လာမှာပါကွာ”

သူ စိုးရိမ်ချောက်ချားစွာ မျှော်လင့်နေခဲ့သော အချိန်က မမျှော်လင့်ဘဲ စောစီးစွာရောက်လာခဲ့ပြီထင်သည်။

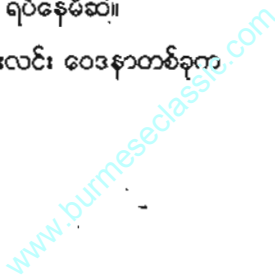
“ပကတိ ဦးစွာ ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်။ မနက်ဖြန်ကျရင် စွေးကို မင်းနဲ့အတူခေါ်ခဲ့ပါ။ ဦးစွာ ပြန်လာတာဆိုတာတော့ သူ မသိစေခဲ့ဦး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစွာ”

“အိုကေ ဒါဆို ဦးစွာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ သီးယု တူမော့နိုးဇကတိ”

နှုတ်ဆက်စကားနှင့် ဦးစွာ ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။ နားထဲမှာ တာတူတူမြည်နေဆဲ ဖုန်းလေးကို ကိုင်ရင်း သူ ရပ်နေမိဆဲ။

မနက်ဖြန်တဲ့။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဝေဒနာတစ်ခုက

ဦးစွာ မျက်နှာနှင့်အတူ အရိပ်ထင်ခံစားရသည်။

ပင့်သက်မောက်ကို ရှိုက်ရင်း ဝေဒနာတွေကို ပေါ့ပါးအောင် မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည့်တိုင် လျော့ပါးမသွားခဲ့ပါ။

တစ်နေ့ မလွဲမသွေရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည့် အခြေအနေတစ်ခုဟု စိတ်က ကြီးသိထားသည့်တိုင် တကယ်တမ်းကျတော့ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်ကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်နေမှုတွေက ရင်က ဝေဒနာကို ပိုလို့တိုးလာစေသည်လား။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားလေးဆီ လှမ်းတက်ကာ သူ မောင်းထွက်ခဲ့မိသည်က သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်သူရှိရာဆီသို့။

သူ ကားလေးထိုးရပ်တော့ ကောင်းမြတ်သူလည်း အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာနှင့် ကြုံသည်။

“ဟာ ပကတိ ဘယ်ကလဲ့ညှိလာဟာလဲ”

“မင်းဆီ တမင်ရောက်လာတာ”

“အလုပ်ကိစ္စလား အရေးကြီးလို့လား၊ ငါအပြင်ထွက်မလို့ကွအဟဲ နားရက်ကလေး ဘိယာလေးမော့မလို့လေ”

“ငါလိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်းကားထားခဲ့၊ အပြန်ငါ လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“ဟာ မင်းမှ မသောက်တတ်တာ ငေါင်နေမှာပေါ့၊ ရတယ်”

ပြောစရာရှိရင် အိမ်ထဲမှာ ပြောကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ ငါသွားပါ့မယ်”

“လာစမ်းပါ၊ ငါလာတာ အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိစ္စကိစ္စ ငါရင်ဖွင့်ချင်လို့”

ကောင်းမြတ်သူ အူတူတူနှင့် သူ့ဆွေခေါ်ရာပါလာသည်။ စတိတ်ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက ကျောင်းနောက်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သူကောင်းမြတ်သူက အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရထားသူဖြစ်သည်။

သူနှင့်ပြန်ဆုံကာ သူ့ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီထောင်မည်ဆိုတော့ ဆက်ရှိလုပ်နေသော ကုမ္ပဏီက ထွက်ကာ သူ့ကုမ္ပဏီကို ချက်ချင်းပြောင်းဆောင်သူဖြစ်သည်။

“မင်းဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ၊ ရင်ဖွင့်မယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းလာတာကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ခြစ်နေသူ ကောင်းမြတ်သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးသည်။

“ငါ့နှလုံးသားကိစ္စ ငါခံစားနေရတာတွေ ပေါ့ပါးသွားအောင် ခင်ဖွင့်ချင်လို့ကွာ မင်း နားထောင်ပေးစမ်းပါ”

ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ထားရသော ခံစားချက်တွေကို စားသောက်ဆိုင်ကလေးရောက်သည်အထိ သူ့ရင်ဖွင့်မဆုံးဖြစ်နေတော့

“ဟား မင်း အဖြစ်က မလွယ်ပါလား ပကတိရာ၊ တခြားသူဆီရင် မင်းနှလုံးသားက ဆန္ဒအတိုင်း နာခံလိုက်ဖို့ ငါအကြံပေးမိမှာပဲ၊

ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ဦးစွာနဲ့ ပတ်သက်နေတော့ ခက်တယ်”

သူ့ရင်ထဲက အပူတွေ ကောင်းမြတ်သူ ထံကူးစက်သွားလို့ လား မသိ။ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ရေရွတ်ရင်း ကောင်းမြတ်သူ ဘီယာခွက်ကို မော့သောက်သည်။

သူ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နားထောင်ရင်း သောက်ရင်း ကောင်းမြတ်သူ မျက်နှာကြီး သွေးရောင်လွမ်းကာ မျက်ဝန်းတွေရိဝေလာသည်။ ဗလုံးဗထွေး လေသံတွေကတောင် မသဲကွဲချင်တော့။

“အဲ့ အချစ်ဆိုတာ အယ်လ်ကိုဟောလိုပဲ ပကတိရ၊ စမ်းနို့ မသောက်ကြည့်လိုက်နဲ့ တစ်ခွက်သောက်ရင် တစ်ခွက်မှူးမယ်၊ တစ်စက် သောက် တစ်စက်မှူးမှာပဲ အဲ့”

ကောင်းမြတ်သူကိုကြည့်ရင်း သူ ဘီယာခွက်ကို ကောက်ကိုင် တော့

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ပကတိ”

“အချစ်ကိုတောင် ငါ ခံစားမြည်းစမ်းပြီ၊ ပြီး အယ်လ်ကိုဟောရဲ့ အရသာကိုလည်း မြည်းစမ်းကြည့်ချင်တယ်”

ကောင်းမြတ်သူ ရိဝေဝေ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ခွဲကွာ မင်းခံစားရတာတွေ တခဏမေ့သွားတော့လည်း သာမန်

သာတာပေါ့”

သောက်ရင်း ပြောရင်း သတိဝင်တော့ သူ ချာချာလည်နေပြီ။

အုရိုင်းမို့ အမူးရိုနှိက ပြင်းသည်။

“မင်းကိုငါ ပြန်ပို့မယ် ကောင်းမြတ် အဲ့”

လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုလျှင် ခေါင်းတောင် မထူနိုင်။ ကောင်းမြတ်က

ချိုင်းအောက်က သိုင်းဖက်ထားရသည်။

“မင်းကြာည့်ပြီး ငါ အမူးပြေနေပြီ၊ ငါပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်

အပြန်ကျရင် မင်းကားတော့ ငါ့ဖြန်ပူသွားမယ်နော်”

“ရဒယ် ရဒယ် အဲ့ ဖြစ်ဒယ်”

စကားအဆုံး ခေါင်းလည်ကျသွားတာမို့ ကောင်းမြတ်သူ တွဲကာ

နပ်ထားသော ကားဆီ စားပွဲထိုးလေး အကူအညီနှင့်ခေါ်ခဲ့ရသည်။

နာရီကိုငုံကြည့်တော့ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ။

နှစ်ဦးသား ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့စွာ သောက်ခဲ့ကြတာမို့

အတော်တောင် ညဉ့်နက်နေပြီပဲ။

ကားလေးကို ပကတိ အိမ်တက်သို့ ကောင်းမြတ်သူ ထိန်းထိန်း

သိမ်းသိမ်း မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

အချစ်မှူးမူးနေသော ပကတိတော့ အယ်လ်ကိုဟော တန်ခိုး

နှင့် အသိကင်းလွတ်သွားပြီလား မသိ။

ခြံရှေ့ကို ကားလေးထိုးရပ်တော့ ခြံတံခါးက ပိတ်ထားတာမို့
ကောင်းမြတ်သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ပကတိ ပကတိ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

တစ်ဖက်ခြံဝင်းတံခါးဆီက ပြေးထွက်လာသော မိန်းကလေးကို
ကောင်းမြတ်သူ တွေ့လိုက်ရတာမို့

“ဒီကောင် မသောက်စဘူး၊ ဘီယာတွေသောက်ပြီး ဖလက်ပြ
သွားတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လိုက်ပို့တာပါ။ ကျွန်တော့်က သူ
သူငယ်ချင်း မြတ်သူပါ”

စွေး နားလည်လိုက်သည်။ ချဉ်စုတ်စုတ်ရန်ဆိုးတွေကို အသစ်
အောင့်တင်းခံရင်း

“ညော်ခန်းအထိ လိုက်တွဲပို့ပေးပါနော်၊ ကျွန်မ ခြံတံခါး ဖွင့်
လိုက်ဦးမယ်”

“ရတယ် ရတယ် ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်ရဦးမယ်၊ ဒီကောင်
ကားကိုပဲ ယူသွားရမှာ၊ မနက်ကျမှ လာပို့ပေးတော့မယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ခြံသော့နှင့် အိမ်သော့ကို စွေးတို့အိမ်မှာ ပေးထားခဲ့တာမို့
တော်သေး၏။ စွေး အပြန်နောက်ကျနေသော ပကတိကိုစောင့်ရင်း ဖိုနိုနို
ပူပန်နေမိတာ။ အခုတော့ အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ရောက်လာတာကို

နှစ်ယူရင်ခွင့်ပြင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ပို့ပည်

ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်။

ညော်ခန်းထဲအထိ ပကတိ သူငယ်ချင်းက ပို့ပေးသည်။

“ကောင်း ကောင်း မြတ် အေ့”

“ပကတိ မင်းအိမ်ရောက်နေပြီ အေးဆေးနော်၊ ငါ ပြန်တော့
မယ်၊ ကားယူသွားမယ်”

“ရဒယ် ရဒယ် အိုးခေ”

မျက်ဝန်းတွေ မဖွင့်နိုင်ဘဲ ညော်ခန်းဆိုဟာထိုင်ခုံရှည်ကြီးပေါ်မှာ
အကတိ ပစ်လွဲကျသွားသည်။

ကောင်းမြတ်သူလည်း ပြန်သွားပြီ။ စွေးသည်အတိုင်း ပစ်မ
သားရက်ခဲ့နိုင်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ပကတိ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စွေး တစ်
သောက်တည်း မနိုင်ပါ။

ကြီးလုံးနှင့်ဦးနီမောင်ကို နိုးပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကောင်း
မည်လား။ မဖြစ်သင့်သေးပါဘူး။ ပကတိ အမူးပြေတဲ့အထိ စောင့်ပြီး
အခန်းထဲတွဲပို့ရင် အဆင်ပြေမည်။

စွေး စိတ်ကလေး ညစ်ညူးကာ ဆိုဟာထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး အကြံ
ပေးဆိုက်နေသည်။

“စွေး အေ့ စွေး စွေးရယ်”

“ပ ပကတိ”

နှုတ်ဖျားက ယောင်ယမ်းတာလား။ စွေးကို အကူအညီတောင်း
ခေါ်နေတာလား မသိ။ စွေး အနားသွားကာ ခါးကလေးကိုင်းကာ ခေါ်
သည်။

“ပကတိ ပကတိ”

“ဘယ်တုရဲ အေ့”

“စွေး စွေးပါ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“စွေး စွေး”

လေးလံနေသော မျက်ခွံတွေကို ပကတိ အားယူဖွင့်ကြည့်သည်။
စွေးကို မြင်ချဲ့လား မသိ။ ရုတ်တရက် ကုန်းထဖို့ကြိုးစားရင်း ခန္ဓာကိုယ်
က မဟန်နိုင်စွာ ပြန်ပြိုလဲကျသည်။

“အို ပကတိ”

ဦးရိပ်စွာ ပခုံးကိုလှမ်းထိန်းပေးမိသော စွေး လက်မောင်းတွေ
ပကတိ လှမ်းဆုပ်ကိုင်၏။

“ပကတိ စွေးလေ စွေးပါ”

“စွေး စွေးရယ် မင်းကို ချစ် တယ်”

နှုတ်ဖျားက ရေခဲသံက ဗလုံးဗထွေးပေမယ့် ပီသစွာပဲ
ကြားလိုက်ပါသည်။ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူနေသော သူ့လက်တွေကြောင့်
ကိုယ်က သူ့အပေါ်ပြိုလဲကျသွားခဲ့ရသည်။

“အို ပကတိ”

အနမ်းတို့က မွတ်သိပ်စွာ မျက်နှာအနံ့ကျရောက်လာသည်။
စွေး ရင်ခုန်သံတွေ တလုပ်လုပ်။ ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အင်အားမဲ့
တုန်ယင်စွာ လှိုက်ဖို့သော ရင်ခုန်သံတွေထဲမှာ နှစ်မွန်းသွားခဲ့၏။

“မင်းကို မေ့ခွင့်ပေးပါ စွေး ရယ်”

ရိုန်းမြဲသော အနမ်းတို့ရဲ့အဆုံးသတ်မှာ ပကတိရဲ့ ညည်းသံ
လေးက တိုးညှင်းစွာ စွေး နားစည်ထဲတိုးဝင်သည်။

မေ့ခွင့်ပေးပါတဲ့လား ပကတိရယ်။

မျက်ရည်စတွေက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ စွေး မျက်ဝန်းတွေထဲ ပြည့်အိုင်
သာရသည်။

ပွယောင်းရှုပ်ထွေးကုန်သော ဆံပင်တွေကို စွေး သပ်တင်ရင်း
အနမ်းရိုင်းရိုင်းတို့ ထင်ကျန်ခဲ့သော ပါးပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်မိ
သည်။

မျက်ရည်စတွေက အနမ်းခြေရာတွေကို ဆေးကြောပစ်လိုက်
မည်တုံ့လား။

ပကတိရယ် ပြောရက်လိုက်တာ။

နှစ်သျှင်ပိုင်ပြင်တွင် လှိုင်းအသံအတင်ပို့မည်

မသိ။

ရေချိုးဖို့တွေးရင်း အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်တော့မှ သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့ တစ်ခုကို ရှူရှိုက်မိသည်။ ရေမွှေးရနံ့လား။ သူ ရေမွှေး မသုံးတာဘဲ။

ချွတ်ပြီးသော အင်္ကျီကို အသာကပ်နမ်းကြည့်သည်။ ရေမွှေးရနံ့တော့ မဟုတ်။ သနပ်ခါးရနံ့ထင်သည်။ ဘယ်ကပြီတွယ် ထင်ကျန်နေတာလဲ။

စဉ်းစားမရအောင် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးစဉ်းစားရင်း သတိရလိုက်မိတာ သည်မနက် ဦးစွာကို လေယာဉ်ကွင်းသွားကြိုရမည်။

ရေချိုးခန်းရှေ့က လှည့်ထွက်ကာ နာရီကို ပြေးကြည့်တော့ ချစ်နာရီပိုမိုသေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို အရောက်သွားရမှသာ ကိုးနာရီ၊ တော်ပါသေးရဲ့ အချိန်ရသေသည်။

အရင်ဆုံး ဈေးဆီ ဖုန်းဆက်ရမည်။

ညှော်ခန်းထဲက ဖုန်းနှင့်ဈေးဆီကို လှမ်းဆက်သွယ်တော့ ဖုန်းထာကိုင်သူက ဈေးကိုယ်တိုင်

“ဈေး နာရီဝက်အတွင်း ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ ဈေး ပြင်ဆင်ထား

အ'

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ပကတိ”

“အရေးကြီးတယ် ဈေး၊ လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ ဟိုရောက်ရင် ဈေး

အခန်း (၃၉)

ဖျတ်ခနဲ နိုးတော့ သူ အိပ်ပျော်နေတာ ညှော်ခန်းဆက်တီထိုင်ရှည်ကြီးပေါ်မှာမှန်း သိလိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံထားသော ခြုံစောင်ကြီးကို ဖယ်ခွာပစ်ရင်း ညတုန်းက ဖြစ်ရပ်တွေကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

အားလုံးသည် ဖေဖေဖြစ်နေသည်။ အိမ်အထိ ကောင်ခြင်လိုက်ပို့ခဲ့တာလား။ မသေချာ။

ဆင်ဝင်အောက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ရဲ့ကားကို မတွေ့ရဘဲ ဒါဆိုရင် ကောင်မြတ်သူ လိုက်ပို့ပြီး သူ့ကားယူကာ ပြန်သွားတာ ဖြစ်မည်မှာ သေချာနေသည်။

ထူပူကိုက်ခဲ့နေသော ခေါင်းတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိကိုင် ရေချိုးခန်းဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ အနံ့အသက်တွေ စွဲထင်နေသလား။

သိပ်အံ့သြသွားစေရမယ်”

စွေး ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ဘဲ မင်သက်နေတုန်း သူ ဖုန်းကံ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်ကာ ရေမိုးချိုးရသည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး ဧည့်ခန်းထွက်ခဲ့မှ ကောင်းမြတ်သူ ကားထု သွားတာကို သတိရသည်။ ပြဿနာတော့ မရှိပါ။ စွေးရဲ့ကားနှင့် သွားနိုင် သည်ပဲ။

စွေးတို့အိမ်ဘက် လျှောက်ခဲ့ရင်း အာရုံထဲတိုးဝင်လာတာ ဥ တုန်းက ဘာတွေဖြစ်ကာ ဘယ်တွေရောက်ခဲ့သည်လဲ။ သူ့အင်္ကျီမှာ စွဲကျွန် ရစ်သော သနပ်ခါးရနံ့က မိန်းကလေးတွေပဲ အသုံးပြုတတ်သော နံ့သ တစ်မျိုး။

သူကော ကောင်းမြတ်ပါ ဒီကိစ္စမှာ ကင်းရှင်းပါသည်။ ဘယ်လို သနပ်ခါးရနံ့က စွဲကျွန်ခဲ့တာလဲ စဉ်းစားမရ။

စွေးတို့ အိမ်ဘက်ရောက်တော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ တွေ့လိုက် ရတာ ပါရာဒို့ အနက်ရောင်ကားကြီး။

သူ့ရဲ့ကားနှင့်တူပေမယ့် မဟုတ်နိုင်။ သည်ကားကို သူ မြင်ဖူး သလိုလို ရှိသည်။

“ဒါ မိုးမှိုင်းညိုရဲ့ကားပဲ”

ပြင်ဦးလွင်က မိုးမှိုင်းညို စွေးဆီ ဘာလို့ပြန်ရောက်လာတာလဲ

ခြေလှမ်းတို့ကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းရင်း ဆင်ဝင်အောက်အရောက်မှာ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်လာသော လူကြီးတစ်ဦးနှင့်ဆုံသည်။

သူနှင့်မသိပေမယ့် လူကြီးက ခင်မင်ရင်းနှီးသလို ပြုံးပြုံး ကားနက်ကြီးပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွား၏။

မိုးမှိုင်းညို ဟုထင်မှတ်ခဲ့တာ သူ့စိုးရိမ်မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငိုငိုတွေတွေလေး ထိုင်နေသော စွေးက သူ့ကို

ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“စွေး ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးဘူးလား၊ အမြန်လုပ်လေ”

“မထင်မှတ်ဘဲ ဧည့်သည်ရောက်လာလို့ ပကတိ၊ စွေး ပကတိနဲ့ လိုက်လို့ရမယ် မထင်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အခုသွားမှာ အရေးကြီးတယ်”

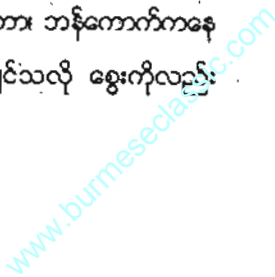
“ဘာကိစ္စမို့လဲ ပကတိရဲ့၊ စွေးလည်း သိပ်အရေးကြီးနေလို့” ဦးစွာက အသိမပေးရဟု ဆိုထားပေမယ့် သူ ဖွင့်မပြောလို့

မဖြစ်တော့တာမို့

“ဦးစွာကို လေဆိပ်မှာသွားကြိုရမှာစွေး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်လည်း မနေ့ကမှသိတာ၊ ဘန်ကောက်ကနေ လှမ်းဖုန်းဆက်တာ၊ ကိုယ့်ကို အံ့သြသွားစေချင်သလို စွေးကိုလည်း”

အခြားသွားစေချင်လို့တဲ့ ကဲ အမြန်လုပ် စွေးရဲ့ ကိုးနာရီအမှီသွားရမှာ”

“စွေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး ပကတိ၊ စောစောက ပြန်သွားတာ မိုးမှိုင်းညိုရဲ့ဦးလေးပဲ၊ အခု သူတို့ ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်၊ မှိုင်းက စွေးကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် စွေး အခုပဲ သူ့ဆီလိုက်သွားမလို့”

စွေး သုတ်ခနဲထကာ ဧည့်ခန်းမှာ သိုတ်ထားသော ကားသော့ကို သွားယူနေတာကြည့်ရင်း သူ ဒေါသတွေ့လိပ်တက်လာရသည်။

“စွေး မင်းနဲ့ကိုယ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် စွေး မျက်ခုံးလေးတွန့်ကွေးကြည့်သည်။

“စွေးကို ကိုမှိုင်းညို ဆီလိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ ပြီးရင် စွေးရဲ့ကားကို ကိုယ်ခဏယူသွားပါရစေ၊ ကိုယ့်ကား ညက သူငယ်ချင်းဆီပါသွားလို့”

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့လေ ပကတိ”

ရပ်ထားသော ကားလေးဆီ ပကတိ ရှေ့ကလှမ်းသည်။ ပြီး

တော့ ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

“သော့ပေး စွေး၊ ကိုယ်မောင်းမယ်”

လက်ကမ်းနေသော ပကတိလက်ထဲကို စွေး ကားသော့ကို

ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပကတိ နံဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။

ကားလေးက ငြိမ်ခနဲမောင်းထွက်သည်။

“ပါရမီရိပ်သာဘက်ကို မောင်း ပကတိ”

စွေး စကားကို သူ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြကာ ခြံထဲက မောင်း ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ဦးတည်လိုက်မိတာက ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းဘက်ကို ဖြစ် သည်။

“ပကတိ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မိုးမှိုင်းညိုဆီ မင်းသွားမှာ ကိုယ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး စွေး၊ လေ ယာဉ်ကွင်းကို ကိုယ်တို့သွားကြမယ်”

“ဘာ ကားကိုခုရပ်စမ်း ပကတိ”

စွေး အမိန့်ပေးမှ ကားလေးက စက်နှိုက်ပိုမြင်လာသည်။ ပကတိ အသွင်က ယတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်အပြည့်နှင့် စွေးကို တစ်ချက်လှည့် မကြည့်။

ဘေးတိုက်မြင်နေရသော ပကတိ မျက်နှာကို စွေး စူးစူးရဲရဲ ဖိုက်ကြည့်ရင်း နာကျင်ခံပြင်းစိတ်က တိုးလာရ၏။

“ပကတိ ရှင်ဟာ လုပ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်တတ်တဲ့သူ၊ အတ္တ သိပ်ကြီးတဲ့လူပဲ”

“ကိုယ် အတ္တကြီးတာ မင်းနဲ့ဦးစွာ အတွက်ပါ စွေး”

“တော်စမ်းပါ ကျွန်မ ဟားတိုက်ရယ်မိလိမ့်မယ်၊ ရှင်ကိုရှင်

ဟန်ဆောင်ကောင်းနေခဲ့တာပါ။ မင်းပကတိဆိုတဲ့ ယောက်ျားက ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်ယူပြီးမှ တခြားသူလက်ထဲ စွန့်ကြဲတတ်တာပါ။

“စွေး မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“အမှန်ကိုပြောနေတာလေ၊ မနေ့ညက ရှင်လိုချင်တာကို မှူးမှူးရှူးရှူးနဲ့ ရအောင်ယူခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ရှင် သိပ်ကျေနပ်သွားပြီပေါ့၊ အခုတော့ ပန်းစွေးနီနီက ရှင်ရဲ့ဦးစွာ အတွက်လေ”

“ဟင် ည ညက ကိုယ် ဘာ ဘာမှမသိဘူး”

ပကတိ ဘာမှမသိဘူးဆိုတာ စွေး သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ပကတိ ရဲ့နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာတစ်ခုတော့ စွေး ထည့်ပေးချင်သည်။ ဒါမှ တစ်ပါးသူရဲ့နှလုံးသားကို စာနာတတ်မှာ။

“စွေး ပြော ပြောစမ်းပါ ညက ကိုယ်”

စွေး နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ရင်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဝန်ခံစကားတို့ နှုတ်က ထွက်မလာပေမယ့် စွေး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျည်းရိပ်တွေလား။

ညတုန်းက သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်လဲ။ သူ့အင်္ကျီမှာ စွဲတင်ကုန်

ရစ်ခဲ့သော သနပ်ခါးရနံ့သင်းသင်းက စွေး စွေး တဲ့လား။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော စွေးမျက်ဝန်းတွေ ထိတ်လန့်စွာ

ပြူးကျယ်သွား၏။

“ပ ပကတိ ရှေ့ မှာ”

ကင်းလွတ်သွားသော အသံအာရုံတွေကို ပြန်စုစည်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နောက်ကျခဲ့ပြီ။

သူ့ကားလေး လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တားကြီးရဲ့ လမ်းကြောင်းထဲ ထိပ်တိုက်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ပကတိ အနီးစပ်ဆုံးလမ်းဘေးကို ကားလေးကို ဦးတည်ရှောင်တိမ်းပစ်လိုက်သည်။

မညီမညာ ခုန်ပေါက်ဆင်းသွားသော ကားလေး၏ဦးတည်ရာက လမ်းဘေးက သစ်ပင်ကြီးဆီသို့။

“ဒုန်း”

သူ့နဖူးနှင့် ကားဒက်ချ်ဘုတ် ဝင်ဆောင်မိတာသိသည်။ ခေါင်းဆော့မှူးဝေလျက် မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်အကြည့်မှာ ကားရှေ့မှန်ဆီ အရှိန်လွန်လွင့်စင်သွားသော စွေးမျက်နှာက မှန်ကွဲစတွေ စူးနစ်လျက် ရဲရဲနီသော သွေးတွေနှင့်။

“စွေး စွေး စွေး”

သူ့အသံတွေ နှုတ်ဖျားကထွက်မလာ။ အမှောင်တိုက်ကြီးထဲ အသိတရားတွေ လွင့်မျောသွားခဲ့ခြင်းက နောက်ဆုံးအသိတစ်ခု။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄၀)

သူ သတိရတော့ ရောက်ရှိနေတာ ဆေးရုံတစ်ခုပေါ်မှာဟု သိလိုက်သည်။ မိုးကြည့်နေသည့် မျက်နှာတွေထဲမှာ သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်သူကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ကောင်းမြတ်”

“မင်း သတိရပြီလား ပကတိ”

ခေါင်းထဲမှာရီဝေဝေ မူးမူးမိုက်မိုက် ဖြစ်နေဆဲပေမယ့် သူ သတိရမိတာ စွေ။

“ကောင်းမြတ် စွေး စွေး ဘယ်မှာလဲ၊ သူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ပန်းစွေးနီနီ ရှိပါတယ်၊ သူ ဒီဆေးရုံပေါ်မှာပဲ”

“ငါ ငါသွားကြည့်ချင်တယ်”

သူ ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထဖို့ကြိုးစားတော့ ကောင်းမြတ်က သူ့ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသလို ဆရာမလေးကလည်း လက်ကာထားသည်။

“ရှင် ချက်ချင်း ထလိုမဖြစ်သေးဘူး။ အခုမှ သတိရစပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ မကြာခင် ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာမှာပါ”

“ဟုတ်တယ် ပကတိ၊ ပန်းစွေးနီနီ အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ သူ့အနားမှာ ဦးမင်းကျော်စွာလည်းရှိတယ်၊ ဒေါ်ကြီးလုံးလည်း ရှိနေပါတယ်၊ သူ သတိရနေပါပြီ”

“ဦးစွာ ရောက်နေပြီပေါ့”

“အေး ရောက်နေပြီ သူ စောစောက မင်းအနားမှာရှိနေတယ်၊ အခုလေးတင် ပန်းစွေးနီနီဆီ ထွက်သွားတာ”

သူ့စိတ်မှာ ပေါ့ပါးသွားရတာတော့ အမှန်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ခြင်္ကင်းတွေကို ပြန်တွေးကြည့်တော့ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတော့ တိုးလာသည်။ ပန်းစွေးနီနီမျက်နှာ တစ်ခုလုံး သွေးတွေရွဲနစ်နေခဲ့တာ သူ အောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရသည်။

အခန်းထဲဝင်လာသော လူရိပ်ကြောင့် သူမော့ကြည့်တော့ ဦးစွာ ခေါ်လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဦးစွာ”

“သတိရပြီလား ပကတိ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစွာ”

“လေယာဉ်ကွင်းမှာ မင်းတို့ကို မတွေ့ရကတည်းက ငါ စိုးရိမ်သွားတာ၊ ကြီးလုံးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့လည်း မင်းတို့ထွက်သွားကြတယ်တဲ့၊ ဦးစွာ စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း မင်းတို့သတင်းဆိုးကို ကြားရတာပဲ”

“စွေး စွေး ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ဦးစွာ”

ဦးစွာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ အထင်အရှား။ သူ့ရင်ထဲကို စိုးရိမ်စိတ်တို့က အလုံးအရင်း တိုးဝင်လာသည်။

“ဦးစွာ ပြောပါဦး စွေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“သူ သတိရနေပါပြီ စွေးလေး ကံကောင်းပါတယ်၊ ကားမှန်တဲ့ စတွေ့က သူ့မျက်နှာကို ထိခိုက်မိသွားတာ၊ မျက်စိတွေ မထိခိုက်တာ ကံကောင်းတယ်”

“တခြား ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဟင်”

“ညာဘက် မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မှန်စတွေ ဖိုက်ဝင်သွားခဲ့တာဆိုတော့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟင်”

“ဘာမှမခိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ အပြောပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ခွဲထုတ်ကုသရင် ပျောက်ပါတယ်၊ စွေးရဲ့မျက်နှာလေး ဟက်တိအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်ကုလို့ရပါတယ်”

ဦးစွာ ပေါ့ပါးစွာဆိုပေမယ့် သူကတော့ စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။ စွေး မျက်နှာလေး ထိခိုက်သွားခဲ့သည်တဲ့။

“ကျွန်တော် တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး ဦးစွာ၊ စွေး စွေး အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

မင်းပကတိ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်နေတာ ကြည့်ရင်း ဦးစွာ တည်ငြိမ်နေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မေးခွန်းတွေက ပြည့်သိပ်နေသည်။

ဒါကို မင်းပကတိ မင်းမသိ။

သို့သော်လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းအသင်းအတွင်း၌မူ

အသားအရည်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။”

ဆရာဝန်ကြီး စကားကို ဦးစွာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ့ကိုလည်း တိုင်ပင်သည်။

“စွေးလေး မျက်နှာကို ဦးစွာ ကုသပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ စွေးလေးက ခွဲစိတ်မကုသချင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်။”

“ဟင်”

“သူ့မျက်နှာကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားမယ်တဲ့၊ အလှအပတွေကို ငါ့မလိုချင်ဘူးတဲ့ အဲဒါ ဦးစွာကော မင်းပါ စွေးလေး လက်ခံလာအောင် ချောင်းဖျေပြောဆိုကြည့်ပါဦး။”

ဦးစွာက အားကိုးစွာပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ စွေးကိုယ်တိုင်က သူ့ကို စကားမပြောဘဲ ဥပက္ခာပြုထားလေတော့

သူ ဘယ်လိုပြောရမည်လဲ။

စွေး သူ့ကိုတာကြောင့် နာကျည်းသွားခဲ့သည်လဲဆိုတာကို သူ့ကြာခင်မှာပဲ သိလိုက်ရပါသည်။

“မောင်မိုင်း ဆုံးသွားရှာပါပြီကွယ်”

“ဗျာ”

မိုးမိုင်းညို၏ဦးလေးနှင့်ဆုံလိုက်မှ သူ အားလုံးကို သိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း (၄၁)

သူ့ရင်မှာတကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ဆေးရုံပေါ်မှာ စွေးက သူ့ကိုစကားတစ်ခွန်းမဆို၊ သူ့မျက်နှာတွေနှင့် အကြည့်ချင်း မဆုံအောင် ရှောင်တိမ်းနေခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့တောင်းပန်စကားတွေကိုလည်း စွေး မသိကျိုးကျွံ ဥပက္ခာပြုထားခဲ့သည်။

ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပတ်တီးဖွေးဖွေးဖြင့် သိုင်းစည်ထားသော စွေး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးက မှတ်ချက်စကားကို သူ ကြားခဲ့ရပြီးပြီ။

“ဒဏ်ရာတွေက မကြာခင် ပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ နုနယ်စေ့မျက်နှာအရေပြားမှာတော့ အမာရွတ်တွေကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့။ ဒါလည်း ပြုသနာ မရှိပါဘူး။ အရေပြားကို ခွဲစိတ်ကုသ ပြုပြင်လိုက်ရင် နုနယ်စေ့

“ရန်ကုန်ကို မောင်မိုင်းလာခဲ့တာ သူ့ရောဂါဝေဒနာကို ကုသဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မိုင်းရဲ့ရောဂါဝေဒနာက ကုသမရတဲ့ သွေးကင်းဆာတစ်ခုပဲ”
“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုင်းဟာ သေလူတစ်ဦးလို့ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရပြီတဲ့နော်။ ဟိုဝိုင်းမှာ ပန်းစွေးနီနီကို သံယောဇဉ် မဖြစ်အောင် ရှောင်တိမ်းခဲ့တယ်။ သမီးလေးကို သူ ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဦးလေး သိတာပေါ့။ ပြင်ဦးလွင်ရောက်ကတည်းက သူ့အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ရင်ထဲက အပူတွေကို ဦးလေးသိတယ်။ သမီးလေးကို သူ လက်ထဲ ချင်ပေမယ့် သူ့ရှင်သန်မှုက လာဝိုင်းလေးပဲဆိုတာ သူသိတယ်။ ပန်းစွေးနီနီကို ဒုက္ခပေးသလိုပဲ ဖြစ်မှာတဲ့”

မျက်ရည်စတွေ ရစ်ဝိုင်းဆိုနေသော ဦးကြီး စကားကိုနားထောင်ရင်း သူ စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

“မောင်မိုင်းကပြောသေးတယ်။ ပန်းစွေးနီနီက သူ့ကိုသံယောဇဉ် နှိပ်ပယ် မချစ်ပါဘူးတဲ့။ သူ့ချစ်တာ မောင်ပကတိတိုတာ သူ့သိလိုက်တာတဲ့။ သူ့က ပကတိခုံဆင်ဆင်တူလို့ ပန်းစွေးနီနီက ခင်မင်ကျွမ်းဝင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ပန်းစွေးနီနီကို တွေ့ချင်တယ်။ ဦးလေး ရန်ကုန်ကိုခေါ်လာခဲ့တာ၊ ပန်းစွေးနီနီကို ဖွင့်ပြောပြီးအကူတောင်းခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်မိုင်း ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝမသွားခဲ့ဘူး။”

မောင်ပကတိတိုက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာကို ဦးလေး မပြောပြလိုက်ဘူး။ သမီးလေးအတွက် သူ စိုးရိမ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သမီးလေးကို မျှော်ရင်းသေသွားခဲ့တာကွဲ့”

သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ကြေကွဲနာကျင်ရသည်။ ပန်းစွေးနီနီကို သူ ဖွတ်ခေါ်ခဲ့မိတာအတွက် နောင်တရမဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက လွန်ခဲ့ပြီ။

ဒါတွေကြောင့် ပန်းစွေးနီနီ သူ့ကိုနာကျည်းသွားခဲ့တာကိုး။ ဆွေး ရယ် မိုးမိုင်းညိုရဲ့အခြေအနေမှန်ကို ကိုယ် တကယ်မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

သိခဲ့ရင် မင်းကို ကိုယ်တားမြစ်ခဲ့မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့အမှားက . . .။

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ခါးသီးစွာ ငြင်းဆိုလာသူက စွေးပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကြီး”

“စွေးလေး ရင်ထဲကို ကိုကြီးမြင်တယ်၊ ဘာကြောင့် သို့ဝက် ထားချင်တာလဲ စွေးရယ်၊ မင်းပကတိကို စွေးလေးနဲ့ ကိုကြီးကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးပါရစေ”

“ဟင့်အင်း စွေး သူ့ကိုမချစ်ဘူး”

“အဲဒါ စွေးလေး ညာနေတာ၊ စွေးလေးအခန်းထဲက ခိုင်ယာရီ နတ်တမ်းလေး စွေး ခံစားချက်တွေကို ပြောပြနေတယ်”

“ဟင်”

“ကိုကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စင်စစ် တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စွေးလေး ဆေးရုံတက်နေတဲ့ကာလမှာ အိမ်ကိုရောက် ဆော့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်တာပါ”

စွေး မျက်နှာလေး ပန်းနုသွေးလွမ်းနေသည်။ ဒဏ်ရာတွေနှင့် ညာဘက်မျက်နှာလေးက အကျည်းတန်နေသည့်တိုင် နမ္မတ်သော အယ်ဘက်ပါးပြင်လေးမှာ သွေးရောင်စို့နေဆဲ။

“ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ် စွေး နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အင်ဘာလုံး မရှင်သန်ပါနဲ့၊ မင်းကိုကော ပကတိကိုပါ အဲဒီ ဝေဒနာမျိုး

အခန်း (၄၂)

သူ အားလုံးကို မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ပန်းစွေးနီနီရဲ့အခန်းထဲမှာ မှတ်တမ်းခိုင်ယာရီစာအုပ်လေး

သူ ရှာတွေ့ခဲ့ရာမှ သိခဲ့ရသော အကြောင်းတွေက အံ့သြစရာအထိ မရှိပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်လွန်းသည်ပဲ။

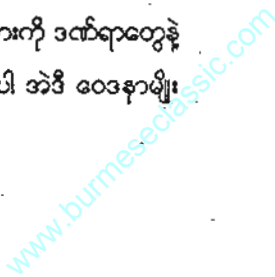
စွေးလေးရဲ့ နှလုံးသားက ပကတိအပေါ်မှာ ယိမ်းနွဲ့တွယ်

သွားတာ သူ နားလည်ပေးရမည်ပဲ။ နှလုံးသားဆိုတာ ဦးနှောက်အောက်ကို ပိုင်းခြားဝေဖန်နိုင်စွမ်းမှ မရှိဘဲ။

စွေးကို သူချစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အတ္တဆန်သော ချစ်ခြင်းအထိ

မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း

သူ အကောင်းဆုံးကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုကြီး မခံစားစေချင်ဘူး။ ကိုကြီး မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ ညီမထေရ်လည်း နောင်တွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းညိတ်လက်ခံပေးပါ။ ပကတိကတော့ လက်ခံတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သူ ဝန်ခံပြီးပြီ”

ဈေး အံ့သြမင်သက်သွားရသည်။ ပကတိက လက်ခံသည်ဆိုတာကြောင့်လဲ။ သူ မူးလာသည့်နေ့က ဈေးနှင့်လွန်ကွဲခဲ့သည်ဟု ထင်သွားတာကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။

တကယ်တော့ ဒါဟာ အမှန်တရားမှမဟုတ်ခဲ့ဘဲ။

ဈေး တမင်သူ့ကို ခံစားစေချင်လို့ လိမ်ညာခဲ့တာ။ တမင်ကြီးပစ်ခဲ့တာပဲလေ။

“ဈေး ကိုကြီး စကားကို လက်ခံတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဈေး ပကတိနဲ့တွေ့ချင်သေးတယ်။ သူနဲ့ စကားပြောချင်တာပဲတယ်”

“ကိုကြီး လက်ခံပါတယ်။ မင်းတို့ချင်းဆုံနိုင်မှ အဖြေထုတ်ထွက်လာမှာပါ”

ကိုကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးရင်းဆိုသည်။ ဒါရင့်ကျက်မှုကြောင့်လား။ ဟန်ဆောင်မှုကောင်းလွန်းတာလား။ ကိုကြီး နှလုံးသားကို

မမြင်ထတ်ခဲ့ပါ။

“ကိုကြီးအတွက် ဈေး မခံစားပါနဲ့။ ကိုကြီးက အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရမှဆိုတဲ့ အတ္တစွဲမရှိဘူး။ ဈေးလေးဘဝကို ကိုကြီး ခိုးသားစွာကူညီခဲ့သလို ဈေးလေး နှလုံးသားကိုလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မရှင်သန်စေချင်ဘူး။ တိုကြီး အမေရိကား မပြန်ခင် ဈေးနဲ့ပကတိကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တယ်”

ကိုကြီး စကားတွေကို ဈေး နှုတ်ဆိတ်စွာပဲ ခေါင်းလည်းမညိတ်ခေါင်းလည်မခါခဲ့ပါ။

ဆေးရုံမှာကတည်းက စကားတစ်ခွန်း မပြောဖြစ်ခဲ့သော မင်းဇာတိနှင့်တော့ ဈေး ဆုံတွေ့ရဦးမည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်မှုက တွေးမိရုံနှင့်တောင် တချိန်ရိပ်တိုးလာ

ဈေး နှလုံးသားကို ပကတိက အဲဒီလောက်ထိ စိုးမိုးသိမ်းပိုက်နိုင်လွန်းတာ ဈေး ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံးလေ။

အခန်း (၄၃)

“ဘာရယ် ဈေး အဲဒီညက ကိုယ်တို့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဒါ အမှန်တရားပဲ ဟကတိ၊ အဲဒါကြောင့် ရှင် ဈေးကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာမျိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ ရှင်းပြတာ”

ဈေး စကားကြောင့် ဟကတိ ဈေးမျက်နှာလေးကို ထေးထေးစိတ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မှာ အဲဒါတွေနဲ့ ထုံးမသက်ဆိုင်ပါဘူး ဈေးရယ်၊ မင်းကိုကိုယ် တကယ်မြတ်နိုးချစ်ခဲ့တာပဲ ဒါပေမဲ့ ဦးစွာကြောင့် မျှီသိပ်သိုဝှက်ခဲ့တာ ဦးစွာကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးမှာဆိုတော့ ကိုယ် ဝန်ခံလိုက်တယ်၊ မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပဲ ဈေး”

ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေက လှိုင်းခတ်တုန်ယင်နေသည်။ ဈေး မျက်နှာကြည့်နူးနေမိတာ အမှန်။ ဒါ ဟကတိ ရင်ထဲက ဝန်ခံစကားတွေပေါ့။ ဟကတိရဲ့ နှလုံးသားထဲက ဖွင့်ဟစကားတွေပေါ့။

“ဈေး”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ဈေး မော့ကြည့်သည်။

“ဈေး မျက်နှာကို နဂိုအတိုင်းဖြစ်အောင် ကုသလိုက်ပါနော်”

ဈေး ဆံပင်တွေကိုဝဲခနဲ ခါရမ်းကာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်မျက်နှာကို နှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်ထပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ

မင်းကျော်စွာရဲ့ကျေးဇူးတွေအတွက် နောက်ဆုံးပေးဆပ်တာ”

“ဘာရယ် ဈေး”

“ဟုတ်တယ် သူက ရှင့်ကိုလက်ထပ်စေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်

ကျွန်မလက်ခံလိုက်တာ၊ ရှင့်ကိုကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး ဟကတိ၊ ဒီမျက်နှာ

ဒဏ်ရာကြီးတွေ မြင်တိုင်း အခုကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို

ခွင့် အမှတ်ရအောင် ဒီအတိုင်းပဲ ထားမယ်”

“ဈေးရယ် ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် အမျက်မပြေနိုင်ဖြစ်နေရ

တာလဲ ဟင့်”

ဈေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကျေးပြုံးရင်း

“ကျွန်မကို ရှင်အမြဲတမ်း ချုပ်ကိုင်ဖို့ ဘာကြောင့် ကြိုးစားနေရတာလဲ၊ မင်းပကတိ၊ ဘာလဲ ရှင်ရဲ့ ဇနီးက အကျဉ်းတန်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ မိန်းမလို့ လူတွေကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့လား။ ဒါဆို လက်ထပ်ခွင့်ကို ရှင် ငြင်းနိုင်တယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ မင်း မျက်နှာအပြေးပေါ်က ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အကျဉ်းတန်ပါစေ ပန်းစွေးနီနီရဲ့ နှလုံးသားလေး ဖြူစင်တာ ကိုယ်သိခဲ့တာပဲ”

“အဟင်း ဒါဆို ကျွန်မ မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ရှင် ဘယ်တော့မှ မတောင်းဆိုပါနဲ့”

“စွေး နှလုံးသားလေး လှတသလို စွေးမျက်နှာလေးလည်း အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ဟင့်အင်း အရင်က ကျွန်မ နှလုံးသားဖြူစင်ကောင်း ဖြူစင်ခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု နှလုံးသားက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ညစ်ထမ်းသွားပြီ”

“စွေး”

သူ မခံချင်အောင် စွေး ပြောလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက စွေး ပခုံးလေးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်မထပ်ရသေးဘူးနော်၊ ရှင် အနိုင်မယူချင်နဲ့”

နဲ့”

“စွေးရယ် မင်းကို ကိုယ်အမြဲ အရှုံးပေးချစ်နေမှာပါ”

စွေး နှုတ်ခမ်းက ပြုံးလိုက်မိတာ တကယ်ကို လိုက်ဖို့ ကြည်နူးစိတ်နဲ့ ပြုံးလိုက်မိတာပါ။

ဒီတစ်ခါ ရှင်အလှည့်ပဲ မင်းပကတိ။

အမြဲတမ်း ကျွန်မ နှလုံးသားလေးကို ပိုင်စိုးခဲ့တဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ ပြန်ပိုင်စိုးခွင့်ပြုပါ။

အရင်တုန်းက ရှင်ပိုင်စိုးခဲ့သမျှ ကျွန်မဘက်က ခေါင်းငုံ့ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ရဲ့ အချစ်ကို စွေး ပိုင်ဆိုင်ခံစားခွင့်ပြုပါ။

လင်မယားအရာပြောကံခွဲပေမယ့် စွေးက သူနှင့်အတူမနေနိုင်ဟု ဆိုသည်။

• စွေး ဆန္ဒအတိုင်း သူ လက်ခံခဲ့ပါသည်။ အကြင်လင်မယား တွေပေမယ့် စွေးဆီကို နေ့လယ်တိုင်း သွားရုံမှအပ ကျန်အချိန်တွေမှာ သူ့ရဲ့ပျင်းရိတိတ်ဆိတ်နေသော ခြံထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးရသည်။

အထီးကျန်ညတွေမှာ သူ့ရဲ့အဖော်က ဂစ်တာလေးတစ်လက်ပဲ ဖြစ်၏။

“ကြင်သူရေ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆွေးပြီ. x x အချစ် ဟောင်းလေးကို ခဏလောက် လှည့်လို့ကြည့်ပါဦး x x ပြန်လည်လို့ ချစ်ခွင့် မပေးပါဦးလား x x နောက်တစ်ယောက်တော့ မချစ်လိုက်နဲ့”

တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ရဲ့သိချင်သံလေးကို ဝရန်တာလေးမှာ နားထောင်ရင်း အဖျားဝင်ခဲ့ဖူးသော စွေးက အခုတော့ ဝရန်တာမီးကို ဒီတံကာ တုံ့ပြန်တတ်သည်။

“အချိန်တွေကြာအောင် မေ့ထားနိုင်သူရယ် x x ဒိုင်ယာရီ ဆောင်းလေး အလွမ်းတွေပြည့်ပြီကွယ် x x အနိုင်ယူပါ x x တောင်းပန် ဒီတယ် x x အကြင်နာတေးလေးနဲ့ ကိုယ်ချောမယ်”

စွေး တကယ်ပဲ ဥပက္ခာပြု ရက်စက်နိုင်သည်လား။ အမှောင်ချ ဆားသော စွေး အခန်းလေးကို ငေးရင်း သူဝမ်းနည်းရသည်။ သိချင်သံဆုံးတော့ ခုံတန်းလေးမှာသူ အတန်ကြာသည်အထိ

အခန်း (၄၄)

ဦးစွာက သူတို့နှစ်ဦးကို တရားသူကြီးနှင့်အသိသက်သေ ရှေ့နေလူကြီးများရှေ့မှောက်မှာ လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

အမေရိကားက ပြန်လာလျှင် မင်္ဂလာပြုကြီး ခမ်းနားစွာ စီစဉ် ပေးဖို့ ဦးစွာ ကပြောသလို သူ့ကိုလည်း

“စွေးလေးကို မင်းကရုဏ်ကိပါ ပကတိ၊ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို သူ ပြန်ကုသချင်လာအောင် ပြောဆိုစည်းရုံးပေးပါ။ ဦးစွာ ပြန်လာရင် မင်းတို့ ငြိမ်းချမ်းချစ်ခင်စွာ ရှိနေတာ မြင်ပါရစေ”

ဦးစွာ တောင်းဆိုချက်ကို သူ ခေါင်းညိတ်ကတိပေးခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ စွေးရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကိုပဲ လိုက် လျော့ရင်း သူ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ရသည်။

အားလုံးအမြင်မှာသူနှင့်စွေးက တရားဝင်လက်ထပ်ထားသည်

ထိုင်နေမိဆဲ။

“မောင်ပကတိ အိပ်တော့လေ၊ ညဉ့်နက်နေပြီ”

တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးမှ ကြီးလုံး အသံကိုကြားရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးလို့ပါ ကြီးလုံး”

“အပြင်က အေးတယ်၊ အထဲဝင်ပါတော့ကွယ်၊ မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြီးလုံး ထွက်ပြောတာ နားထောင်နော် ကလေး”

သူ ဂစ်တာကိုခုံတန်းလေးပေါ်တင်ခဲ့ကာ ကြီးလုံးအနားသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ကြီးလုံးက သားအတွက် စိုးရိမ်နေတာ စွေးက ကျွန်တော် သေပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမှာ”

“အို မဟုတ်တာ အခုလည်း သူက အဲ အဲ”

ကြီးလုံး ကွဲထွက်သွားသော စကားကိုပြန်ထိန်းဖို့ ကြိုးစားရင်း အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားရတာ အမှန်။

“ကြီးလုံး မပြောနဲ့ ကျွန်တော် သိတယ်၊ စွေးက ကျွန်တော် ဖျားမှာစိုးလို့ ကြီးလုံးကို လာပြောခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် အဲ အဲ ကလေးသိရင် သွားတော့နော်”

“အိုကေ ကြီးလုံး ကျွန်တော် အိပ်တော့မှာပါ”

သူ ဂစ်တာထမ်းပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တာကို စွေး အမှော့ထဲက ပြတင်းပေါက်က ရပ်ကြည့်နေမည်ထင်သည်။

စွေးရယ် ဘာကြောင့် ဟန်ဆောင်ထားရတာလဲကွာ။

ကိုယ့်ကို ကလဲ့စားချေနေတာလား ဟင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ စွေးဆိုတဲ့ ခွန်သူလေးက

စိုးရိမ်ပူပန်တတ်တာ အချစ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

စွေးရယ်

အမှန်းတိမ်တိုက်တွေ ပြေခဲ့ရင် . .။

အခန်း (၄၅)

“ခွဲစိတ်ကုသလိုက်တာနဲ့ သမီးမျက်နှာလေး နဂိုအတိုင်း ပြန် ဖြစ်သွားမှာကို ဘာလို့ငြင်းဆန်နေရတာလဲ သမီးရယ်”

ရှေ့နေကြီးက စွေးကို ချောမော့စကားဆိုရင်း နှစ်သိမ့်သည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်လောက် ရောက်လာကာ စွေးမျက်နှာကို ကုသ ပေးဖို့ ပြောလာသည့် ရှေ့နေကြီးကို သူပဲလွှတ်တာဟု စွေး သိသည်။

“ဟင့်အင်း စွေး မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မကုသဘူး အန်ကယ်၊ ဒီအတိုင်း သေတဲ့အထိ ရှိစေချင်တာ”

စွေး တမင်ပြောမှန်းသိတော့ ရှေ့နေကြီး မျက်နှာက စိတ်ပျက် သွားတာ ထင်ရှားသည်။

“သမီးကို အန်ကယ် ပြောချင်တာက မောင်ပကတိနဲ့သမီးထို့ အခုလို သီးခြားနေထိုင်တာလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူး”

“အဲဒါ သမီးကော သူ့ပါ သဘောတူ လက်ခံထားတာပါ အန်ကယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဦးမင်းကျော်စွာကိုယ်တိုင် တရားဝင်လက်ထပ်ပေး ထားတဲ့ စာချုပ်က မေ့ထားလို့မရဘူး သမီး”

“အဲဒီ စာချုပ်ထက် သမီးနဲ့သူ ပေးထားတဲ့ကတိတွေက ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိ အရေးပါပါတယ် အန်ကယ်”

ရှေ့နေကြီး စိတ်ပျက်စွာပင့်သက်ရှိက်သည်။ ပြီးမှ စွေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မနေ့က မောင်ပကတိ အန်ကယ်ဆီ ရောက်လာတယ်”

“သူ ဘာလာပြောတာလဲ အန်ကယ်”

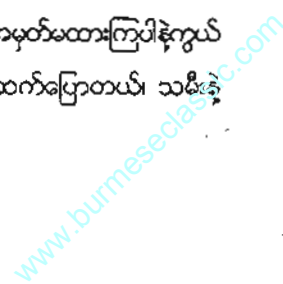
“သူ့ဇနီးကို ဆေးကုသဖို့ အားလုံးစီစဉ်ထားတယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း စွေး လက်မခံဘူး”

“မောင်ပကတိက သမီးရဲ့တရားဝင်ခင်ပွန်းလေး ဦးမင်းကျော် စွာ ပြန်မလာခင် သမီးမျက်နှာကို နဂိုအတိုင်း ရှိစေချင်တယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း သမီး လက်ထပ်ကတည်းက သမီးမျက်နှာကို ကုသနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးသား”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတေးအမှတ်မထားကြပါနဲ့ကွယ် ဦးမင်းကျော်စွာကလည်း အန်ကယ်ဆီ အမြဲဖုန်းဆက်ပြောတယ်၊ သမီးနဲ့

မောင်ပကတိ အကြောင်းမေးတယ်၊ အန်ကယ် သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် လိမ်ညှာနေရတယ်”

ဆုံးမစကားတွေ တသိကြီးဆိုကာ ရှေ့နေကြီး ပြန်သွားဝေမယ်
စွေး ဘက်က လိုက်လျောစကားကို မကြားသွားခဲ့ပါ။

မင်းပကတိက ရှေ့နေကြီးတွေ အကူအညီနှင့် စွေးလက်ခံ
အောင် ဆုံးမနားသွင်းခိုင်းတာ စွေးသိတာပေါ့။

သူ့ဆန္ဒက ဖြစ်ချင်နေသောကိစ္စကို စွေး တမင်ပဲ ဥပက္ခာပြု
ခေါင်းမာပြုနေတာ သူ အတော်ခံရခက်နေမှာ သေချာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ အိမ်ရောက်လာလျှင် စွေး ခေါင်းမူးသည်ဟု
အကြောင်းပြကာ အခန်းထဲတမင်ဝင်နေတတ်သည်။ ကြီးလုံးနှင့်စကား
တွေ ပြောပြီး သူပြန်သွားတာကို စွေး ပြတင်းတံခါးက ကြည့်နေတာ
လည်း သူ မသိရှာ။

စွေး သူ့ကို လက်စားချေနေခဲ့တာများနေပြီဆိုတာ သိပေမည်
အလျော့မပေးဖြစ်ပါ။

စွေးကို သူ မမြင်အောင် တမင်နေပြပေမယ့် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ
ကိုတော့ စွေး ပြတင်းတံခါးက အမြဲတမ်း ခိုးကြည့်ဖြစ်သည်။

သနားတော့ သနားစရာ အကောင်းသား။

သူ အလုပ်ကပြန်လာတိုင်း စွေး စားဖို့အတွက် ကြော်ငြာ

ဆီချက်တွေ ဝယ်လာတတ်သည်။ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်တွေမှာ စွေးနှင့်ဆုံ
နိုင်အောင် သူ ကြိုးစားသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဆန္ဒ မပြည့်အောင် စွေးက တပင်ရှောင်နေတော့
သူ ခံစားရမှာသေချာသည်။

တစ်ခါတုန်းက စွေး နှလုံးသားကလည်း ဒီလိုခံစားနာကျင်ခဲ့ဖူး
ပါတယ် ပကတိရယ်။

ဒါပေမဲ့ ပကတိကို မုန်းလိုမရခဲ့ဘူး။

အခုလည်း စွေးကို ပကတိ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့နော်။

စွေး ချာခနဲအိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ကြံစည်တော့ သူ စွေးလက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်နော်”

“ဟင့်အင်း ကိုယ့်မိန်းမလက်ကို ကိုင်တာပဲ စွေးရယ်”

“အို မလုပ်နဲ့ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး ဘာမိန်းမလဲ”

“တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမလေ၊ စွေး အံ့ငြိုးအမုန်းတွေ ပြေတဲ့အထိ ကိုယ်စောင့်နေရတာ သနားပါဦး”

“ဘာလို့ သနားရမှာလဲ လွှတ်”

လွှတ်ပါဟုဆိုကာမှ သူက စွေးပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ အပ်ထားသည်။

စွေး ရင်ခုန်သံတွေ ကတိမ်းကပါးဖြစ်လာရသည်။ အသက်ရှူသံ ဆွေနှင့်အတူ ရင်ကလှိုက်ဖိုတုန်ယင်လာ၏။

“စွေးရယ် သိပ်ချစ်တာပဲ၊ စကားတွေ ပြောချင်လွန်းလို့ တမင်စောင့်နေတာ”

စွေးကို အရှုလှုပ်လှည့်စားခဲ့တာဟု သိလိုက်တာမို့ ရင်ခွင်ထဲက ခုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မြဲမြဲလွန်းသော လက်တွေက ပိုလို့နှောင်ဖွဲ့ထားကြပ်လာသည်။

“ပကတိ ရှင်နော်”

အခန်း (၄၆)

“စွေး”

“ဟင်”

စွေး ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်မိနစ်လောက်ကပဲ သူ့ကားနှင့်ထွက်သွားတာကို စွေး မြင်သည်။

စွေး အခန်းထဲက ထွက်လာတော့လည်း ကြီးလုံးက ပြောသည်။

“မောင်ပကတိ အခုပဲ ဖုန်းဆက်တယ် သမီး၊ ဒီနေ့

အလုပ်ရှိလို့ အပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့”

ပိတ်ရက်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် သူ အပြင်သွားသည်ဆိုသော စွေး ခြံထဲဆင်းကာ ပန်းတွေခူးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ့

စွေး အနောက်မှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ရောက်နေသည်။

“အို”

ရန်တွေ့ဖို့ပြင်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရှိန်းပြနွေးတွေသွားခဲ့သည်။ အနမ်းတို့က နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ရှည်ကြာစွာ ခိုနားနေထေးစွေး သတိတွေတောင် ကင်းလွတ်လှလှ။

“သိပ်ချစ်တယ် စွေးရယ်”

တုန်ယင်မောဟိုက်သံနှင့်ဆိုရင်း လည်တိုင်ဆီသို့ အနမ်းထိုးကျူးကျော်လာသည်။

“အို ပကတိ”

ကြက်သီး တဖြန့်ဖြန့်ထလျက် စွေး ရင်ခုန်သံတွေက ရင်ဘတ်ထဲက ပွင့်ထွက်မိတတ်။

ကြာရင် အသိတရားတို့လွင့်စင်ကာ စွေး တင်းထားသော စိတ်တို့ ပြိုယိုလဲလဲသွားမှာ သေချာသည်။

“စွေး ကိုယ့်ကို မမုန်းပါနဲ့တော့နော်”

တောင်မန်သံနှင့်အတူ နဖူးပြင်ပေါ်က ဆံနွယ်တွေကို ပကတိညင်သာစွာ သပ်တင်ပေးလာသည်။ လက်ချောင်းလေးတွေက စွေး ဉာဏ်ကို ပြင်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာအာရုံစွတ်တွေကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရန်

“မောင့်စကားကို နားထောင်ပါအချစ်ရယ်၊ စွေး မျက်နှာထောလှပသွားတာကိုပဲ မောင် မြင်ချင်တယ်”

နူးညံ့ညင်သာသော သူ့အသံလှိုင်းတွေထဲမှာ စွေး ပျော်ဝင်မိမိတတ်ပါပဲ။ ဟင့်အင်း စွေး အလွယ်တကူနဲ့ ပျော့ပျောင်းပစ်ရမတဲ့လား။

“လွတ်စမ်းပါ ပကတိရယ်”

“မလွတ်ဘူး စွေး”

သိုင်းဖက်ထားသော သူ့လက်မောင်းကို စွေး ဆတ်ခနဲ ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အ”

နာကျင်မှုကြောင့် သူ့လက်တွေပြေလျော့သွားတာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး စွေး ချာခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သွေးစိုနှိုင်းသွားရာလေး အကွင်းလိုက်ထပ်ကျန်ခဲ့သော ဒဏ်ရာကို ပကတိ မယုံနိုင်စွာ ငုံ့ကြည့်သည်။

ဖြူသောအသားအရည်မှာ ဒဏ်ရာတွေက နီရဲပြီး ချက်ချင်းရောင်ကိုင်းလာသည်။

စွေးရယ် ရက်စက်လိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်။ မနာကျည်းရက်ပါဘူး။ စွေး အမှတ်တရပေးတဲ့ ဒဏ်ရာလေးကို ခံယူပါမယ်။

အဲဒါ မင်းလေးကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ . . .

အခန်း (၄၇)

အိမ်မှာ ကြီးလုံး မရှိ။ ကြီးလုံး တူမတစ်ယောက် မီးဖွားပြီး ဆေးရုံတက်နေတာမို့ ကြီးလုံး ညအိပ်သွားစောင့်ရှောက်ပေးရသည်။
ခြံအနောက်က အိမ်ကလေးမှာ ဦးနီမောင်ရှိတာမို့ စွေး မိုးခို ဝါ။ တစ်ယောက်တည်းလည်း ကြောက်စရာမရှိဟု ယုံသည်။

ကြီးလုံး မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာတော့ ကောင်း သည်။ တိစ္ဆိဇာတ်လမ်းတွဲလည်း မကြည့်ချင်တော့တာမို့ စောစောပဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ပြတင်းတံခါးမှလိုက်ကာစကို မကာ မကတိ အိမ်လှမ်း ကြည့်တော့ မကတိ ပြန်မရောက်သေးတာလား။ အိပ်နေပြီလား မသိ တစ်အိမ်လုံး မီးတွေမှောင်နေသည်။

အိပ်ရာထက်မှာလှဲရင်း မကတိ နမ်းရှိုက်သွားခဲ့သော အနံ့ ခြေရာလေးတွေကို ထိစမ်းကိုင်းကြည့်မိသည်။

ရင်က တလုပ်လုပ်ခုန်လာမိတာ ချက်ချင်းပါပဲ။
တသိန်လဲမို့ကြည့်နူးစိတ်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် မကတိရဲ့အနံ့တွေက နွေးထွေးနေသည်။

“ဟေ့ကောင်”

ဒေါသတကြီးအသံနှင့်အတူ အနောက်က ရောက်လာသော ဦးမင်းကျော်စွာ။ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေ ရဲရဲနီလျက် ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်ပြောင်းဝက မကတိ ရင်ဘတ်တည့်တည့်မှာ

“ဦးစွာ”

“မခေါ်နဲ့ လုံးဝ မခေါ်နဲ့ အလကားကောင် သစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်၊ ဦးနီလုံးသား လုယူတဲ့ မင်းအတွက် ကံ”

“ဒိုင်း”

အိပ်မက်ဆိုးက ဖျပ်ခနဲလန့်နိုးတော့ မိုးသံလေသံတွေက အ ခြင်မှာ ပြင်းထန်နေသည်။

လျှပ်စီးလျှပ်ပန်းတွေ ပြူးပြက်ဝင်းလက်လို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဆောင်အတိကျနေသည်။

မီးပျက်နေပါလားဟူသော အသံနှင့် စွေး ခုတင်ပေါ်က လူးလဲ လဲလိုက်မိသည်။

“ဂျိမ်း ဒလိန်း ဒိန်း”

၂၉

၂၉

မိုးချွန်းသံတွေက ဆူညံနေသည်။ အပြင်ဘက်မှာ လေနှင့်မိုးက အပြိုင်မို့ ဈေးဝတ်ထားသော ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးက ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာရသည်။

ကြီးလုံး မရှိပါလား အသိက စိတ်ကိုတော့ ချောက်ချားစေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ် ရင်ဆိုင်ရရင်တောင် မိုးသံလေသံတွေကြောင့် ဦးနီမောင် ကြားမှာမဟုတ်။

အားကိုးစိတ်လေးနှင့် ပြတင်းတံခါးအပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အားလုံးသည် မှောင်မိုက်နေ၏။ လမ်းမီးတွေပါ ပျက်သွားခဲ့တာ ထင်သည်။ ပကတိ အိမ်ကိုတောင် မမြင်ရ။

မျက်ဝန်းတွေ ပြန်အိပ်စက်မရ။ အမှောင်ထဲမှာ မတ်တပ်ရင်နေရတာ ချောက်ချားစရာတော့ ကောင်းနေသည်။

စိတ်ကို ကြိုးစားတင်းကာ ဧည့်ခန်းထဲက အင်ဗာတာမီးဖိုဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ အလင်းရောင်နှင့်ဆိုတော့ ဘာကြောက်စရာမျှ မှာလဲ။

အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည့်အခါ အေးစိမ့်နေသော ငွေဖိလ်အထိအတွေ့က ကြက်သီးတပြန်ဖြစ် ထမတတ် စိမ့်သွား၏။

စိတ်ကိုရဲတင်းအောင် ပြန်အားပေးရင်း အမှောင်ထဲမှာ

ဗျူးစာပေ

တဝါးဝါးနှင့် လှေကားထစ်တွေကို သတိနှင့်ဆင်းခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်ပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဘာမှမမြင်ရပါ။ အင်ဗာတာ စက်ရှိရာကို ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းအထွက် “ဒုန်း”

“အို အမေ”
အခန်းထောင့်က ခွေးခြေခုံလေးကို ဝင်တိုက်မိကာ ခန္ဓာကိုယ်က ဟန်ချက်ပျက်ကာ ပြိုလဲကျ၏။

ကြမ်းပြင်မှာ မျက်နှာအပ်လဲမကျခင် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ထွေးပွေ့ထားမှုကြောင့် ဈေး ကံကောင်းသွားရ၏။

ကြောက်စိတ်တို့ပြေမှ ဈေး ရောက်နေတာ နွေးထွေးသော ရင်ခွင်တစ်ခုဟု သိလိုက်ရသည်။

“ဘယ် ဘယ်သူလဲ”
“ကိုယ့် ပါဈေးရဲ့”
“ဟင် ပကတိ”

သူ ဘယ်လို အခန်းထဲရောက်လာတာလဲ။ ဈေး ကြောက်စိတ်နှင့် ချက်စိတ်တို့ ရောထွေးကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ အိပ်ခန်းခေါ်ပြန်လှည့်အပြေး

“အို”

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၉၆ ◊

ဆိုဟထိုင်ခုံကိုဝင်တိုးမိကာ လဲအကျ စားပွဲစွန်းနှင့်နဖူး ဒုတ်ခနဲ
ဝင်ဆောင့်မိသည်။

“စွေး စွေး”

ဝင်းခနဲ မီးရောင်က လျှပ်စစ်မီးရောင် မဟုတ်။ ပကတိလက်ထံ
မှ ဓာတ်မီးအလင်းရောင် ဖြစ်သည်။

နဖူးထက်က သွေးစတို ပူနွေးစွာယိုစီးကျလာတာကို စွေးထံ
လိုက်သည်။

“စွေး စွေးရယ်”

သူ ဖူးထောက်ထိုင်ချရင်း စွေးကို ထွေးပွေ့လိုက်တာပဲ သိလိုက်
သည်။ မူးရိပ်ရိပ်အသိနှင့် စွေး သတိတို့ကင်းလွတ်သွားခဲ့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နွေးထွေးနေသည်။ စွေး မျက်ဝန်းလေးထွေး
ဖွင့်ကြည့်တော့

“အို”

“နိုးပြီလား အချစ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ စွေးရောက်နေခဲ့သည်။ စွေး တစ်ကိုယ်လုံးကို
ရစ်သိုင်းဖက်ကာ သူ ထွေးပွေ့ထား၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာဟူသော အထိ
ကြောင့် စွေး ရုန်းထဖို့ကြိုးစား၏။

နှစ်သူ့ရင်ပြင်တွင် ဂျိုးအောင်အောင်ပို့ပတ်

“စွေး နဖူးမှာဒဏ်ရာရထားတယ်၊ တော်သေးတာဆိုတာ
သိပ်မကြီးလို့”

“ဟင့်အင်း စွေးကိုလွှတ်ပါ”

“စွေးရယ် မောင့်ကို ဘာလို့ဥပက္ခာပြုရက်တာလဲ”

အပြင်ဘက်မှာ မိုးသံလေသံတို့ ပြင်းထန်ရွာသွန်းနေဆဲ။ သူ့
အပွေ့အဖက်တွေကြောင့် စွေး နွေးထွေးနေခဲ့တာ။

“အမုန်းတွေ ပြေပါ အချစ်ရယ်”

နဖူးပြင်က ဆံနွယ်တွေကို သူ သပ်တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့
အနမ်းတစ်ပွင့် နဖူးပေါ်ကြွဆင်း၏။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း”

ငြင်းဆိုသံတွေက အဖျားခတ်တုန်ယင်ကာ တိမ်ဝင်သွားရသည်။
ပကတိ လက်တစ်ဖက်က စွေး မျက်နှာလေးကို မော့စေသည်။

စွေးမှာ ရုန်းကန်ဖို့ အင်အားတို့မရှိတော့ပါ။

မျက်ဝန်းလေးတွေကို စွေး မှိတ်ထားလိုက်တော့ ပါးပြင်ပေါ်ကို
ဝင်သက်ထွက်သက်လေပူလေးတွေ တိုးဝင်လာသည်။

ဒဏ်ရာ အမာရွတ်တို့ ပြည့်နှက်နေသော ပါးပြင်လေးတွေမှာပါ
အနမ်းတို့နေရာမလပ်ခဲ့။

စွေး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာရသည်။ မျက်ရည်စတွေက ဘာ

ကြောင့်ကျလာမှန်းမသိတော့ပါ။

“အို မငိုပါနဲ့ စွေးရယ်”

မျက်ရည်စတွေကို ပွတ်သုတ်ပေးရင်း စွေး ကျောပြင်လေးကို သူ ပွတ်သပ်နေသည်။ စွေး ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်တွေက ပိုလို့ကျလာ သည်။

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

လေသံတိုးတိုးနှင့် နှစ်သိမ့်ရင်း သူ့အနမ်းတွေက ညင်သာစွာ ပွင့်ပွားနေဆဲ။

မုန်းတယ်ဟု နှုတ်ကကော အမူအရာကပါ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်း ဆိုခဲ့သော စွေးသည် အခုတော့

ရင်ခုန်သံတွေက သူ့ရဲ့အယုအယ အကြင်အနာ အနမ်းတို့ကို မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ပါ။

ချစ်ခြင်း ရင်ခုန်သံတွေ သင်းထုံနေသော အခန်းလေးထဲမှာ စွေး မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်လွမ်းသွားခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်မှာ အငြိုးကြီးသော မိုးတိုရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီ။ သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ စွေး ရင်တွေခုန်နေတာ အိပ်မက်ကပ်ခဲ့တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အခန်း (၄၈)

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားရအောင် ကြီးလုံး”
ကားပေါ်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်တွေလည် တင်ပြီးပြီ။ ဒီရိုင်ဘာ ဦးလွန်းမောင်ကလည်း အသင့်စောင့်နေသည်။

ကြီးလုံးက စွေးကိုကြည့်ရင်း

“သမီးရယ် မောင်ပကတိကို အသိမပေးဘဲထွက်သွားကြမှာ တော့ မကောင်းပါဘူး”

ကြီးလုံး ဝမ်းနည်းသံနှင့်ပြောသည်။ သည်ခရီးကို စွေး တိတ် တဆိတ်စီစဉ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ကြီးလုံး တစ်ယောက်တည်းပဲသိ၏။

ဒါတောင် ကြီးလုံးသိထားတာ စွေးနှင့်ကြီးလုံး အပန်းဖြေခရီး ပေး ထွက်ကြမည်ဟုသာ။

စွေးမှာက ဒီထက်အရေးကြီးသော အစီအစဉ်တွေရှိသည်။

မန္တလေးက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ထားပြီးပြီး
စွေး မျက်နှာကိုခွဲစိတ်ကုသဖို့ဖြစ်၏။

ဒါတွေကို ပကတိ မသိစေချင်ပါ။ စွေးတို့ ပြန်ရောက်လျှင်
စွေးရဲ့မျက်နှာလေး နဂိုအတိုင်းရှိနေတာ ပကတိ မြင်သွားစေချင်သည်။

ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားခဲ့ခြင်းအတွက် ပကတိ ခံစားကျွန်
ရစ်ခဲ့မှာတော့ စွေးသိပါသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ပကတိရယ်။ ဒါ နောက်ဆုံးခံစားနာကျင်ရတာပဲ
ဖြစ်စေရမယ်။

“စွေး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ကြီးလုံး ကဲ သွားစို့နော်”

စွေး ပြောပြီး အိမ်ထဲက လှမ်းထွက်တော့ ကြီးလုံး လေးပင်
သော ခြေလှမ်းတွေနှင့်နောက်ကလိုက်လာသည်။ ကြီးလုံး စိတ်ဆင်းရဲ
အောင်လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီလား မသိ။ လမ်းရောက်မှ စွေး ပြောပြရင်
တော့ ကြီးလုံး ဝမ်းသာသွားမှာပါ။

တကယ်ဆို ပကတိကိုကော စွေး ခွဲသွားရင်နိုင်မယ် ထင်လို့
လား ကြီးလုံးရယ်။

ပကတိ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဆေးကုသဖို့ စွေး သွားမှာပါ။

“တိ တိ”

ကားပေါ် စွေး မတက်ခင်မှာဘဲ ကားဟွန်းသံပေးကာ မောင်း

ဝင်လာသော ကားက ပကတိရဲ့ကားဖြစ်နေ၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ကားပေါ်မှာမြင်လိုက်ရတာ ပကတိ မဟုတ်။

ပကတိရဲ့သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်သူ။

စွေးတို့ ကားလေးအနီးမှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ကောင်းမြတ်သူ
ကသောကမျော ဆင်းလာသည်။

“ပန်းစွေးနီနီ မင်းပကတိ ဆောက်လက်စ တိုက်ပေါ်က ပြုတ်
ကျလို့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဒါရ်ရာက အတော်ပြင်းတယ်။ ခုတော့ သတိပြန်
လည်လာပါပြီ ပန်းစွေးနီနီ နာမည်ကိုပဲ ရေခွတ်နေလို့”

“ဟင် ပ ပကတိ ဘုရား ဘုရား ကြီးလုံး စွေးတို့လိုက်သွား
ရအောင် အမြန်လုပ်”

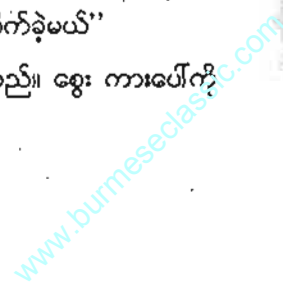
“ဟို ဟို ဒီအဝတ်အစားသေတ္တာတွေက”

“အိမ်ထဲပြန်သွင်းလိုက်တော့ ဦးလွန်း ဒီခရီးစဉ်ကို စွေး မျက်
လိုက်ပြီ”

စွေး စကားပြောပြီး ကားပေါ်လှမ်းတက်သည်။ ကြီးလုံးက

“သမီးလိုက်သွားနှင့် ကြီးလုံး ပြီးမှလိုက်ခဲ့မယ်”

အရေးထဲကျမှ ကြီးလုံးက ငြင်းနေသည်။ စွေး ကားပေါ်ကို

လှမ်းတက်လိုက်ရင်း

“ဒါဆိုလည်း ဈေးလိုက်သွားနှင့်မယ်၊ ကိုကောင်းမြတ် မြန်မြန် တက်လေ”

ကောင်းမြတ်သူ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သည်။ ဈေး ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေ လှိုင်းလို ပြင်းထန်နေသည်။

“သူ သူ့ဒဏ်ရာအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ရှစ်လွှာတိုက်က အလုပ်သမားတွေကို လိုက်စစ်ဆေးရင်း နှစ်လွှာက ပြုတ်ကျတာ အဆောက်အဦးက ဆောက်လက်စတွေထေ အကာအရံတွေ ဘာတွေမရှိဘူး”

ပကတိရယ် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ပကတိ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အို ပကတိ ဘာမှမဖြစ်ရဘူး မဖြစ်ရဘူး။

“ညာဘက် ခြေထောက်တော့ ကျိုးသွားတယ်၊ ဘယ်ဘက်ထက် အဆစ်လွဲသွားတယ်၊ နံရိုးလည်း အက်သွားတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြော တယ်၊ ပြုတ်အကျမှာ အောက်မှာပုံထားတဲ့ သံဆူးကြိုးနဲ့ပျက်နာကို ပြု တဲ့ ဒဏ်ရာက အတော်ဆိုးတယ်၊ ကျွန်တော့်အထင် ပန်းဈေးနီနီ မျက်နှာ ပေါ်က ဒဏ်ရာအမာရွတ်ထက် ဆိုးမယ်ထင်တယ်”

“အို”

“ဒါပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်တာ ဝမ်းသာစရာ”

မဟုတ်လားဘူးလား ဗျာ”

ဈေး တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မောင်ရယ် ဈေး ရင်တွေထိတ်လိုက်တာ၊ ဒီလောက်ထိ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ခဲ့တာတဲ့လား။

“ကျွ”

ရုတ်တရက် ကားကို ကောင်းမြတ်သူ ရပ်လိုက်တာမို့ ဈေး လှမ်းကြည့်ရင်း

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကောင်းမြတ်သူ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်ဘူး လောက် ဝယ်ချင်လို့”

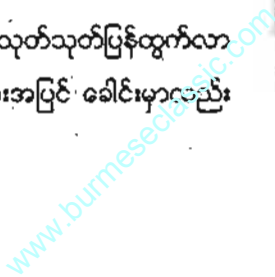
“အရေးထဲမှရှင်”

“မကြာပါဘူး ခဏလေးပါ ပန်းဈေးနီနီ”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကောင်းမြတ်သူ စတိုးဆိုင်လေးဆီသို့ အပြေး တပိုင်း လှမ်းသွားခဲ့သည်။ ဈေး စိတ်ထဲမှာ ပူလောင်စိတ်နှင့် အလိုမကျ ဖြစ်ရ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ရှေ့ခန်းသွားကာ ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းထွက်သွား လိုက်ချင်သည်။

ခဏကြာတော့ ကောင်းမြတ်သူ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ထွက်လာ တာ မြင်သည်။ လက်ထဲမှာ စီးကရက်တစ်ဘူးအပြင် ခေါင်းမှလည်း

လျှာတိုးဦးထုပ် တစ်လုံးစောင်းလာသေးသည်။

ဘယ်လိုလူလဲ မသိ။ ဒီလောက် အရေးကြီးနေချိန်မှာ ဦးထုပ် နဲ့စီးကရက်ဘူး ဆင်းဝယ်ရသေးတယ်လို့၊

ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ကောင်းမြတ်သူ တက်သည်။ စွေးကို တစ်ချက်လေးတောင် လှည့်မကြည့်။

“မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ ရှင်”

ကားလေးကို ကောင်းမြတ်သူ မောင်းထွက်သည်။ စွေး စိတ်ထဲ မြန်ဆန်နေတာလား။ ကားကပဲ တုံ့နှေးနေတာလား မသိ။ စွေး အားမထု အားမရဖြစ်နေသည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ ကောင်းမြတ်သူကို လှမ်းကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းမှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ခဲလို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းထားသော ဦးထုပ် ကြောင့် မျက်ဝန်းနှင့်နှာတံကို မမြင်ရပါ။

“ဒီမှာ ရှင်ကားကို ဒီထက်မြန်အောင် မမောင်းတတ်ဘူးလား ကောင်းမြတ်သူ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါရှင်၊ ဟိုမှာ လူနာကမျှော်လောက်ပြီ၊ နောက်ကားတွေကျော်တက်နေပြီ၊ ရှင် မောင်းတာမဟုတ် သေးပါဘူး”

စွေး စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ပြောတော့လည်း ကောင်းမြတ်သူ ခွန်

မပြန်တာမို့ စိတ်တိုလာရ၏။

“ရှင် နားမပါဘူးလား၊ ကျွန်မ ပြောတာ မကြားဘူးလား” ကားလေး တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ စွေး ထောင်းခနဲ ဒေါသ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“မေးနေတယ် ရှင် ဘာလို့ကားကိုရပ်တာလဲ”

“စီးကရက်မီးညှို့မလို့”

“ဘာ”

တမင်လုပ်နေပုံကို စွေး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သူ့ ပခုံးကို အနှောက်ဘက်က ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ် အဲ ပ ပကတိ”

“စွေး”

အရယ်မျက်နှာနှင့် ပကတိ စွေးကို ပြုံးတုံ့တုံ့ကြည့်နေ၏။ ကောင်းမြတ်သူ မဟုတ်တော့ပါလား။

“အံ့ဩသွားလားဟင် စွေး ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ ပြီးတော့ စွေးတို့ ထွက်မယ့်ခရီးကို ဖျက်ချင်လို့”

“ဘာရယ် ပကတိ”

“စွေး ခရီးသွားမှာကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ့်ကို ထားရစ်ခဲ့တော့ နာလား စွေးရယ်”

“ကြည့်စမ်း ရှင် တော်တော် ညစ်စုတ်တယ် ပကတိ၊ ဇွေးက တော့ တကယ်ထင်ပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ဒါ လှည့်စားတာပဲ”

“ဇွေး ခွဲသွားမှာကြောက်လို့ပါ။ ကောင်းမြတ်သူက စတိုးဆိုင်ထဲ မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီကောင် ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ”

“ပြောလိုက်တာမှ ရစရာမရှိဘူး၊ ခြေကော လက်ကော မျက်နှာ ပါ တစ်ခုမှ ဒဏ်ရာမကင်းဘူး”

“ဟာ ဒီကောင် ပေါက်ကရတွေ၊ ကိုယ် ဒီလောက် မပြောနိုင် ပါဘူး”

“တော်ပြီ ရှင်ကိုမုန်းတယ်”

“မမုန်းပါနဲ့ ဇွေးရယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ပါ ဇွေး အဝေးကြီးကိုထွက် သွားမှာ ကြောက်လို့ပါကွာ”

“ဇွေး သွားမှာ ဇွေးမျက်နှာကို ကုသဖို့ပါ၊ ပြန်လာမှ ပကတိ ကို အံ့သြသွားစေချင်တာ”

“ဟင် ကြီးလုံးပြောတာ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာရယ် ကြီးလုံးပြောလို့ ပကတိ သိတာပေါ့”

“အင်းလေ ကြီးလုံးက ဇွေးကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်”

ကြည့်စမ်း အားလုံးက ပကတိတက်မှာပါလား။ ဒါကြောင့်

ကြီးလုံး နေရစ်ခဲ့တာပေါ့။

ဇွေး ဒေါသလေးတွေ စုတည်နေတုန်း ပကတိ ကားနောက်ခန်း ထဲကို ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဇွေးကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်ရင်း

“ဒေါသတွေ ပြေပါတော့ အချစ်ရယ် နော် နော်”

“သွား မုန်းတယ်”

“တကယ် ဟုတ်မဟုတ် စမ်းသပ်ကြည့်မယ်”

“အို ပကတိ”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြစ်ဒဏ်သင့်သွားခဲ့သည်။ ရှိန်းမြသော အ နမ်းတွေထဲမှာ ဇွေး နစ်မျောလို့

ရင်ခုန်သံတွေက ကားလေးထဲမှာ စီးမျောနေသည်။ သေချာ သည်က ချစ်သူနှစ်ဦးရင်မှာ အမုန်းတို့ ကင်းစင်ငြိမ်းချမ်းခဲ့ပြီဆိုတာပဲ

ဖြစ်သည်။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

သနား